

تہفسیری رەوان

بۆ تیگەیشتنی قورئان

بەرگی [۱۴]

نووسینی

مەلا مەحموودی گەلاڵەیی

جزمی ۲۵

منتدى اقرأ الثقافي

www.iqra.ahlamontada.com

تەفسیری رەوان

بۆ تیگەشتنی قورئان

بەرگی چواردەیەم

نوسینی

مەلا مەحموودی گەلاڤی

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

✦ تەڧسىرى رەۋان بۇ تىگە يىشتى قورئان.

✦ نوسىنى : مەلا مە ھموودى گە لالەيى.

✦ چاپى يەكەم.

✦ چاپخانى ئۇڧسىتى تىشك.

✦ تىراژ: (۵۰۰) دانە.

✦ ژمارەى سپاردن: (۸۲۸) ى سالى (۲۰۰۴)

✦ مافى چاپکردنەۋەى پارىزراۋەۋ تەنھا ھى نووسەرە.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالذَّارِيَاتِ ذُرَّوًا ﴿١﴾ فَالْحَمِلَاتِ وِقْرًا ﴿٢﴾ فَالْجَارِيَاتِ يُسْرًا ﴿٣﴾
 فَالْمُقْسِمَاتِ أَمْرًا ﴿٤﴾ إِنَّمَا تُوعَدُونَ لَصَادِقٌ ﴿٥﴾ وَإِنَّ الدِّينَ لَوَاقِعٌ ﴿٦﴾
 وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الْحُبُكِ ﴿٧﴾ إِنَّكُمْ لَفِي قَوْلٍ مُخْتَلِفٍ ﴿٨﴾ يُوفِّكُ عَنْهُ مَنْ
 أَفَكَ ﴿٩﴾ قِيلَ الْخَرَّصُونَ ﴿١٠﴾ الَّذِينَ هُمْ فِي غَمْرَةٍ سَاهُونَ ﴿١١﴾
 يَسْأَلُونَ أَيَّانَ يَوْمُ الدِّينِ ﴿١٢﴾ يَوْمَ هُمْ عَلَى النَّارِ يُفَنُّونَ ﴿١٣﴾ ذُوقُوا
 فَنَّتَكُمْ هَذَا الَّذِي كُنْتُمْ بِهِ تَسْتَعْجِلُونَ ﴿١٤﴾

نهم سوره ته ناو نراوه (سورة الذاریات) چونکه به سویند خواردن
 به (الذاریات) دهستی پی کراوه، که به مانای (با)یه ک دی توزوخول
 هه لبگری و بلاوی بکاته وه له شوینی که وه بو شوینی کی تر بیگویزیته وه.
 سویند خواردن به و جوړه بایه، خوی له خوی دا مانایه کی سهرنج راکیش و
 ترس ناوهری هدی، ناماژه به مه ترسییه کی گه وړه ده کا.

په‌یوه‌ندی ئەم سوره‌ته به‌سوره‌تی پێشوو‌ی له دوو روه‌وه‌یه:

۱- سوره‌تی (ق) کۆتایی پێ هینراوه به‌باسی زیندو‌بو‌ونه‌وه‌و حیساب و لیکۆ‌لینه‌وه‌و به‌هه‌شت و دۆزه‌خ. که ده‌فه‌رمو‌ی: ﴿ذٰلِكَ حَشَرٌ عَلَيْنَا يَسِيرٌ﴾ (ق: ۴۴) ئەم سوره‌ته‌ش به‌سو‌یند خواردن به‌(با) و به‌هه‌ورو که‌شتی و فریشته ده‌ستی پێ کراوه‌و جه‌خت له‌سه‌ر ئەوه ده‌کاته‌وه: که‌هاتنی قیامه‌ت و حیساب و لیکۆ‌لینه‌وه‌و پادا‌شدانه‌وه‌و سزادان گومانی تێدا نه‌و هه‌قن و دینه‌ دی.

< - له‌سوره‌تی پێشوو‌دا به‌کورتی باسی له‌ناو‌بردنی نه‌ته‌وه به‌درو‌خه‌ره‌وه‌کانی کرد، له‌م سوره‌ته‌شدا به‌شیوه‌یه‌کی درێژ لییان ده‌دو‌ی. ئەم سوره‌ته مه‌ککیه‌ واته: له‌مه‌که‌ نازل بو‌وه، ناوه‌رۆک و باسه‌کانی له‌چوارچۆیه‌ی بنه‌ماکانی عه‌قیده‌و ئیمان‌دا ده‌سو‌پینه‌وه‌، باسی یه‌کتا‌په‌رستی و پێغه‌مبه‌رایه‌تی و هاتنی قیامه‌ت ده‌کا، جه‌خت له‌سه‌ر زیندو‌بو‌ونه‌وه‌و حیساب و لیکۆ‌لینه‌وه‌ ده‌کاته‌وه.

سوره‌ته‌که‌ جه‌ویکی تایبه‌تی هه‌یه، سه‌ره‌تا به‌سو‌یند خواردن به‌چوار هیزی گرنه‌گ ده‌ست پێ ده‌کا، (۱- با‌ی به‌هیزو‌شت جو‌لین. ۲- هه‌وری بارانا‌وی. ۳- که‌شتی باره‌ه‌لگری ناو ده‌ریاو ده‌ریالوشه‌کان. ۴- ئەو فریشتانه‌ی رزق و رۆزی دابه‌ش ده‌که‌ن.) سو‌یند به‌م مه‌خلوقاتانه‌ ده‌خواو جه‌خت له‌سه‌ر رابو‌ونی قیامه‌ت ده‌کاته‌وه‌و ده‌فه‌رمو‌ی: ﴿وَالسَّارِیَّاتِ

ذُرُوءًا ﴿سۆیند بهو (با) به هیژه‌ی خشت و خۆل و هەر شتێک شیای رافراندن
بێ هه‌لده‌گرێ و به‌ گه‌ دوندایا بلای ده‌کاته‌وه‌و یاسای (جاذبیه‌)ی زه‌وی
ده‌شکینێ.

﴿فَالْحَامِلَاتِ وِقْرًا﴾ سۆیند بهو هه‌ورانه‌ی بارانی زۆر هه‌لده‌گرن و
باریان قورسه‌، ﴿فَالْجَارِيَاتِ يُسْرًا﴾ سۆیند بهو که‌شتیانه‌ی به‌ئاسانی بهو
باره‌ گرانه‌ی له‌سه‌ریان به‌ناو ده‌ریادا دێن و ده‌چن.

﴿فَالْمُقَسَّمَاتِ أَمْرًا﴾ سۆیند بهو فریشتانه‌ی رزق و رۆزی و باران
دابه‌ش ده‌که‌ن، فریشته‌ هه‌ریه‌که‌یان کار و فرمان و ئه‌رکی سه‌رشانی
جودایه‌، هه‌زه‌تی جویرائیل تایبه‌ته‌ به‌هینانی سروش بۆ پێغه‌مبه‌ران،
میکائیل تایبه‌ته‌ به‌دابه‌شکردنی رزق و رۆزی به‌سه‌ر زینده‌وه‌راندا،
ئیسرافیل ئه‌رکی فوو کردنی به‌که‌ره‌نای صوردا له‌سه‌ر شانه‌. عیسرائیل
گیانکێشانی زیندوانی له‌ئه‌ستویه‌.

په‌روه‌ردگار سۆیندی بهو دیارده‌ بوونه‌وه‌ریان بهو هیژه‌ کاریگه‌رانه
(به‌دیاری نادیارانه‌وه‌) خوارد له‌سه‌ر ئه‌وه‌: که‌ ئه‌وه‌ی واده‌ دراوه‌
به‌ئاده‌میزادان له‌زیندو بوونه‌وه‌و هه‌شرو حیساب و لێکۆڵینه‌وه‌و سزاو
پاداش دێنه‌جۆ نه‌هاتنیان مه‌حاله‌. فهرمووی: ﴿إِنَّمَا تُوْعَدُونَ لَصَادِقٌ
وَإِنَّ الدِّينَ لَوَاقِعٌ﴾ ئه‌وه‌ی واده‌تان بێ دراوه‌ له‌سه‌ر زمانی پێغه‌مبه‌ران

که بریتیه له‌زیندوبونه‌وه و هه‌شرو نه‌شر. پاداشدانه‌وه و تۆله له‌ئێستاندن شتیکی په‌یدا به‌وه هیچ گومان له‌په‌یدا بوونی دا نیه.

په‌روه‌ردگار: که سویند به‌مه‌خلوقاتى خۆی ده‌خوا ئاماژه به‌فراوانی و ره‌هایی ده‌سه‌لاتى خۆی ده‌کا، ئه‌وه ده‌گه‌یه‌نى: که که‌سیک بتوانى ئه‌و شتانه دروست بکا و چۆنى بوی ئاوا وه‌گه‌ریان بجا، به‌ئاسانى ده‌توانى مردوان زیندو بکاته‌وه و قیامت هه‌لسی‌تۆ پاداشی چاکه‌کارو سزای خراپه‌کاران بداته‌وه. له‌لایه‌کی تره‌وه عه‌ره‌به‌کان پێیان وابوو پێغه‌مبه‌ر به‌لگه‌و ده‌لیلێ به‌هێزی هه‌به‌وه، له‌به‌لگه‌ هێنانه‌وه‌دا ده‌ستی بالایی هه‌به‌وه، په‌روه‌ردگار: که سویند به‌و شته رێزدارانه ده‌خوا بۆ ئه‌وه‌ی جه‌خت له‌سه‌ر راستی په‌یامی پێغه‌مبه‌ر بکاته‌وه، له‌سه‌ریکی تره‌وه عه‌ره‌به‌کان پێیان وابوو سویندی به‌درۆ ولات وێرانکه‌ره‌و زیان به‌سویند خۆره‌که ده‌گه‌یه‌نى، په‌روه‌ردگار سویند به‌و شتانه ده‌خوا بۆ ئه‌وه‌ی بپروا به‌پێغه‌مبه‌ر بکه‌ن، ده‌شیانزانی پێغه‌مبه‌ر سویند به‌درۆ ناخوا، دواى سویند خواردنه‌که‌شى تووشی زیان نه‌بوو.

هیشتا سویند خواردن به‌و چوار شتانه به‌کۆتا نه‌هاتوه‌و تارماییان ماوه. سویندیکی تر ناراسته ده‌کا و ده‌فه‌رموی: ﴿وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الْحُبُكِ إِنَّكُمْ لَفِي قَوْلٍ مُّخْتَلِفٍ. يُؤْفَكُ عَنْهُ مَنْ أُفِكَ﴾ سویند به‌ئاسمان که خاوه‌ن جوانی و شکۆمه‌ندییه یان سویند به‌ئاسمان که ئه‌و هه‌موو

ئەستىرە مانگو خۆرەي پىدا دىن و دەچن، رىگاوبانى قايم و قۆلى
 ئەستىرەكانى تىدايە، قايم و پتەو رەختەيە، مەلايىن سالا دروستكراو و
 بى كۆلەكە راو ەستاو و شوئىنىكى نەپروخاوە. ئىيە ئەي قورەيشىيەكان
 لەبىرو باوهرىكى چەواشەدان، قسەو برىارتان بى سەروبەرەو ەيچى بەسەر
 ەيچەو ەنيە، بىروبوچونتان دەربارەي قورشان و پىغەمبەر نابەجى و
 خەيال و گومانە. جارىك دەلىن: قورشان شىعرە دەمىك دەبىژن سىحرو
 جادوبازىيە، چەلىك بەچىرۆك و ئەفسانەي حسىب دەكەن، دەربارەي
 پىغەمبەرىش رۆژىك دەلىن: شاعىرە، دەمىك دەلىن كۆلەو ەناتىيە،
 فالگرەو ەو جادوبازە، كاتىكىش دەبىژن شىتە، ەيچ كاتىك لەسەر
 قسەيەك يەكدىگىر نابىن، بىگومان كەسىك روو لەم قورشانە وەردەگىرى:
 كە خۆي لەخۆي دا گومرا بى، نەزان و گىل بى و شوئىن ەواو ەو ەسى
 سەركەشى خۆي كەوتبى، ەقل و ەوشى خۆي بەكار نەهتىن، چونكە
 ئەوان دەلىن: پىغەمبەر شىتە، وەختى وايش ەيە دەلىن شاعىرە،
 ساحىرە، كاھىنە، دەي خۆ شاعىرى و ساحىرى و كاھىنى. بەبى ەقل
 ئەنجام نادىن كەسىك ەقلى نەبى ناتوانى سىحرو جادو بكا، شىعرو
 قسەي ەست ەزىنى بۆ داناندىن، بى ەقل كەي دەتوانى كاھىنى
 بكا!؟

كەوابى ئەي كافرەكانى قورەيش ئىيە وان لەناو گوفتارو وتوىژى
 جىاجىيا، قسەكانتان بى سەروبەرن ەيچىان بەسەر ەيچەو ەنيە.

ده توانن راناو له وشه ی (عنه) دا بۆ (قول مختلف) به رینه وه، نه و کاته ماناکه بهم جوړه ده بی ﴿يُؤْفِكُ عَنْهُ مَنْ أَفَكَ﴾ له و قسه پر وپوچانه لا ده درئ که سیک که خودا ته و فیکى بدا لییان لادرئ و نه یانلی. ﴿قُتِلَ الْخَرَّاصُونَ الَّذِينَ هُمْ فِي غَمْرَةٍ سَاهُونَ﴾ به دروځه ره وه کان به هیلاک چون، فه وتان، به دبښه ختو چاره ره ش بوون، نه وانه ی له بی هوشی و نه زاتیدان، ده رباره ی قیامت هدرچی ده یلین: به گومان و ته ځینه، له زه لکاو ی کوفردا ده تلینه وه، بی ناگان له راستی و به لگه ی یه قین، شک و گومانیان هیه له و روژی قیامت ته ی به ره وړوی ده چن. به گالتو قه شمهری کردنه وه ﴿يَسْأَلُونَ أَيَّانَ يَوْمُ الدِّينِ﴾ پرسیار له پیغه مبه ر ده که ن ده لین: نه وه قیامت که ی دی؟ وات: به دروژی ده زانن و پییان وایه زیندو بوونه وه هدر نیه.

نه ی موحه ممد پییان بلئ: ﴿يَوْمَ هُمْ عَلَى النَّارِ يُفْتَنُونَ﴾ قیامت نه و روژه یه که نه وان به ناگری دوزه خ سزا ده درین، له سهر لیواری دوزه خ راده گیرین و دواپی توپ ده درینه ناوی و ده سوتیندرین. نه بجا پییان ده گو ترئ ﴿ذُوقُوا فَتَتَكَّم﴾ سزای خوتان بچیژن، ده بخون و نه وه ده ردتان بی ﴿هَذَا الَّذِي كُنْتُمْ بِهِ تَسْتَعْجِلُونَ﴾ نه مه نه و عذاب یه: که په له تان له هاتنی ده کرد له دونیادا پرواتان پیی نه بوو بویه به گالتو په له تان له هاتنی ده کرد.

پاداشتی له خودا ترسان و هه ئس و کهوتو ئاکارو رهفتاریان له دونیادا

إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ

وَعُيُونٍ ﴿١٥﴾ آخِذِينَ مَا آتَاهُمْ رَبُّهُمْ إِنَّهُمْ كَانُوا قَبْلَ ذَلِكَ مُحْسِنِينَ

﴿١٦﴾ كَانُوا قَلِيلًا مِّنَ اللَّيْلِ مَا يَهْجَعُونَ ﴿١٧﴾ وَبِالْأَشْعَارِ هُمْ يَسْتَغْفِرُونَ

﴿١٨﴾ وَفِي أَمْوَالِهِمْ حَقٌّ لِّلسَّائِلِ وَالْمَحْرُومِ ﴿١٩﴾ وَفِي الْأَرْضِ آيَاتٌ

لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٢٠﴾ وَفِي أَنْفُسِكُمْ أَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿٢١﴾ وَفِي السَّمَاءِ رِزْقُكُمْ

وَمَا تَوْعَدُونَ ﴿٢٢﴾ فَوَرَبِّ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّهُ لَحَقٌّ مِّثْلَ مَا أَنَّكُمْ

نُطِقُونَ ﴿٢٣﴾

لهوه پیش حالو وه زعی تاوانباران و به دب هخته کانی به بیان کرد ئه وانهی
بروایان به زیندوبوونه وه نه بوو، نینکاری پیغه مبه رایه تنی موحه ممه دیان
ده کرد، هاوه لیان بو خودا داده نا، ئه مجار دیته سهر باسکردنی حالو
وه زعی خودا په رستان و پاداشی قیامه تیان. ده فهرموی: ﴿إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي
جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ. آخِذِينَ مَا آتَاهُمْ رَبُّهُمْ﴾ بیگومان ئه وانهی ته قوای
خودایان کردوه، خوایان، پابه ندی فرمان و جله و گیریه کانی په روه ردگار
بوون، ئه وانه رۆژی قیامت له ناو باغو و باغاتی به هه شتدا: که سه رچاوه و

کانیاوی جوانو ره‌نگینیان تیدایه ده‌گوزهرینن. ههرچی په‌روه‌ردگاریان پی‌ی به‌خشیون به‌ره‌زامه‌ندی‌یه‌وه وهری ده‌گرن، ههرکه‌سه به‌به‌شی خوی رازی‌سه. دل‌خو‌شن به‌وه‌ی پی‌یان دراوه. به‌پی‌چه‌وانه‌ی به‌دبه‌خت و چاره‌په‌شه‌کان: که له‌ناو عه‌زایی سه‌خت و شه‌که‌نجه‌دا ده‌می‌ننه‌وه.

ئه‌و خوداپه‌رست و له‌خودا ترسانه‌ی به‌ره‌زامه‌ندی ته‌واوه‌وه به‌خشش و فه‌یضی په‌روه‌ردگار وهرده‌گرن و له‌پاداشی عیباده‌تی دل‌سو‌زانه‌ی‌اندا به‌خته‌وهرن ﴿إِنَّهُمْ كَانُوا قَبْلَ ذَلِكَ مُحْسِنِينَ﴾ چونکه بی‌گومان ئه‌وان له‌ژیانی دونیایان دا خاوه‌ن باوه‌پوون به‌دل‌سو‌زی خوداپه‌رستی خو‌یان شه‌نجام داوه. وه‌کوو له‌نایه‌تی‌کی تردا ئاماژه به‌م مانایه ده‌کاو ده‌فه‌رموی: ﴿كُلُوا وَاشْرَبُوا هَنِيئًا بِمَا أَسْلَفْتُمْ فِي الْأَيَّامِ الْخَالِيَةِ﴾ (الحاقه: ۲۴).

ئه‌جار په‌روه‌ردگار شی‌وه‌ی عیباده‌ت و خوداپه‌رستی دونیایان دیاری ده‌کاو ده‌فه‌رموی: ﴿كَانُوا قَلِيلًا مِّنَ اللَّيْلِ مَا يَهْجَعُونَ﴾ ئه‌وانه له‌دونیا‌دا به‌شه‌و که‌م ده‌نووستن و زۆربه‌ی کاتی شه‌ویان به‌نویژکردن و خوداپه‌رستی و یادی په‌روه‌ردگاریان به‌سه‌ر بردووه.

﴿وَبِالْأَسْحَارِ هُمْ يَسْتَغْفِرُونَ﴾ له‌کو‌تایی شه‌ودا دوا‌ی شه‌ونویژو عیباده‌تی جو‌راو‌جو‌ر تو‌به‌و ئی‌ستیغ‌فاریان ده‌کرد، نزاو پارانه‌وه‌یان ئه‌وه‌بوو ده‌یان‌گوت: خودایه لی‌مان خو‌شبه، ره‌جمان پی‌ بکه، ئه‌وه‌نده له‌خودا ترسن زۆربه‌ی شه‌و خه‌ریکی خودا په‌رستین که‌چی: که ده‌گه‌نه

بهره‌به‌یان ده‌ست ده‌کهنه پارانه‌وه و تۆبه و ئیستیغفار، و کوو شه‌وه تاوانیان کردبی، شه‌ش داب و نه‌ریتی شاده‌میزادی ره‌شت بهره‌زه، باشترین دیاریی ده‌هینی و که‌چی به‌که‌می ده‌زانی، چروک و دل‌پسیس به‌پیچه‌وانه‌وه‌یه، که‌مترین شت ده‌هینی، که‌چی منه‌تی زۆر ده‌کا.

نیمام حه‌سه‌ن مانای نایه‌ته‌که‌ی به‌م جۆره کردووه، ده‌فه‌رموی: شه‌و تا به‌یانی سه‌رگه‌رمی شه‌ونویژ بوون، نه‌جار له‌بهره‌به‌یان دا ده‌ستیان کردووه به‌تۆبه و ئیستیغفار.

کۆمه‌لێکی زۆر له‌هاوه‌لان له‌پیغه‌مبه‌ره‌وه (ﷺ) ریوایه‌ت ده‌کهن و ده‌فه‌رمون: پیغه‌مبه‌ر فه‌رموویه‌تی: (ان الله ينزل الى سماء الدنيا حتى يبقى ثلث الليل الأخير، فيقول: هل من تائب، فأتوب عليه؟ هل من مستغفر غافر له؟ هل من سائل فيعطى سئله؟ حتى يطلع الفجر..) زۆربه‌ی زۆری موفه‌سسیرین پێیان وایه حه‌زه‌ته‌تی (یه‌عقوب): که‌ فه‌رموی: ﴿سوف استغفر لكم ربی﴾ (یوسف: ۹۸) دو‌عا و نزا‌که‌ی دو‌ا‌خست بو کاتی بهره‌به‌یان و شه‌و کاته له‌خودا پارایه‌وه: که‌ له‌تاوانی کۆره‌کانی خۆش ببی. شه‌و خودا په‌رسته شه‌و بی دارو عیباده‌تکارانه و پرای شه‌و عیباده‌ته‌ جه‌سته‌به‌یه‌یان ﴿وفي أموالهم حق للسائل والمحروم﴾ به‌شیک له‌مال و سامانیان ده‌به‌خشن به‌هه‌ژارو بی‌نه‌وایان. (سائل) واته: سو‌ال‌که‌ر، (محروم) شه‌و که‌سه‌یه هه‌ژاره‌و روی نایه سو‌ال بکا و خه‌ل‌کیش نازانن: که‌ هه‌ژاره تایارمه‌تی بده‌ن.

موسلیم و یوخاری فەرموده یه کی پیغهمبه ریان ریوایهت کردوه ده فهرموئ: (لیس المسکین بالطواف الذی ترده اللقمة واللقمتان. والتمرة والتمران، ولكن المسکین الذی لا یجد غنا یغنیه، ولا یفطن له فیتصدق علیه) مسکین نهو کهسه نیه ده رگا و ده رگا ده گه پئی که رته نانیک دوو که رته نان، ده نکه خورمایه ک دوو ده نکه خورما ده یگپرتته وه قنیاتی پئی ده کا. به لکو مسکین نهو کهسه یه موحتاجه و که سیش پئی نازانی تا یارمه تی بدا. چند حه دیسی تریش بهم مانایه ریوایهت کراون. هه موو نه وه رون ده که نه وه: که فه قیرو مسکین دوو زاراوه ی جودان (مسکین) و (محروم) یه ک مانایان هه یه، نیمام نه حه دو نه بو داود له حوسه نینی کورپی عه لی یه وه ریوایهت ده کهن ده فهرموئ: پیغهمبه ر (ﷺ) فهرموئ: (للسائل حق وان جاء علی فرس) سوالکهر حه قی هه یه بیدریتی با به سواری (نه سپ) یش بی بۆ سوالکردن. ماوه ته وه بزاین مه به ست به (حق) له نایه ته که دا چیه؟ زۆربه ی زۆری موفه سسیرین پییان وایه مه به ست زه کاته، ئاماژه به نایه تی کی تر: که ده فهرموئ: ﴿وَالَّذِينَ فِي أَمْوَالِهِمْ حَقٌّ مَّعْلُومٌ. لِلْسَّائِلِ وَالْمَحْرُومِ﴾ (المعارج: ۲۴-۲۵) دیاره (حق معلوم) زه کاته، زه کات چه ندییته و چۆنیته تی رونکراوه ته وه، که ی ده درئ و به کی ده درئ، کی دهیداو چۆنی ده دا، هه موو نه مانه ی دیاری کراون، به لام خیرو خیراتی تر نعم شتانه ی دیاری نه کراوه. فهرموده یه کی تر هه یه پشتگیری نعم مانایه ده کا، نه بوهوره یه ریوایه تی کردوه ده لئی

پیغهمبهر (ﷺ) فەرموو یه‌تی: (اذا أدیت زکاة مالک فقد قضیت ما علیک) ئەبوسە عیدی خودی دە‌ئێ: پیغهمبهر (ﷺ) فەرموو: (اذا ادیت زکاة مالک فقد قضیت الحق الذی یجب علیک) ئەم هەدیثانە پشتگیری ئەوانە دە‌کەن کە مانای (حق معلوم) یان بەزە کاتی فەرز لێک داوە‌تە‌وه، وه‌لێ هەرچە‌نده هە‌دیثە‌کان صە‌حیح‌نو زوربە‌ی رای (موفە‌سسیرین) یش هە‌روایە. لێ‌ره‌دا ئیشکالێک سەر هە‌ڵدە‌دا ئە‌ویش ئە‌وه‌یه: سوره‌تە‌که وه‌کوو وتمان: مە‌ککێه، زە‌کات لە‌مە‌دینه فەرز کرا‌وه. جا ئە‌گەر تە‌فسیری (حق معلوم) بەزە‌کات بکە‌ین، ئە‌و کاتە‌ نایێ‌ته صیفه‌تی مە‌دح بۆ تە‌قواکاران چونکە هە‌موو موسوڵمانێک زە‌کاتی مائی خۆی دە‌دا.

پیاویک پرسیاری لە‌ئێ‌بنوعومەر کرد دەر‌باره‌ی مانای (حق معلوم) ی ئە‌م نایه‌ته له‌وه‌لام‌دا فەرموو ی مە‌به‌ست زە‌کاته. جگە لە‌زە‌کاتیش هە‌قی تر له‌مائی ئاده‌میزاددا هە‌ن.

جا ئە‌وانه‌ی کە دە‌‌ئێ‌ن: جگە لە‌زە‌کات هە‌قی تریش له‌مال‌و سامان‌دا هە‌یه ئە‌و هە‌دیثە دە‌کە‌نه بە‌لگە کە (الشعبی) لە‌فاتیمه‌ی کچی قە‌یسه‌وه ر‌ی‌وایه‌تی کرد‌وه ده‌‌ئێ‌ پرسیارم له‌پیغهمبهر کرد ئایا له‌مال‌و سامان‌دا جگە لە‌زە‌کات هە‌قی تر هە‌یه؟ پیغهمبهریش (ﷺ) له‌وه‌لام‌دا نایه‌تی ﴿لَيْسَ الْبِرُّ أَنْ تُولُوا وَجُوهَكُمْ قَبْلَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنْ آمَنَ...﴾ (البقرة: ۱۷۷) ی خوێ‌نده‌وه: کە دوا‌ی نایه‌تی ﴿وَأَتَى الْمَالَ عَلَى

حَبَّ... ﴿جاریکی تر﴾ آتی الزکاة... ﴿یشی هیئاوه. دهی خو ناکری مانای ههردوو رسته که﴾ و آتی المال... ﴿وه کوو له نایه تیکی تردا﴾ و آتی الزکاة... ﴿یهک بن، که وایی نه وه تا﴾ و آتی المال علی حبه ﴿یه کیکه لهو حه قانه ی جیا له زه کات له مال و سامان دا هه ن.

نه مجار پهروه ردگار جهخت له سه ر رابوونی قیامت ده کاته وه: به هیئانه وهی به لگهی جوړاو جوړ له زه وی ده فهرموئ: ﴿وَفِي الْأَرْضِ آيَاتٌ لِلْمُوقِنِينَ﴾ له دیارده کانی زه وی دا نیشانه ی جوړاو جوړ هه ن بۆ که سانیك باوه رپان به تاك و ته نهایی خودا هه بی، نه م نه سته ی نه ی نه ی له سه ری ده ژین نمایشگایه کی گه و ره و سه یرو سه مه ره یه بۆ نیشانه کانی هه بونی خودا و ده سته نگینی و کارسازی پهروه ردگار، نمایشگایه که تا نیستا که می لی نیشان دراوه، رۆژانه و سالانه شتی تازه قه لاتی ده رده که وی، تا زانیاری پیش بکه وی و زانیان تی بفرن به لگهی جوړاو جوړ ده خه نه پرو. هه تا سهیری کیو که ژو دهشت و ساراو شیوو دۆلی زه وی بکه ی له دارو درهخت و که شو هه و او کانی و کانی او جوگه و چه م و روباره کانی ورد ببنه وه، پتر نیشانه کانی ده سلاتی خودا ده رده که ون. تا سهیری زینده وهران و ئاده میزادان بکه ی له زمان و زاراوه و رهنگ و روخساریان ورد ببینه وه، بیر له عه قل و تیگه یشتن و دهنگ و صه داو ته بیعت و حزو ئاره زویان بکه ی نه وه به لگهی ئاشکراو به هیزمان بۆ ده رده که ون له سه ر تاك و ته نهایی خودا و ده سلاتی ره هاو زانیاری بی سنوو رو بی نه ندازه ی.

و پیرای غم‌یشگای زهوی، غم‌یشگایه کی تری سه‌یرو سه‌مه‌ره‌تر له‌خودی
 ئاده‌میزاددا هه‌یه ده‌فه‌رموی: ﴿وَفِي أَنْفُسِكُمْ أَفَلَا تُبْصِرُونَ﴾ له‌خودی
 خۆتاندا نایه‌تی جۆراوجۆر هه‌ن له‌سه‌ر تاك و ته‌نهایی خوداو راستیی
 پیغه‌مبه‌ریه‌تی و حه‌قیقه‌تی ئه‌و په‌یامه‌ی هی‌ناویانه . ئه‌و به‌جۆری
 به‌چاویکی وردیبنانه سه‌یری بوونه‌وه‌ر ناکه‌ن؟ بۆچی له‌خۆتان ورد نابنه‌وه؟
 هه‌تا ئه‌و دیاردانه بکه‌نه به‌لگه له‌سه‌ر تاك و ته‌نهایی په‌زوه‌ردگار، د‌ل‌نیابن
 ئه‌م بوونه‌وه‌ره به‌صودفه نه‌هاتۆته دی، سروشت ئی‌وه‌ی نه‌هی‌ناوه‌ته دی،
 به‌ل‌کو به‌دی‌هێنه‌ری هه‌موو شتێك خودای زاناو دانایه . می‌شکی
 ئاده‌میزاد: که مه‌لایین خان‌ه‌ی تێدا یه‌و مه‌ل‌به‌ندی بیرو هۆش و زانسته‌و
 زانیاری یه‌، هه‌ستی بیسته‌و دیت‌و تام‌کردن و له‌مس و بۆن‌کردن، هه‌موو
 جم و جۆلێکی جه‌سته، هه‌موو بیر‌کردنه‌وه‌و زانین و زانیاریه‌ك به‌هۆی
 می‌شکه‌وه نه‌نجام ده‌درئ و له‌وه‌وه ئی‌عاز و ه‌رده‌گرن. ئامی‌ری دیت‌ن، ئامی‌ری
 بیسته‌ن، هه‌ل‌سورانی خوین به‌ناو ره‌گه‌کانی جه‌سته‌دا، کۆئه‌ندامی هه‌زم و
 زاوژی،.. هتد به‌لگه‌ی به‌هێزو ئاشکران له‌سه‌ر ده‌سه‌لاتی بی‌سنووری په‌رزه‌ردگار .

﴿وَفِي السَّمَاءِ رِزْقُكُمْ وَمَا تُوعَدُونَ﴾ له‌ئاسمانه‌وه مه‌زن‌ده‌ی
 چۆنیه‌تی و چه‌ندیت‌ی رزق و ورۆزی ئی‌وه ده‌کری. هه‌ر له‌ئاسمانه‌وه واده‌ی خێرو
 هه‌ره‌شه‌ی سزاتان لی ده‌کری، له‌وی‌وه، دیاری ده‌کری کێ به‌هه‌شتیه‌و کێ
 دۆزه‌خیه، کێ شی‌اوای پادا‌شتی باشه‌و کێ شی‌اوای سزای دۆزه‌خه،
 له‌ئاسمانه‌وه باران ده‌بارئ و رزق و ورۆزی ئی‌وه پێک دێنی، هه‌روه‌ها

هۆکاره‌کانی رزق‌ورۆزی ئیوه: که مانگ و خۆرو نه‌ستیره و گه‌لی شتی تره : که به‌هۆی نه‌وانه‌وه وهرزه‌کان ده‌گۆرپن و هاوین و پایزو زستان و به‌هار یه‌ک به‌دوای یه‌کدا دینه‌دی، له‌ئاسمانه‌وه ده‌سته‌به‌ر ده‌بن، گۆرانکاری شه‌وو رۆژو کورتی و درێژیان، گۆرانی وهرزه‌کان و هه‌ورو هه‌لاو باو گونجانی که‌شو هه‌وا بۆ رسکان و په‌روه‌رده بوونی گژوگیاو به‌روبوم دانه‌ویله، ئه‌مانه هه‌مویان له‌ئاسمانه‌وه مه‌زنده ده‌کرین و دابین ده‌کرین، هه‌مویان خودا به‌دی هی‌ناون و هه‌لیان ده‌سورپینی و نه‌خشه‌یان بۆ ده‌کیشی و ته‌نفیزیان ده‌کا.

ئه‌جار په‌روه‌ردگار سویند به‌زاتی پاکێ خۆی ده‌خواو جه‌خته‌له‌سه‌ر به‌رعوده‌بونی رزق‌ورۆزی و هاتنی قیامه‌ت و زیندوبونه‌وه‌ی دوای مردن ده‌کاته‌وه و ده‌فه‌رموی: ﴿فَوَرَبُّ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّهُ لَحَقٌّ مِّثْلَ مَا أَنَّكُمْ تَنْطِقُونَ﴾ سویند به‌خودای ئاسمان و زه‌وی ئه‌وه‌ی له‌و نایه‌تانه‌دا پیتان راگه‌یه‌نرا هه‌قه‌و هیچ گومانیکێ تیدا نیه، ئه‌وه‌ی که واده‌تان پێ دراوه ده‌باره‌ی قیامه‌ت و زیندوبونه‌وه و حساب و لی‌کۆلینه‌وه له‌قیامه‌ت‌دا و دابین کردنی رزق‌ورۆزی له‌دونیادا هه‌قه‌و هیچ گومانیکێ تیدا نیه. قیامه‌ت دیته‌ دی و هیچ شک و گومان‌تان تیدا نه‌بێ. وه‌کو چۆن شک و گومان‌تان نیه له‌ئاخاوتن و قسه‌ی خۆتان که ده‌یکه‌ن. چۆن ئیوه له‌قسه‌کردنی خۆتاندا گومان‌تان نیه له‌و هه‌والانه‌ی پیتان راگه‌یه‌نرا گومان‌تان نه‌بێ.

نیبنوجهریرو نیبنو نه بی حاتم و نیبنو نه بی عوده ی له حه سه نی
به صریه وه ریوایه ت ده کن ده لی نییغه مبه ر () فره مویه تی : (قاتل الله
اقواما اقسام لهم ربهم ثم لم یصدقوا) نه و گه لو نه ته وانه داوه شیئ و
خودا بیانکوژی پهره رد گاریان سوئندی بو خواردن که چی بروایان پی نه کرد .

چیروکی میوانه کانی حه زره قی نیبراهیم و نه رکی سه رشانیان بو

له ناو بردنی قهومی لوط

هَلْ أَنتَ حَدِيثُ ضَيْفٍ إِبْرَاهِيمَ الْمُكْرَمِ ﴿٢٤﴾

إِذْ دَخَلُوا عَلَيْهِ فَقَالُوا سَلَامًا قَالَ سَلَامٌ قَوْمٌ مُنْكَرُونَ ﴿٢٥﴾ فَرَاغَ إِلَىٰ

أَهْلِهِ فَجَاءَ بِعَجَلٍ سَمِينٍ ﴿٢٦﴾ فَقَرَّبَهُ إِلَيْهِمْ قَالَ أَلَا تَأْكُلُونَ

﴿٢٧﴾ فَأَوْجَسَ مِنْهُمْ خِيفَةً قَالُوا لَا تَخَفْ وَبَشَرُوهُ بِغُلَامٍ عَلِيمٍ

﴿٢٨﴾ فَأَقْبَلَتِ امْرَأَتُهُ فِي صَرَخٍ فَصَكَتْ وَجْهَهَا وَقَالَتْ عَجُوزٌ عَقِيمٌ

﴿٢٩﴾ قَالُوا كَذَلِكَ قَالَ رَبُّكَ إِنَّهُ هُوَ الْحَكِيمُ الْعَلِيمُ ﴿٣٠﴾

﴿٣١﴾ قَالُوا إِنَّا أُرْسِلْنَا إِلَىٰ قَوْمٍ مُّجْرِمِينَ ﴿٣٢﴾ لِنُرْسِلَ عَلَيْهِمْ حِجَارَةً مِّن طِينٍ ﴿٣٣﴾ مُّسَوَّمَةً عِندَ رَبِّكَ

لِّلْمُسْرِفِينَ ﴿٣٤﴾ فَأَخْرَجْنَا مَنْ كَانَ فِيهَا مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٣٥﴾ فَمَا وَجَدْنَا
فِيهَا غَيْرَ بَيْتٍ مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٣٦﴾ وَتَرَكْنَا فِيهَا آيَةً لِلَّذِينَ يَخَافُونَ
الْعَذَابَ الْآلِيمَ ﴿٣٧﴾

له وه پیش هه لویستی موشریکه کانی ده باره ی رابونی قیامت و
زیندوبونه وه راگه یاند، به لگهی بۆ هیئانه وه وه ره شه ی لیکردن، نه مجار
لیره دا دلدانه وه ی پیغه مبه ر(ﷺ) نه نجام ددها، نه وه ی پی راده گه یه نی: که
پیغه مبه رانی تریش به ره ورپی هه مان هه لویستی گه لونه ته وه
سه رپه قه کانیان بوونه وه، نه زیه ت دراون، به درۆ خراونه وه، پشت
له په یامه که یان هه لکراوه، سه رها چیرۆکی حه زره تی ئیبراهیم (ساوکی
پیغه مبه ران) مان بۆ ده گپرتنه وه. بۆ نه وه ی موشریکه کانی مه ککه
په ندنامیز ببنو به خو یاندا بچنه وه، بترسن له وه ی که به سه ر گه لی لوط
هات به سه ر نه وانیش بی. ده فه رموی: ﴿هَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ ضَيْفِ إِبْرَاهِيمَ
الْمُكْرَمِينَ. إِذْ دَخَلُوا عَلَيْهِ فَقَالُوا سَلَامًا قَالَ سَلَامٌ قَوْمٌ مُنْكَرُونَ﴾ نایا
سه رگورشته ی میوانه کانی (ئیبراهیم) ت پی گه ییوه چیرۆکی نه و
فریشتانه ی نیرد رابون بۆ له ناو بردنی قه ومی لوط و له ریگایاندا لایان دایه
مالی ئیبراهیم، هیچی لی ده زانی؟ کاتی که نه و فریشتانه به گویره ی

ئوصول و عاده‌ت له‌سەر شیوه‌ی ئاده‌میزاد چوونه مائی ئیبراهیم و
 سلاویان لی کرد، ئیبراهیم وه‌لامی دانه‌وه و تی: سلا و له‌سەر ئیوه بی،
 ئیوه که‌سانیکن له‌وه‌پیش ناسیاویمان نه‌بووه و نازانم کی‌ن و چ که‌سیکن،
 خوتانم پی بناسینن.

وا پی ده‌چی ئەم رسته‌یه‌ی که ده‌فهرموی: ﴿قوم منکرون﴾ هه‌زه‌تی
 ئیبراهیم ئاراسته‌ی میوانه‌کانی نه‌کرد بی، به‌لکو له‌دلی خوی دا
 گوتبیستی، یان به‌مال و مندال و خزمه‌تچی و که‌سانی دیکه‌ی وتبی که‌له
 مه‌جلیسه‌که‌دا له‌گه‌لی بوون. چونکه درکاندن ئەم جو‌ره‌ گوفتارانه
 به‌ره‌و روی میوان جو‌ره‌ قورساییه‌کی تیدایه‌.

﴿فَرَاغَ إِلَىٰ أَهْلِهِ فَجَاءَ بِعِجْلٍ سَمِينٍ. فَقَرَّبَهُ إِلَيْهِمْ قَالَ أَلَا تَأْكُلُونَ﴾
 خیراخوی له‌میوانه‌کانی دزیه‌وه و چو بۆلای مال و خیزانی فهرمانی دا
 به‌ئاماده‌کردنی خواردنی باش بۆ میوانه‌کان. هینده‌ی پی نه‌چوو
 گۆلکه‌له‌یه‌کی قه‌له‌ویان سه‌ربری و گوشته‌که‌ی برژیندراو ئاماده‌کرا،
 هه‌زه‌تی ئیبراهیم هینایه به‌رده‌م میوانه‌کان به‌ریزه‌وه فهرموی کردن و
 خواردنی لی نزیک کردنه‌وه: که میوانه‌کان ده‌ستیان بۆ خواردنه‌که نه‌برد،
 هه‌زه‌تی ئیبراهیم وه‌ده‌نگ هات و تی: ئه‌وه بۆ ناخۆن؟ خواردن بۆ ئیوه
 ئاماده‌کراوه که‌چی ئیوه ده‌ستی بۆ نابهن!! ﴿فَأَوْجَسَ مِنْهُمْ خِيفَةً﴾ که
 رویان له‌خواردن نه‌کرد و ده‌ستیان بۆ نه‌برد له‌دلی خوی دا ترسیکی لی

په‌یدا بوو، چونکه نان نه‌خواردن و خوگرته‌وه‌ی میوان له‌خواردن له‌مالی خانه‌خوی‌دا ناماژه‌ی خیری تیدا نیه و چاوه‌پروانی ناشتی لی ناکری.

وه‌کوو له‌نایه‌تیکی تردا ناماژه به‌م مانایه ده‌کاو ده‌فه‌رموی: ﴿فَلَمَّا رَأَىٰ أَيْدِيَهُمْ لَا تَصِلُ إِلَيْهِ نَكِرَهُمْ وَأَوْجَسَ مِنْهُمْ خِيفَةً﴾ (هود/۷۰) ناله‌م کاته‌دا: که گوشتی برژاو له‌به‌رده‌م میواندا دانراوه ده‌ستی بو نابرئ، حه‌زره‌تی ئیبراهیم دله‌راوکه‌یه‌تی و ترسی لی نیشتووه ﴿قَالُوا لَا تَخَفْ وَبَشِّرُوهُ بِغُلَامٍ عَالِمٍ﴾ فریشته‌کان به (ئیبراهیم) یان گوت مه‌ترسه، نیمه فریشته‌ین نیردراوین بو له‌ناوبردنی گه‌لی لوط. له هه‌مان کاتدا مزگینیان پی دابه‌وه که کوپکی زاناو ئاغری ده‌دری‌تی. ئه‌ویش حه‌زره‌تی ئیسه‌حاقه، وه‌کوو له‌نایه‌تیکی تردا ناماژه به‌وه ده‌کاو ده‌فه‌رموی: ﴿فَبَشِّرْنَاهَا بِإِسْحَاقَ وَمِنْ وَرَاءِ إِسْحَاقَ يَعْقُوبَ﴾ (هود/۷۱) هه‌والینکی سه‌رنج راکیش بوو له‌گوئی‌چکه‌ی خیزانی حه‌زره‌تی ئیبراهیم دا زرنگایه‌وه، ﴿فَأَقْبَلَتْ امْرَأَتُهُ فِي صَرَةٍ فَصَكَّتْ وَجْهَهَا وَقَالَتْ عَجُوزٌ عَقِيمٌ﴾ خیزانی ئیبراهیم، (ساراخاتون) که له‌سوچیکی ماله‌که‌دا بوو گوئی له‌م موژده خوشه بوو، به‌ره‌و روی میوانه‌کان هات و به‌ده‌ستی له‌رومه‌تی خوی ده‌داو هاواری ده‌کرد، ئه‌یه‌رۆ من و مندا!! پیره‌ژنیکی نه‌زۆک و به‌سال‌اچووی وه‌کوو من مندالی ده‌بی؟؟

من به گه نجی مندا لم نه بووه، نیستا بهم پیرییه مندا لم ببی؟ وه کوو له نایه تیکی تر دا ناما ره بهم مانایه ده کاو ده فرموی: ﴿قَالَتْ يَا وَيْلَتَى أَأَلِدُ وَأَنَا عَجُوزٌ وَهَذَا بَعْلِي شَيْخًا إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ عَجِيبٌ﴾ (هود: ۷۲) ثم هه والّه نه خافله سه رسامی کرد، نه وهی له بیر چووه وه که نهو موژده یه فریشته هیئاویانه و بریاری خودایه، بویه فریشته کان خیرا ره دیان دایه وه ﴿قَالُوا كَذَلِكَ قَالَ رَبُّكَ إِنَّهُ هُوَ الْحَكِيمُ الْعَلِيمُ﴾ و تیان وه کوو چون پیمان گوتی خودا ناوای فرموو: نهو بریاری پهروه رد گاره و دیته جی و هیچ شك و گومانت تییدا نه بی، به لات وه کاریکی گنگ نه بی. نیمه فروستاده ی خوداین و نهو هه والّه پی راده گیه نین، نهو موژده یه ت ده ده یینی، بیگومان خودا به سهر هه موو شتی کدا خاوهن ده سه لات و به توانایه، زاناو ناگاداره به سهر هه موو شتی کدا، هیچی لی گوم نابیی، ده زانی کئی شیایو چیه.

هه لّه ته ثم گوفت و گویه له گه ل سارا خاتون و حه زره تی نیبراهیمیش بووه وه کوو له سوره تی (الحجر/ ۵۳-۵۴) دا هاتووه: لهوی ههر حه زره تی نیبراهیمی ده ست نیشان کرد، لی ره سارا خاتون. لهوی ناوی سارای نه هیئا چونکه لی ره ناوی هیئاوه، لی ره ش ناوی حه زره تی نیبراهیمی نه برد چونکه لهوی ده ست نیشانی کرد. نه مجار دوا ی ثم موژده پیدانه به حه زره تی نیبراهیم و سارا خاتون، حه زره تی نیبراهیم روی کرده میوانه کان و ﴿قَالَ

فَمَا خَطْبُكُمْ أَيُّهَا الْمُرْسَلُونَ ﴿۲۴﴾ ووه بۆ چ کاریکی گرنګ هاتوون و پوره ردگار چ نیشتیکی پی سپاردون؟! ﴿قَالُوا إِنَّا أُرْسِلْنَا إِلَى قَوْمٍ مُّجْرِمِينَ. لِنُرْسِلَ عَلَيْهِمْ حِجَارَةً مِنْ طِينٍ. مُسَوِّمَةً عِنْدَ رَبِّكَ لِلْمُسْرِفِينَ﴾ وتیان: نیمه نیردراوین بۆ سهر گهلی (لوط) نهو گهلهی کافرو سته مکارو تاوانبارن، نه خلاق و رهوشتیان تیدا نه ماوه نیردراوین بۆ نهوهی به سوالته بهرده بارانیان بکهین، بهرده کان نیشانه کراون بۆ نهو تاوانباره سته مکارانه، نهوانهی رۆچون له گومپایی و بهدره وشتیدا.

نهجار پوره ردگار نهوه راده گهیهنی: که نهم عهزابه تهپرو وشکی پیکهوه نه سوتاندوه، بهلکوو تایبته بووه بۆ تاوانباران، ده فهرموئ: ﴿فَأَخْرَجْنَا مَنْ كَانَ فِيهَا مِنَ الْمُؤْمِنِينَ. فَمَا وَجَدْنَا فِيهَا غَيْرَ بَيْتٍ مِنَ الْمُسْلِمِينَ﴾ کاتئ ویستمان قهومی لوط له ناو بهرین، ههرچی موسولمانی ناو نهو قهومه هه بوو هه موومان هیئانه ده ری، بۆ نهوهی عهزابه که نه یانگریتهوه. له سه رانسه ری نهو گوندو شارانهی گهلی (لوط)ی تیدا نیشته جئ بوون ته نه یه ک خیزانیان هه بوو موسولمان بی نهویش خانه وادهی حه زره تی لوط بوو جگه له ژنه که ی. سه عیدی کوپی جوبهیر ده لی: ژماره یان سیانزه که س بووه. له نایه تیکی ترده ناماژه بهوه ده کاو ده فهرموئ: ﴿قَالَ إِنَّ فِيهَا لُوطًا قَالُوا نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَنْ فِيهَا لَنُنَجِّيَنَّهُ وَأَهْلَهُ إِلَّا امْرَأَتَهُ كَانَتْ مِنَ الْغَايِرِينَ﴾ (المنکبوت: ۲۲) ژنه که ی حه زره تی لوط له گه ل گه له سته مکاره که ی له ناومان بردن و عهزابی سه خت و دژوار تیکیه وه پیچان.

﴿وَتَرَكْنَا فِيهَا آيَةً لِلَّذِينَ يَخَافُونَ الْعَذَابَ الْأَلِيمَ﴾ لهو شارو گونده ویرانکراوانه دا شوینه وارو دیارده و نیشانه مان هیشتبونه وه بۆ هه موو نه وانیه له عه زابی خودا ده ترسن: که موسولمانن. نه و کافرو سته مکارانه مان کردنه پهن دو عیبرهت بۆ نه وهی که سانی دیکه پییان پهن دنامیز بن، خو له سزای خودا بیاریزن، خو یانمان به عه زابی سهخت له ناو بردو خاک و لایمان ژیر و ژور کردن، نیشتمانه که یانمان کرده ده ریاحیه کی بۆگهن: که ده ریاحیه ته به ریبه یه.

له ناو بردنی گه لی لوط عیبرهت و نیشانه یه بۆ هه موو که سیک، وه لی نه وهی به و شوینه واران به پهن د نامیز بوون و ده بن ئاده میزادی له خودا ترسو خاوه ن ئاوه زن.

وه کوو له نایه تیکی تر دا ناماژه به وه ده کاو ده فهرموی: ﴿وَلَقَدْ تَرَكْنَا مِنْهَا آيَةً بَيِّنَةً لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ﴾ (العنکبوت: ۳۵)

چیرۆکی هه ندی له پیغه مبه رانی تر له گه ل نه ته وه کانیان

وَفِي مُوسَى إِذْ أَرْسَلْنَاهُ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ بِسُلْطَانٍ مُّبِينٍ ﴿٣٨﴾ فَتَوَلَّىٰ بُرْكَئِيلَ وَقَالَ سَاحِرٌ أَوْ مَجْنُونٌ ﴿٣٩﴾ فَأَخَذَتْهُ وَجُودُهُ فَبَذَلْنَاهُمْ فِي آلِيمٍ وَهُوَ مُلِيمٌ ﴿٤٠﴾ وَفِي عَادٍ إِذْ أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ الرِّيحَ

۴۱ ﴿مَا نَذِرُ مِنْ شَيْءٍ أَنْتَ عَلَيْهِ إِلَّا جَعَلْتَهُ كَالرَّمِيمِ﴾ ۴۲
 وَفِي ثَمُودَ إِذْ قِيلَ لَهُمْ تَمَتَّعُوا حَتَّىٰ حِينٍ ﴿۴۳﴾ فَعْتَوْا عَنْ أَمْرِ رَبِّهِمْ
 فَأَخَذْتَهُمُ الصَّعِقَةُ وَهُمْ يَنْظُرُونَ ﴿۴۴﴾ فَمَا أُسْتَطْعَمُوا مِنْ قِيَامٍ
 وَمَا كَانُوا مُنْصَرِّينَ ﴿۴۵﴾ وَقَوْمَ نُوحٍ مِنْ قَبْلُ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا
 فَسِيقِينَ ﴿۴۶﴾

له وپیش کورته یه کی له سهرگورشته ی حه زره تی ئیبراهیم و حه زره تی
 لوط گتپایه وه، ناماژه ی به پهن دو عیبره ت لی وهرگرتنیان کرد، نه مجار
 لیږده ناماژه به سهرگورشته ی هه ندی له پیغه مبه رانی تر ده کا: که
 گه له کانیان به عه زابی ریشه کیش له ناو بران له تۆله ی به درۆ خستنه وه ی
 پیغه مبه ره کانیان. ده فهرموی: ﴿وَفِي مُوسَىٰ إِذْ أَرْسَلْنَاهُ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ
 بِسُلْطَانٍ مُّبِينٍ. فَتَوَلَّىٰ بُرْكَانَهُ وَقَالَ سَاحِرٌ أَوْ مَجْنُونٌ﴾ له سهرگورشته ی
 موسادا پهن دو ناموژگاری هه یه، نه و کاته ی ناردمان بۆ سهر فیرعه ونو
 نه ته وه که ی به به لگه ی به هیژو نیشانه ی ناشکراوه.

ناردمان بۆ سهر فیرعه ونی سته مکارو بی ویژدانو مله وړ
 بانگه وازی و کرد بۆ ئیمانه یتنان، موعجیزه ی جوړاوجوړی نواندن،
 له عه زابی خودا ترساندی نه گهر سهر پیچی بکا، موژده ی به خته وه ری پیندا

ته‌گهر ئیمان بیئی. وه‌لی فیرعه‌ون پشتی هه‌لکردو ملی بۆ حه‌ق نه‌دا، پشت ته‌ستور بوو به‌هیتزو توانای خوئی، شانازی کرد به‌سوپاو دارو ده‌سته‌ی، به‌ملک و سه‌لته‌نه‌تی خوئی نازی. موسای به‌سوک زانیی، په‌یامه‌که‌ی ره‌تکرده‌وه، وتی: نه‌وه یان ساحیرو جادوبازه یان شیته، چونکه هه‌رچه‌نده هه‌ولیدا ته‌فسیریک بۆ نه‌وه موعجیزانه بدوژیته‌وه نه‌یتوانی، هه‌ر نه‌وه‌نده‌ی پیکرا بلی: ساحیره یان شیته! لوه‌کوو له‌شوینیکی تردا ناماژه به‌وه ده‌کاو له‌سه‌ر زوبانی فیرعه‌ون ده‌فه‌رموی: ﴿ان هذا لساحر عظیم﴾ (الشعراء: ۲۷) یان ده‌فه‌رموی: ﴿قَالَ إِنَّ رَسُولُكَ الَّذِي أُرْسِلَ إِلَيْكُمْ لَمَجْنُونٌ﴾ (الشعراء: ۲۷) سه‌ره‌قی و مله‌ورپی له‌راده‌به‌ده‌ری بۆ سه‌ر نه‌چوو ﴿فَأَخَذْنَاوَهُ جُنُودُهُ فَبَدَّلْنَاهُمْ فِي السِّمِّ وَهُوَ مُلِيمٌ﴾ فیرعه‌ون و داروده‌سته‌که‌یمان به‌عه‌زابی سه‌ختی خومان گرت، چ گرتیک؟ هه‌ر باس نا‌کری، به‌تون‌دوتوئی گرتمان، تورمان دانه ناو ده‌ریاوه، فیرعه‌ون هه‌میشه لۆمه کراو و نه‌فرت لی‌کراوه. چونکه کافرو سه‌ره‌ه‌ق و خو به‌زل زانو بی‌ویژدان و خو به‌خودا زان بوو ﴿وَفِي عَادٍ إِذْ أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ الرِّيحَ الْعَقِيمَ. مَا تَذَرُ مِنْ شَيْءٍ أَتَتْ عَلَيْهِ إِلَّا جَعَلْنَاهُ كَالرِّمِيمِ﴾ هه‌روه‌ها له‌سه‌رگورشته‌ی قه‌ومی عاد په‌ندو غیبه‌رت هه‌یه، کاتی بای سه‌خت و ریشه‌کیشکه‌رو نه‌زۆک و بی‌خی‌رو بی‌زمان ناردنه سه‌ر، بایه‌ک بوو بای به‌هیلاکبه‌رو فه‌وتی‌نه‌ر، به‌سه‌ر هه‌رشه‌تی‌کدا تی‌په‌ر بوایه ده‌یفه‌وتاندو ده‌یرزاند.

﴿وَفِي ثَمُودَ إِذْ قِيلَ لَهُمْ تَمَتَّعُوا حَتَّىٰ حِينٍ. فَعْتَوْا عَنْ أَمْرِ رَبِّهِمْ فَأَخَذَتْهُمُ الصَّاعِقَةُ وَهُمْ يَنْظُرُونَ﴾ همدروها له چیرۆک و به سهرهاتی گهلی
 شهمودا په ندو عیبرهت ههیه، کاتی پیمان کوتن: رابویرن و له زهت وهر بگرن
 تاکاتی فهوتاندنتان، وه کوو له نایه تیکی تردا ناماژه به وه ده کاو
 ده فهرموی: ﴿فَعَقَرُوهَا فَقَالَ تَمَتَّعُوا فِي دَارِكُمْ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ ذَلِكَ وَعْدٌ غَيْرُ
 مَكْذُوبٍ﴾ (هرد: ۶۵) وه لی شهو قهومه سهرسه خته په نندا میژ نه بوون
 له هه لویستی ناشیرینی خویان په شیمان نه بوونه وه، لوتبه رزیان نواند،
 گهر دنکه چی فهرمانی خودا نه بوون. نیتر به عه زابی سوتینه ری
 به هیلا کبه ری (صاعیقه) گرمانن، به ناشکرا عه زابی فهوتینه ریان بینی و
 زهق زهق سهیریان ده کرد. یان چاوه پروانی بوون بیته سهیریان نه وه بوو نه وان
 سی روژ چاوه پروانی هاتنی شهو عه زابه بون، له بهر به بیانی روژی چواره م دا
 عه زابی واده پیدراویان بو هات سزایه ک بوو پراوپری تاوانه کانیان بوو.
 ﴿فَمَا اسْتَطَاعُوا مِنْ قِيَامٍ وَمَا كَانُوا مُتَّصِرِينَ﴾ نه یان توانی له جیگای
 خویان بچولین، بویان نه کرا رابکه نه وه و له لی قوتار بوون بدهن، به لکوو
 ده ست له عاست هه موویان له مالی خویان دا سلار بوونه وه، کهس عه زابی
 خودای لی نه گپرا نه وه، کهس نه بوو یار مه تیایان بدا.

﴿وَقَوْمُ نُوحٍ مِنْ قَبْلُ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ﴾ له پیش شهو گه لو
 نه ته وه سهرسه ختانه ی باسمان کردن گه لی (نوح) مان به توفان له ناو برد،

بیگومان نه وانیش گهل و نه ته وه یه کی فاسق و یاخی بوو بوون
له سنووری یاسای خودا دهر چوو بوون. نه مه به لگه یه کی به هیزه له سهر
قودرته و دهسه لاتی خودا نه وه تا ده توانی شتیك كه هؤکاری بوونه
بیکاته هؤکاری نه بوون، وه کوو زانراوه عونصوری ژیان و بوون بؤ
مه خلوقات چوار شتی سهره کی یه. (تاو، ههوا، ناگر، گل) دهی نه وه تا
قهومی (لوطی) به گل له ناو برد، گهلی نوح و گهلی فیرعه ونی به تاو له ناو
برد، گهلی (عادی) به ههوا ریشه کیش کردن، گهلی (ثودی) به ناگر
دوا براو کردن.

به لگه ی جؤرا و جؤر له سهر تاك وته نهایی خودا و رههایی دهسه لاتی

وَالسَّمَاءَ بَنَيْنَاهَا بِأَيْدٍ وَإِنَّا لَمُوسِعُونَ ﴿٤٧﴾ وَالْأَرْضَ

فَرَشْنَاهَا فَنِعْمَ الْمُهَيِّدُونَ ﴿٤٨﴾ وَمِنْ كُلِّ شَيْءٍ خَلَقْنَا زَوْجَيْنِ

لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿٤٩﴾ فِقَرُوا إِلَى اللَّهِ إِنِّي لَكُم مِّنْهُ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٥٠﴾

وَلَا تَجْعَلُوا مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ إِنِّي لَكُم مِّنْهُ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٥١﴾

دوای نیسباتکردنی رابوونی قیامت و زیندوبونه وه، ته جار به لگه
له سهر تاك وته نهایی خودا و رههایی دهسه لاتی ده هیئته وه: كه به شتیك
له دیارده کانی نه وه دهسه لاته دروستکردنی ئاسمانه به و پانی و بهر فراوانی و

تۆکمەینی یە. ھەروەھا دروستکردنی زەوییه بەو شیوەی : کە دەلێتی
راخراوە بۆ ئەوەی زیندە و ەران بە ئادەمیزادیشەو بەتوانن لەسەری
ھەلبکەن و ژیان بەسەر بەرن، ھەروەھا دروستکردنی نیرو مییە لە ھەموو
رەگەزێک. ھەروەھا لە ھەموو صنفێک دو شتی دژ بەیەکی ھێناونە دی:
ئاسمان و زەوی، دەریاو و شکانی، تەپو و شک، تاریکی و رەناکی، مردن و
ژیان، زیندو مردو، شەو و رۆژ... ھتد. دەفەرموی: ﴿وَالسَّمَاءَ بَنَيْنَاهَا بِأَيْدٍ
وَإِنَّا لَمُوسِعُونَ﴾ بێگومان ئاسمانان بە دیھێناوە بە ھێزو توانا، دُنیا بن
ئیمە خواوەنی ھێزو دەسلاتی رەھابن توانیومانەو دەتوانن بە ئاسانی
ئاسمان و غەیری ئاسمان بەئینینە دی، ھیچ ماندو بوون و ئەرکیک توشان
نەھا تووەو توشان نابێ،

﴿وَالْأَرْضَ فَرَشْنَاهَا فَنِعْمَ الْمَاهِدُونَ﴾ زەویان بە دی ھێناوەو رامان
خستوو و ەکوو مافور، وامان دروستکردووە بۆ توانی ژیانی تێدا بەسەر
ببری، زیندە و ەر لەسەری جێگیر بن، ئیمە زۆر باشمان کردووە بە بێشکەکی
تێدا ژیان، کەشو ھەوای تێدا ژیاغان تێدا رەخساندووە، پرمان کردووە
لە خێرو فەر، لەسەر روبەری و لەناو دەریاو کون و کەلە بەری دا ئادەمیزادو
زیندە و ەرائی تر دەژین، لەناو سکی زەوی دا جۆرەھا سامانی کانتزایی
تێدا یە، لەسەر روبەری جۆرەھا گژوگیاو گۆل و گۆلزارو درەخت ھەن،
لەناو دەریاکانی دا ھەزارەھا جۆر ماسی و زیندە و ەری تر ھەن، جۆرەھا

که وای ﴿فَقَرُّوا إِلَى اللَّهِ إِنِّي لَكُمْ مِنْهُ نَذِيرٌ مُبِينٌ﴾ هەرچی زوہ پہنا
 بۆ خودا بہرن، ملکہچی و بہندایہ تی بۆ بنوینن، لہہ موو کارہ باریکتاندا
 پشتی پی بہہستن، تۆیہ لہ تاوانہ کانتان بکہن و گوین پرایہ لی فەرمان و جلہ و
 گیرہ کانی بن، ییگومان من لہ لایہن خودا وہ ناگادار کہرہ وہ و ترسینہرم
 بۆتان . دہ مہوی لہ تاریکی کوفر رزگار تان بی و بکہونہ سہر پیازی
 ہیدایہت من بۆئیوہ ترسینہریکی ناشکرام .

29

هه ره شه کردن له موشریکه کان به ناردنی عه زاب بو سهریان

كَذَلِكَ مَا آتَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا قَالُوا سَاحِرٌ أَوْ مُجْنُونٌ ﴿٥٢﴾ أَتَوَاصَوُا بِهِ بَلْ هُمْ قَوْمٌ طَاغُونَ ﴿٥٣﴾ فَنُفِخَ عَنْهُمْ فَمَا أَنْتَ بِمَلُومٍ ﴿٥٤﴾ وَذَكَرْ فَإِنَّ الدِّكْرَى نَنْفَعُ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٥٥﴾ وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ ﴿٥٦﴾ مَا أُرِيدُ مِنْهُمْ مِنْ رِزْقٍ وَمَا أُرِيدُ أَنْ يُطِيعُونِ ﴿٥٧﴾ إِنَّ اللَّهَ هُوَ الرَّزَّاقُ ذُو الْقُوَّةِ الْمَتِينُ ﴿٥٨﴾ فَإِنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا ذُنُوبًا مِثْلَ ذُنُوبِ أَصْحَابِهِمْ فَلَا يَسْتَعِجِلُونَ ﴿٥٩﴾ فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ يَوْمِهِمُ الَّذِي يُوعَدُونَ ﴿٦٠﴾

له وه پیش به لگهی له سه رابوونی قیامت و تاك و ته نهایی
پهروه ردگار و ده سه لاتی فراوانی هینایه وه، سه ره نجامی گهل و نه ته وه کافرو
سه ره قه کانی رابوردوی دیاری کرد، شه جار بو ته سه لا دانه وهی
پیغه مبه ره نه وه رون ده کاته وه: که هه موو پیغه مبه ریک له لایه ن گهل و
نه ته وه که یه وه به درو خراوه ته وه، هه ره ده لیتی نه وه گهل و نه ته وانه به درو
خسته نه وهی پیغه مبه ره کانیا ن لیکنتر گپراوه ته وه له زاری یه کنتر تفیون!

ده‌فهرموی: ﴿كَذَلِكَ مَا أَتَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا قَالُوا سَاحِرٌ أَوْ مَجْنُونٌ﴾ نهی پیغه‌مبه‌ر! وه‌کوو موشریکه قور‌ه‌یشییه‌کان تو به‌درؤ ده‌خه‌نه‌وهو په‌یامه‌که‌ت ره‌تده‌که‌نه‌وه، به‌ساحیرو شی‌ت و ویتت ده‌زانن، گهل و نه‌ته‌وه پیشینه‌کانیش هه‌مان هه‌لویتت و داب و نه‌ریتیان بووه، نه‌وه پیشه‌ی هه‌موو گهل و نه‌ته‌وه‌یه‌کی رابردوه. هه‌ر تو نیت که به‌درؤ خراویتته‌وهو په‌یامه‌که‌ت ره‌تکراوه‌ته‌وه، (اَتَوَصَّوْا بِهِ بَلْ هُمْ قَوْمٌ طَاغُوتٌ) نایا نه‌و گهل و نه‌ته‌وانه له‌یه‌کتریان گپ‌راوه‌ته‌وه؟ هه‌ر گهل و نه‌ته‌وه‌یه‌ک وه‌صیه‌تی بؤ دوا خوی کردوه که هه‌ر کاتی پیغه‌مبه‌ریان بؤ سهر ره‌وانه کرا به‌درؤی بخه‌نه‌وه؟ نه‌خه‌یر له‌واقیع دا نامۆزگاریی یه‌کتریان نه‌کردوه، له‌یه‌کتریان نه‌گپ‌راوه‌ته‌وه، چونکه رۆژگارو سهرده‌میان زور له‌یه‌کتر دووره، وه‌لی گهل و نه‌ته‌وه‌یه‌کی مله‌پرو یاخی بوو بوون، هه‌موویان کافرو سهر‌په‌ق و سنور به‌زین و یاساشکین بوون، هه‌وه‌لو و ناخریان یه‌ک داب و نه‌ریتیان هه‌بوه، بی به‌لگه پیغه‌مبه‌ره‌کانیان به‌درؤ خستونه‌وه.

﴿قَتُلْ عَنْهُمْ فَمَا أَنتَ بِمَلُومٍ﴾ نهی پیغه‌مبه‌ر رویان لی وه‌رگپ‌ره ده‌مه‌ده‌مییان له‌گه‌ل مه‌که نه‌تو په‌یامی خۆت گه‌یاندو نه‌رکی سهرشانی خۆت نه‌نجام داوه، تو له‌لایهن خداوه هیچ گله‌یی یه‌کت له‌سهر نیه، چونکه په‌یامی خودات پپ‌را گه‌یاندون. پیغه‌مبه‌ریش هه‌ر راگه‌یاندنی له‌سهره.

﴿وَذَكِّرْ فَإِنَّ الذِّكْرَ تَنْفَعُ الْمُؤْمِنِينَ﴾ نهی پیغه مبه ر نه تو به رده وام
 ناموژگاری خوتیان ناراسته بکه، به قورئان ره عظو نه صیحه تی
 ئیمانداره کان بکه چونکه بیرخستنه وه سودیان پی ده گه یه نی، یان مانا که
 بهم جوړه یه نه وه کوو سود له بیرخستنه وه ده که ن ئیلا که سانیئک ده یکه ن:
 که دلیان ناماده باشی هیدایه ته ..

واته: رووهرگیړان له کومهلک ناکاته نه وه رو له هه موو کومهلان
 وهرگیړی.. به لکوو نه تو که رو له کافره سهرسه خته کان وهرده گیړی
 له هه مان کاتدا ناموژگاری موسولمانه کان بکه، چونکه نه وان سودی لی
 وهرده گرن.

﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ﴾ نه من عالهمی جندوکو
 ناده میزادم که دروست کردون بویه م دروست کردون عیباده تم بکه ن، بویه م
 به دی هیناون به ندایه تیم بو نه نجام به دن و بم ناسن، نه گینا من
 په وهردگاری بوونه وهرم بن نیازم له هه موو عالهم، بون و نه بوونی عالهم
 به نیسبه ت منه وه چون یه که. وه کوو له نایه تی کی ترده ناماژه بهم مانایه
 ده کاو ده فهرموی: ﴿وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا إِلَهًا وَاحِدًا لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ
 سُبْحَانَهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ﴾ (التوبة: ۳۱). مواهید ده لی: مانای نایه تی ﴿وما
 خلقت الجن والانس الا ليعبدون﴾ بهم جوړه یه، نه من جندوکو
 ناده میزادم: که دروست کردون بویه م دروست کردون فهرمانیان پی بکه م
 به عیباده ت کردون و به ندایه تی بو کردنم.

﴿مَا أُرِيدُ مِنْهُمْ مِنْ رِزْقٍ وَمَا أُرِيدُ أَنْ يُطْعَمُوا. إِنَّ اللَّهَ هُوَ الرَّزَّاقُ ذُو الْقُوَّةِ الْمَتِينُ﴾ خواستم نیه نهوان رزقو رۆزیم بدهنئ نامه‌وی خۆراکم بۆ بیئن، من ناتاجی خواردن و خواردنه‌وه نیم، نیازی نه‌وه‌م لیسان نیه سودم پی‌بگه‌یه‌نن زیانم لی دوور بجه‌نه‌وه، بیگومان خودا رزقو رۆزیده‌ره به‌هه‌موو گیانله‌به‌ری، ده‌وله‌مه‌ندیی ره‌های هه‌یه موحتاجی که‌س نیه‌و هه‌موو که‌س ناتاجی نه‌وه. خاوه‌ن ده‌سه‌لات و توانای ره‌هایه‌و بیباکه له‌هه‌موو شتیک.

به‌کورتی په‌روه‌ردگار به‌نده‌کانی دروست‌کردون بۆ نه‌وه‌ی به‌تاک‌وته‌نهای بناسن و به‌ندایه‌تی بۆ بکه‌ن، جا هه‌ر که‌سیک ملکه‌چی فه‌رمان و جله‌و‌گیریه‌کانی په‌روه‌ردگار بی پاداشی ده‌داته‌وه به‌به‌هه‌شتی رازاوه، که‌سیکیش لیتی یاخی بی، به‌کوشنده‌ترین سزا سزای ده‌دا! به‌هه‌شتی دروست‌کردوه بۆ خودا‌په‌رستان و دۆزه‌خی ئاماده‌کردوه بۆ کافرو یاخی‌بووان! به‌پیغه‌مبه‌ران دا په‌یامی بۆ ئاده‌میزاد ناردوه‌و ریگای چاک و خراپی بۆ رون کردونه‌وه. ئیت‌ر هه‌موو که‌س له‌سه‌ره‌نجامی خۆی به‌رپرسیاره‌و به‌گویره‌ی کرده‌وه‌کانیان سزاو پاداشیان ده‌داته‌وه.

﴿فَإِنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا ذُنُوبًا مِثْلَ ذُنُوبِ أَصْحَابِهِمْ فَلَا يَسْتَعْجِلُونَ﴾

بیگومان بۆ نه‌وانه‌ی سته‌مکارو کافرو بی‌ویژدانن به‌نه‌نقه‌ست ری‌بازی کوفر ده‌گرنه‌به‌رو پیغه‌مبه‌ر به‌درۆ ده‌خه‌نه‌وه به‌شتیک له‌سزای سه‌خت هه‌یه

وه‌کوو ئه‌و عه‌زابی به‌گهل و نه‌ته‌وه پیشینه‌کامان چه‌شت. ده‌ی با په‌له له‌هاتنی عه‌زاب بۆ سه‌ر خۆیان نه‌که‌ن، دلتیا بن به‌شی خۆیان له‌عه‌زابی خودا ده‌چیژن و ره‌تبوونه‌وه‌ی نیه.

ئهم نایه‌ته وه‌لامی کافره‌کانه: که ده‌یانگوت: ﴿مَتٰی هٰذَا الْوَعْدِ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِیْنَ﴾ (المکه: ۲۵) یان ده‌یانگوت: ﴿فَاْتِنَا بِمَا تَعِدُنَا اِنْ كُنْتَ مِنَ الصّٰدِقِیْنَ﴾ (مود: ۲۲) ئه‌وه بریاری په‌روه‌ردگاره هه‌ر که‌سی کافرو بۆ برپا ده‌بۆ تۆ له‌ی لۆ بیه‌ندری، که‌وابۆ ﴿فَوَيْلٌ لِلَّذِیْنَ کَفَرُوْا مِنْ یَوْمِهِمُ الَّذِیْ یُوْعَدُوْنَ﴾ هیلاک و له‌ناوچوون، عه‌زابی به‌شیده‌ت له‌روژی قیامه‌تا بۆ ئه‌و که‌سانه‌یه کافرو بۆ برپا.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سوره‌تی (الطور)

ئەم سوره‌ته ناوئراوه (الطور) چونكه وشەى (الطور) لەسەرەتای سوره‌ته‌كه‌دا هاتووەو خودا سوێندی پێ خواردوو و مەبەستى كۆی (طور)ە، كه كۆیكى دارستاناوییه، پەرەدگار هەزرەتى موسای بانگ كرد بۆ سەر ئەو كۆیو و ئاخوتنى لەگەڵ دا ئەنجام دا، هەر لەویشه‌وه هەزرەتى عیساى ره‌وانه كرد، بەمەش زێده رێزى بۆ دەسته‌به‌ر بووه.

مونا‌سه‌به‌ی سوره‌تی (طور) لەگەڵ سوره‌تی (الذاریات) دا لەچەند رویه‌كه‌وه:

هەردوو سووره‌ته‌كه‌ مەككین و جەخت لەسەر بنە‌ماسەرەكییە‌كانى ئیسلام دە‌كه‌نه‌وه، با‌سى ته‌وحید و رابوونى قیامەت و با‌س و خوا‌سى رۆ‌زى جە‌زا و راستیى پێ‌غه‌مبەراییه‌تى هە‌زره‌تى مو‌حه‌م‌مه‌د و پو‌جه‌‌لكردنه‌وى بیروبا‌وه‌پى مو‌ش‌ریكه‌كانى له‌خۆ گرتوو‌ه.

سەر‌ه‌تا و كۆ‌تایی سووره‌ته‌كان له‌یه‌ك ده‌چن، لەسەرەتای هەردو سوره‌ته‌كه‌دا حا‌ل و چۆ‌نیه‌تى خودا‌پەر‌ستان له‌رۆ‌زى قیامەت‌دا ن‌مایش ده‌كا. ئە‌وه‌تا لەسەرەتای سوره‌تی (الذاریات) دا ده‌فه‌رمو‌ی: ﴿ان‌ المتقین فی جنات و عیون﴾ لەسەرەتای سوره‌تی (الطور) ی‌ش‌دا ده‌فه‌رمو‌ی: ﴿ان‌ المتقین فی جنات و عیون﴾ له‌كۆ‌تایی سوره‌تی (الذاریات) دا

ده‌فهرموی: ﴿فویل للذین کفروا﴾ له‌کۆتایی (الطور) یشدا ده‌فهرموی ﴿فالذین کفروا هم المکیدون﴾.

له‌هه‌ردو سوره‌ته‌که‌دا سویند به‌نایه‌تی که‌ونیی ده‌خوا، له‌سوره‌تی (الذاریات) دا سویندی به‌(با)ی سودبه‌خشو له‌سوره‌تی (الطور) یشدا سویند به‌کیوی (الطور) ده‌خوا.

له‌هه‌ردو سوره‌ته‌که‌دا فەرمان به‌پیغه‌مبهر کراوه: که‌رو له‌کافره‌کان وه‌ریگیژی و به‌رده‌وام بی له‌سهر نامۆژگاری موسولمانان، له‌(الذاریات) دا ده‌رباره‌ی کافره‌کان فهرمووی: ﴿فتول عنهم﴾ ده‌رباره‌ی موسولمانه‌کانیش فهرمووی: ﴿وَذَكِّرْ فَإِنَّ الذِّكْرَی تَنْفَعُ الْمُؤْمِنِیْنَ﴾.

له‌سوره‌تی (الطور) یشدا ده‌رباره‌ی موسولمانه‌کان ده‌فهرموی: (فذكر فما أنت بنعمة ربك بكاهن ولا مجنون) ده‌رباره‌ی کافره‌کانیش ده‌فهرموی: ﴿قَدْ زَهُمَ حَتَّىٰ يُلَاقُوا يَوْمَهُمُ... الْآیَةُ﴾.

رابوونی قیامه‌تا وه‌بوونی عه‌زاب له‌ژیانی قیامه‌تدا

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالطُّورِ ۝ وَكُتِبَ مَسْطُورٍ ۝ فِي رَقٍّ مَّنْشُورٍ ۝ وَالْبَيْتِ
الْمَعْمُورِ ۝ وَالسَّقْفِ الْمَرْفُوعِ ۝ وَالْبَحْرِ الْمَسْجُورِ ۝ إِنَّ

عَذَابَ رَبِّكَ لَوْ قَعُ ﴿۷﴾ مَا لَهُ مِنْ دَافِعٍ ﴿۸﴾ يَوْمَ تَمُورُ السَّمَاءُ
 مَوْرًا ﴿۹﴾ وَتَسِيرُ الْجِبَالُ سَيْرًا ﴿۱۰﴾ فَوَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ
 ﴿۱۱﴾ الَّذِينَ هُمْ فِي خَوْضٍ يَلْعَبُونَ ﴿۱۲﴾ يَوْمَ يُدْعَوْنَ إِلَىٰ نَارٍ
 جَهَنَّمَ دَعَاً ﴿۱۳﴾ هَذِهِ النَّارُ الَّتِي كُنْتُمْ بِهَا تُكَذِّبُونَ ﴿۱۴﴾
 أَفَسِحْرٌ هَذَا أَمْ أَنْتُمْ لَا تُبْصِرُونَ ﴿۱۵﴾ أَصَلَوْهَا فَاصْبِرُوا
 أَوْ لَا تَصْبِرُوا سَوَاءٌ عَلَيْكُمْ إِنَّمَا تُجْزَوْنَ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿۱۶﴾

له سهره‌تای نهم سوره‌ته‌دا په‌روه‌ردگار سویند به‌کیوی (طور) ده‌خواو
 ده‌فرموی: ﴿والطور﴾ سوینده‌که به‌کیوی طوری سه‌ینا: که کیویکی
 داره‌ستاناوییه‌و گه‌لی رودای گه‌وره‌ی له‌سهر روداوه، چه‌زره‌تی موسا
 له‌سهر شه‌و کیوه‌ خودا ناخاوتنی له‌گه‌ل کرده، له‌وی ته‌وراتی بو‌نازل
 کرده، چه‌زره‌تی عیسا له‌ویوه‌ کراوه‌ به‌پیغه‌مبه‌رو ره‌وانه‌کراوه‌گ
 بو‌سهر گه‌له‌که‌ی.

﴿وَكِتَابٍ مَّسْطُورٍ﴾ سویند به‌نامه‌ی ریک‌وپیک‌نوسراو که نامه
 ناسمانییه‌کانن (ته‌ورات و زه‌ورو ئینجیل و قورنان) به‌لام لی‌رده‌دا ده‌تواندرئ
 بگوترئ مبه‌به‌ست قورثانه. (فِي رَقٍّ مَّنْشُورٍ) که نوسراوه‌ته‌وه له‌پیستیکی
 بلاوه‌بووی خزشکراوداو گه‌وره‌ترین نامه‌ی ناسمانییه‌و که‌ته‌لوکی

بوونه‌وهره‌وبه‌رنامه‌ی ژیانه. ﴿وَالْبَيْتِ الْمَعْمُورِ﴾ سویند به‌و خانه‌یه‌ی
 ناوه‌دانه به‌نویژکه‌ران و ته‌وفاکاران: که که‌عبه‌ی پیروژه‌و یه‌که‌م خانویه‌که
 دروستکراوه بۆ خوداپه‌رستی‌ی و له‌هه‌موو کون و قوژبنیکی جیهانه‌وه
 به‌شه‌وو به‌روژ له‌نویژدا موسولمانان روی تیده‌که‌ن و له‌ته‌وفا‌دا به‌ده‌وری‌دا
 ده‌سوپینه‌وه. چرکه‌یه‌ک نیه کۆمه‌لی موسولمان رویان تی نه‌کردبی و
 کۆمه‌لی‌کیش ته‌وفا‌ی نه‌که‌ن. ﴿وَالسَّقْفِ الْمَرْفُوعِ﴾ سویند به‌سه‌قف
 بلندکراوی زۆر به‌رزو شکۆمه‌ند که ئاسمانی به‌رفراوان و توکمه‌و پته‌وه.
 وه‌کوو سه‌قف وایه بۆ زه‌وی. وه‌کوو له‌ئایه‌تیکی تردا ئاماژه به‌م مانایه
 ده‌کاو ده‌فرموی: ﴿وَجَعَلْنَا السَّمَاءَ سَقْفًا مَحْفُوظًا وَهُمْ عَنْ آيَاتِهَا
 مُعْرِضُونَ﴾ (الانبیاء).

﴿وَالْبَحْرِ الْمَسْجُورِ﴾ سویند به‌ده‌ریالووشی پرو لیوانلیتو له‌ئاو: که
 به‌هیزی کی‌شنده ناهیلدری ئاوه‌که‌ی سه‌رریژ بکاو وشکانی داپۆشی.

به‌راستی ئاسمان و ده‌ریا دوو نیشانه‌ی گه‌وره‌و مه‌زنن له‌سه‌ر
 تا‌ک‌وته‌نهایی خوداو ره‌هایی ده‌سه‌لاتی، ئاسمان به‌هه‌زاران و به‌میلیۆنه‌ها
 نه‌ستیره‌و مانگ و خۆری تیدان و دین و ده‌چن. هه‌ریه‌که له‌و مانگ و خۆرو
 نه‌ستیرانه، ری‌په‌وی خۆی هه‌یه‌و شوینه‌ه‌لات و شوین ئاوا‌بوونی هه‌یه،
 هه‌یچیان لی‌ک ناخشی‌ن و ده‌عم نا‌که‌ن، هه‌موویان په‌روه‌ردگار هه‌لیان
 ده‌سوپینی و به‌هیزی کی‌شنده رای‌گرتوون و ناهیلی هه‌لوه‌رن. مه‌لایین سال

ئەم کەونە لەهەلسورانی و هاتووچۆدایە و شتیکی نەسواوە و پەکی
نەکەوتو، بەهەلسورانی زەوی و مانگ و خۆرو ئەستێرەکان بەو شیوە
یاسا خوداییە. سالت و مانگ و شەو و رۆژ وەرزەکانی سالت دینە کایەو،
تاریکی، روناکی، ساردی و گەرمی، تەپ و وشکی پەیدا دەبێ.

(دەریالوشی) یەش بەو هەموو پانی و قوڵییە کە هەیه تی، بەو
هەموو شەپۆلانە دەیانهاوێ و دەیانکیشیتەو، بەریان دەکاتەو و نزمیان
دەکاتەو بەو هەموو کەشتی و پاپۆرانی بەباری قورسەو پێیدا دین و
دەچن، بەمیلیۆنەهاو ملیارەها گیاندارێ ناوی کە لەناویا هەلەدەکەن و ژیان
بەسەر دەبن، بەو هەموو لوتلوو مەرجانە تییدایە، ئەمانەو دەیان و
سەدان و زیاتریش لەدیاردە کەونیەکان بەناشکراو بەنهیینی بەگوێچکە
ئادەمیزاددا دەچرپینن و وەئاکای دەهیننەو بۆ ئەوێ لەدیاردەکانی
دەسلاتی پەرورەدگار بنواپێ و پروا بەتاک و تەنهایی خوداو زانایی و کار
دروستی و دەسلاتی بێ سنووری بکا.

پەرورەدگار بەو پینچ مەخلوقە رێزدارانە سویندی خوارد و فەرمووی:
﴿إِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ لَوَاقِعٌ . مَا لَهُ مِنْ دَافِعٍ﴾ دُنیا بەرۆژی قیامت دێ و
حییساب و لیکۆلینەو و سزا و پاداش رۆدەدات، کەس نیه بتوانێ عەزابی
خودای لەتۆ بگێرێتەو، دووری بخاتەو، نەهێلێ بێ. بێ شک و گومان
عەزابی سەخت و دژوار یەخە کافرو یاخی بوان دەگرێ و کەس نیه
بەرەودوا پالێ پێو بنێ.

﴿يَوْمَ تَمُورُ السَّمَاءُ مَوْرًا. وَتَسِيرُ الْجِبَالُ سَيْرًا﴾ نهو رۆژهی ئاسمان
 تیکه وه ده هاوی، نهو ئاسمانه بهرزو ریک و پیک و پته وه تیک ده چی و
 ده که ویته جونبوش و وه کوو ده ریا شه پۆل ده هاوی، کیوه کان له جیگای
 خۆیان ده ترازین و هیزی کیشنده نامینێ و شاخه کان لیک هه لده وه شین.
 ده بن به ته پ و تۆزو به حه وادا ده چی. نه مه ش نیشانه ی نه هیه: که ئیتر
 بپرای بپرای جاریکی تر گه رانه وه بۆ دونیا نه ماوه و ته مه نی دونیا
 به سه رچوو. چونکه ئاسمان و زه وی و مانگو خۆررو نه ستیره و
 کیو... هۆکاری ئاوه دانی دونیان و بۆ سود لی وهرگرتن: که هومییدی
 گه رانه وه بۆ دونیا نه میتی ئیتر سود له مانه وه ی نهو شتانه نامینێ.

﴿قَوْلٌ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ﴾ ئای عه زابی سه خت و دژوار یان شیوی
 دۆزه خ لهو رۆژه دا بۆ نه وانه ی پیغه مبه ریان به درۆ خستۆته وه، په یامی
 ئیسلامیان ره ت کردۆته وه (الَّذِينَ هُمْ فِي خَوْضٍ يَلْعَبُونَ) نهو به درۆ
 خه روه وانه ی به قسه ی پرپوچ گالته جار یاری به قورئان ده که ن جوړه ها
 بوختان و قسه لۆک بۆ پیغه مبه ر هه لده به ستن. ﴿يَوْمَ يُدْعَوْنَ إِلَىٰ نَارِ جَهَنَّمَ
 دَعَا﴾ نهو رۆژه ی به زه خت پال به بی پروایانه وه ده نری و رایچی ناو ئاگری
 دۆزه خ ده کرین و تور ده درینه ناوی.

نه جار بۆ زیده ته عزیب و سه رزه نشتکرد پییان ده گوتری: ﴿هَذِهِ النَّارُ
 الَّتِي كُنْتُمْ بِهَا تُكَذِّبُونَ﴾. نهو ئاگره ی ده ی بینن نه وه یه: که پیغه مبه ر
 له دونیادا ده یترساندن لی و برواتان پی نه کرد. ده تانگوت نهو قورئانه ی

موحه‌مه‌د هیناویه‌تی جادوی جادوکه‌رانه. یان ده‌یانگوت چیرۆکه کۆن و نه‌فسانه‌ی پیشینه‌ن. نه‌جار به‌شێوه‌ی گالته پیکردن پێیان ده‌گوتری: ﴿أَفَسِحْرٌ هَذَا أَمْ أَنْتُمْ لَا تُبْصِرُونَ﴾ نایا نه‌وه‌ی ئیستا ده‌بیینن سیحرو جادوبازییه وه‌کوو له‌دونیادا ده‌رحق به‌نامه ئاسمانیه‌کان و پێغه‌مبه‌ران ده‌تانگوت. نایا نه‌مه راسته؟ یان لی‌ره‌شدا جادوتان لی نه‌کراوه؟ نه‌ه جادوتان لی نه‌کراوه به‌لکوو نه‌مه‌ حقو راسته‌و جادوتان لی نه‌کراوه.

﴿اصْلَوْهَا فَاصْبِرُوا أَوْ لَا تَصْبِرُوا سَوَاءٌ عَلَيْكُمْ إِنَّمَا تُجْزَوْنَ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ﴾ جا: که ئیستا به‌ناشکرا نه‌وه ده‌بیینن و هیچ ئینکارییه‌کتان بۆ ناکرئ، ده‌چنه ناو دۆزه‌خه‌وه‌و عه‌زابی. دژوار بجێژن، ئیتر صه‌بر بگرن یان صه‌بر نه‌گرن چون یه‌که، هیچ شتێک دادتان نادا، چی ده‌که‌ن بیکه‌ن، بی‌سووده‌و رزگاربونتان نیه‌ سزای کرده‌وه‌ی خۆتانه وه‌ری ده‌گرنه‌وه.

بۆ خوشیان هه‌ست به‌و واقیعه‌ تاله‌ ده‌که‌ن، وه‌کوو له‌نایه‌تیکی تردا ئاماژه‌ی پێ ده‌کاوه له‌سه‌ر زوبانی دۆزه‌خییان ده‌قه‌رموی: ﴿سَوَاءٌ عَلَيْنَا أَجَزْنَا أَمْ صَبَرْنَا مَا لَنَا مِنْ مَحِيصٍ﴾ (ابراهیم: ۲۱).

پاداشی ته قواکاران و نيعمه تى خودا به سه ریانه وه له به هشت دا

إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَنَعِيمٍ ﴿١٧﴾ فَكِهِينَ بِمَا ءَاتَاهُمْ رَبُّهُمْ
وَوَقَّاهُمْ رَبُّهُمْ عَذَابَ الْجَحِيمِ ﴿١٨﴾ كُلُّوا وَاشْرَبُوا هَنِيئًا بِمَا
كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٩﴾ مُتَّكِئِينَ عَلَى سُرُرٍ مَّصْفُوفَةٍ وَزَوَّجْنَاهُمْ
بِحُورٍ عِينٍ ﴿٢٠﴾ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَاتَّبَعَتْهُمْ ذُرِّيَّتُهُمْ بِإِيمَانٍ أَلْحَقْنَا
بِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَمَا أَلَتْنَاهُمْ مِنْ عَمَلِهِمْ مِنْ شَيْءٍ كُلُّ امْرِئٍ بِمَا كَسَبَ
رَهِينٌ ﴿٢١﴾ وَأَمَدَدْنَاهُمْ بِفِكَهَةٍ وَلَحْمٍ مِّمَّا يَشْتَهُونَ ﴿٢٢﴾ يَنْزِعُونَ
فِيهَا كَأْسًا لَا لَغْوٌ فِيهَا وَلَا تَأْتِيهِمْ رِيطُوفٌ عَلَيْهِمْ غِلْمَانٌ
لَّهُمْ كَانَتْهُمْ لَوْلُؤٌ مَكُونٌ ﴿٢٣﴾ وَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ يَتَسَاءَلُونَ
﴿٢٤﴾ قَالُوا إِنَّا كُنَّا قَبْلُ فِي أَهْلِنَا مُشْفِقِينَ ﴿٢٥﴾ فَمَنْ آتَاهُ
عَلَيْنَا وَوَقَّعْنَا عَذَابَ السَّمُومِ ﴿٢٦﴾ إِنَّا كُنَّا مِنْ قَبْلُ
نَدْعُوهُ إِنَّهُ هُوَ الْبَرُّ الرَّحِيمُ ﴿٢٨﴾

له‌وه‌پیش باسی رابوونی قیامه‌ت و سزادانی کافره‌کانی کرد، که
بیگومان تووشیان ده‌بی و ناتوانن له‌خوینی لایه‌دن و نه‌جار باسی
ته‌قواکاران ده‌کا و پاداش و نیعمه‌ته‌کانی په‌روه‌ردگار به‌سه‌ریان‌ه‌وه‌ نمایش
ده‌کا. نه‌مه‌ش ئوسلوبی قورئانه: که شته دژ به‌یه‌که‌کان ده‌هینئ و
به‌مه‌به‌ستی ته‌ره‌غیب و ته‌ره‌غیب رایان ده‌نوئینئ. هه‌رکاتئ باسی دنیا
بکا، ناماژه به‌قیامه‌تیش ده‌کا، حال و وه‌زعی دۆزه‌خییان رون ده‌کاته‌وه،
ناز و نیعمه‌تی به‌هه‌شتیه‌کانیش باس ده‌کا... هتد بۆ ئه‌وه‌ی سه‌ره‌نجی
ناده‌میزاده‌کان راکیشئ و بیر له‌سه‌ره‌نجامی خوین بکه‌نه‌وه، واز له‌کوفرو
بیدینی بینن، روبکه‌نه خودا په‌رستی. ده‌فه‌رموئ: ﴿إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ
وَعَنِيمٍ. فَكِهِينَ بِمَا آتَاهُمْ رَبُّهُمْ وَوَقَاهُمْ رَبُّهُمْ عَذَابَ الْجَحِيمِ﴾
بیگومان ته‌قواکاران و له‌خواترسان له‌باخاتی به‌هه‌شت و ناز و نیعمه‌تی
جوړا و جوړو نه‌پراوه‌دان، دلخۆش و ته‌پ ده‌ماخن به‌و ناز و نیعمه‌تانه و
له‌زه‌ت و چیژیان لی و ه‌رده‌گرن و به‌ئاره‌زوئ خوین راده‌بوئرن. خواردنی
خۆش و پۆشاک‌ی جوان و شوئینی دلگیر و هاوسه‌رو خیزانی شوخ و شه‌نگ و
نه‌ونه‌مام چییان بوئ و چۆنیان بوئ بۆیان ناماده‌یه. له‌هه‌مان کاتدا خودا
له‌عه‌زایی دۆزه‌خ پاراستونی. نه‌مه‌ش ئه‌وپه‌ری به‌مرازگه‌یشتن و
خۆشنوودی‌یه، به‌خته‌وه‌ری و کامه‌ران‌ییان بۆ هه‌تاهه‌تایه.

فریشته‌کان پیان بیژن: ﴿كُلُوا وَاشْرَبُوا هَنِيئًا بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ﴾
 بخون و بخونه وه، چ شتیک ناره‌زو بکه‌ن بۆتان به‌رده‌سته و نوشی گیانتان
 بی، خواردن و خواردنه و تان بی عه‌یب و خه‌شه، به‌تام و له‌زه‌ته. نه‌مه‌ش
 له‌پاسای نه‌و کردار و ره‌فتاره باشانه‌تان: که له‌دنیادا نه‌نجامتان داوه.
 خدا به‌فه‌زل و ئی‌حسانی خۆی ئی‌وهی خستۆته نه‌م نازو نیعمه‌تانه‌وه.

نه‌مجار په‌روه‌ردگار باسی راخه‌رو شوینی حه‌وانه‌وه و کورسی و
 مؤبیل و رابواردن له‌گه‌ل ه‌اوسه‌ره‌کانیا ناده‌کا و ده‌فه‌رموی: ﴿مُتَكِّينَ عَلَى
 سُرُرٍ مَّصْفُوفَةٍ وَزَوَّجْنَاهُمْ بِحُورٍ عِينٍ﴾ نه‌و به‌هه‌شتیانه حال و وه‌زعیان
 وایه: پالیان داوه‌ته‌وه له‌سه‌ر کورسی و مؤبیل و نه‌رم و جوان و رازاوه
 ریزکراو، حۆری چاوه‌ش و شوخ‌وشه‌نگمان کردونه ه‌اوسه‌ریان و
 له‌گه‌لیان راده‌بویرن.

ویرای نازو نیعمه‌تی به‌هه‌شتیه‌کان خۆیان، خۆشییه‌کی تریشیان
 هه‌یه ته‌ویش ته‌ویه: که به‌م نایه‌ته ئاماژه‌ی پی ده‌کا و ده‌فه‌رموی:
 ﴿وَالَّذِينَ آمَنُوا وَاتَّبَعَتْهُمْ ذُرِّيَّتُهُمْ بِإِيمَانٍ أَلْحَقْنَا بِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَمَا أَلَتْنَاهُمْ
 مِنْ عَمَلِهِمْ مِنْ شَيْءٍ﴾ نه‌وانی ئیمانیان هی‌ناوه به‌کرده‌وه ئیمان‌داری
 خۆیان چه‌سپاندوه، منال و وه‌چه‌شیان له‌بیروباوه‌ردا شوینیان که‌وتوون،
 خدا به‌فه‌ضل و گه‌وره‌یی خۆی بۆ زی‌ده خۆشگوزه‌رانی و فینکایی چاویان و
 مندا له‌کانیان به‌رز ده‌کاته‌وه بۆ پله‌وپایه‌ی باوکه‌کانیان و شایسته‌ی نه‌و

جیگا و نازو نیعمه ته ئه بن، به ئی خدا له بهرد ئی باوکه کانیان ئه و شوینه بهرزو خوشانه یان ده داتی. وه لحال تۆز قالیك له پله و پایه ی باوکه کانیان کهم ناکهینه وه. له هه مان کاتدا ئه گهر پله و پایه ی مندا له کان بهرزتر بی، ئه وه پله و پایه ی باوکه کانیان ده گه یه نینه هی مندا له کانیان بو ئه وه ی زیاتر خوشنوو دی و کامه رانی ده سه بهر بکه ن. حافی طی طه به رانی له ئی بنو عه بهاسه وه له پیغه مبه ره وه ریوایه تی کردوه: که پیغه مبه ر (ﷺ) فرمو یه تی: (اذا دخل الرجل الجنة سأل عن ابويه و زوجته و ولده، فيقال: انهم لم يبلغوا درجتك. فيقول: يارب قد عملت لى ولهم فيؤمر بالحاقهم به.) که مرو ژ ده چیت به هه شته وه په رسیار ده کا: ئاخو باوک و دایک و خیزان و مندا له کانی له کوین، پی ده گوتری: ئه وان نه گه یشتونه پله ی تۆ، ده ئی: ئه ی خودایه من بو خۆم و بو ئه وان هه و لم داوه، ئیتر فه رمان ده کری: که بیان هیننه لای و به رزیان بکه نه وه بو پله و پایه ی ئه و. ئه جار ئی بنو عه بهاس نایه تی ﴿وَالَّذِينَ آمَنُوا وَاتَّبَعَتْهُمْ ذُرِّيَّتُهُمْ بِإِيمَانٍ أَلْحَقْنَا بِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ... الآية﴾ خۆینده وه.

ئه مه ش فه ضل و ئی حسان ئی کی تری په روه رد گاره به سه ر به هه شتیه کانه وه: که به هۆی باوک و دایکیانه وه پله یان بهرز ده کریته وه، هه روه کوو چۆن به هۆی مندا له وه چه کانیانه وه پله یان بهرز ده بیته وه.

نیمام نه حمده له نه بوهورهیره وه ریوایه ت ده کا: ده لئی: پیغه مبه ر (ﷺ) فهرموی: (ان الله ليرفع الدرجة للعبد الصالح في الجنة، فيقول يارب انسى لي هذه؟ فيقول: باستغفار ولدك لك) له صه حیحی موسلیم دا فهرموده یه ک پشتگیری نه م فهرموده ده کا: نه بوهورهیره له پیغه مبه ر وه ریوایه ت ده کا ده فهرموی: (اذا مات ابن آدم انقطع عمله الا من ثلاث صدقة جارية، او علم ينتفع به، او ولد صالح يدعو له) که ناده میزاد له دونیا ده رچوو نیتر هیچ کاریگه ریه کی له سهر جیهان نامینئی جگه له وهی له ژیا نی خوی دا خیرو چاکه یه کی نه پراوه وهرده وامی نه نجام دابی، یان زانیاریه کی سودبه خشی بلاؤ کرد بیته وه، یان مندالتکی صالح و راستالی له دوا به جئی مابئی و دوعای بو بکا، خیرو خیراتی بو بنیژی.

﴿كُلُّ امْرِئٍ بِمَا كَسَبَ رَهِينٌ﴾ هه موو ناده میزادیکی ژیرو بالغ له روژی قیامه تدا پابه ندی کرده وه کانی خویه تی و له ملی نابیته وه، ههروه ها هیچ که سیکیش به کرده وهی یه کیکی تر گیروده نابئی. وه کوو له نایه تیکی تر دا ده فهرموی: ﴿كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ رَهِينَةٌ. إِلَّا اصْحَابَ الْيَمِينِ﴾ (المذشر: ۳۸-۳۹).

نه حجار باسی نه وه ده کا: که خواردن و خواردنه وهی به هه شتییه کان له تام و رهنگ و بوندا هه میشه یه ک جور نین، به لکوو ناو به ناو به پئی ناره زوی خویان ده گورپین، ده فهرموی: ﴿وَأَمْدَدْنَاهُمْ بِفَاكِهَةٍ وَلَحْمٍ مِّمَّا

يَسْتَهْوُونَ ﴿٢٧﴾ لهه‌موو جوړه میوه‌یه‌ک و گۆشتی ته‌رو تازه که نار زوی بکه‌ن به‌ویستی خو‌یان بویان دابین ده‌که‌ین.

﴿يَتَنَازَعُونَ فِيهَا كَأْسًا لَا لَغْوٌ فِيهَا وَلَا تَأْلِيمٌ﴾ به‌حه‌ماس و حه‌زو نار ه‌زو په‌ پیاله‌ی شه‌راب له‌یه‌کتری و ه‌رده‌گرن ده‌لی‌ی خه‌ریکن جه‌نگی له‌سه‌ر بکه‌ن، بو خوشی و یاری کردن پیاله‌ مه‌ی له‌یه‌کتری ده‌فرینن، په‌کیکیان پیاله‌ شه‌رابی‌ک و ه‌رده‌گری و توزیکی لی ده‌خواته‌وه و نه‌جار ده‌یدا به‌یه‌کیکی ترو ده‌بیته قاقای پیکه‌نین و مه‌جلیس ده‌رازیته‌وه، سروشتی نه‌و شه‌رابه و ه‌هایه عه‌قل تی‌ک ناداو نه‌و که‌سه‌ی ده‌یخواته‌وه قسه‌ی پروپوچ و قسه‌ی تاوان ناکا، وه‌کوو مه‌یخوره‌کانی دنیا لی‌یان روده‌دا. ئیبنوقوته‌یبه له‌مانای نه‌م نایه‌ته‌دا ده‌فرموی: نه‌و شه‌رابه عه‌قلیان نابا تا قسه‌ی پروپوچ بکه‌ن، شتی‌ک نالین تاوانی تیدا بی.

﴿وَيَطُوفُ عَلَيْهِمْ غِلْمَانٌ لَهُمْ كَأَنَّهُمْ لُؤْلُؤٌ مَّكْنُونٌ﴾ به‌مه‌به‌ستی خزمه‌تکردنی به‌هه‌شتییه‌کان چهند غیلمان و تازه‌لاو به‌پیاله‌ مه‌یه‌وه به‌سه‌ریان‌دا ده‌گه‌رین و خزمه‌تیان ده‌که‌ن، نه‌وه‌نده جوانجاک و قوزن ده‌لی‌ی مرواری ناو سه‌ده‌فن. وه‌کوو له‌نایه‌تیکی تر‌دا ده‌فرموی: ﴿يَطُوفُ عَلَيْهِمْ وِلْدَانٌ مُّخَلَّدُونَ. بِأَكْوَابٍ وَأَبَارِيقَ وَكَأْسٍ مِنْ مَّعِينٍ﴾ (الواقعة).

پاش نه‌و پیاله‌ لی‌ک و ه‌رگرتن و یاری و پیکه‌نینه ﴿وَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ يَتَسَاءَلُونَ﴾ به‌هه‌شتییه‌کان روده‌که‌نه په‌کتری و پرسیار

لهسه رگورشتهی یه کتر ده کهن، نه میان لهو ده پرسئی ته ری له ژیانی دنیا دا وه زعو حالت چۆن بووه و چۆنت ژیان به سهر بردوه؟ نه ویان لهم ده پرسئی ته دی تو چیت کردوه هه لئس و کهوتت چۆن بووه؟ ﴿قَالُوا إِنَّا كُنَّا قَبْلُ فِي أَهْلِنَا مُشْفِقِينَ. فَمَنَّ اللَّهُ عَلَيْنَا وَوَقَانَا عَذَابَ السَّمُومِ﴾ ولام ده دهنه وهو ده لئین: ئیمه له دنیا دا ته قوا کارو له خودا ترس بووین، ترسیی عه زابی خودا مان هه بوو، خۆمان له بی فهرمانیی خودا ده پاراست. ئیترا خودا به فه ضلو گه ورهیی خۆی لیخۆشبون و ره همه تی خۆی به سهر دا رشتوین و هیدایه تی داوین بۆ نه نجامدانی کرده وهی چاک، له عه زابی سهخت و دژواری دۆزهخ رزگاری کردوین و نه نازو نیعمه تهی پی به خشیوین.

﴿إِنَّا كُنَّا مِنْ قَبْلُ نَدْعُوهُ إِنَّهُ هُوَ الْبَرُّ الرَّحِيمُ﴾ ئیمه له دنیا دا خودا ناس و یه کتاپه رست بووین، بۆ هه موو کاریک هاوارمان ده گرده قاپی ره همه تی و هانامان بۆ ده بردو لئی ده پاراینه وه: که لیخۆشبون و ره همه تی خۆیمان به سهر دا برپژئی. دوعای قبول کردین و مه رامی به جی هینان، بینگومان خودا له گه ل بهنده کانی دا زۆر چاکه کارو میهره بانه. ره همه تی و ئیحسانی ده ریای بی بینه و به شی هه موو کهس ده کا.

فرمانکردن به پیغهمبهر: که به‌رده‌وام بی له‌سهر بانگه‌وازی و
 گه‌یاندنی په‌یامی پیروزی

فَذَكِّرْ فَمَا أَنْتَ بِنِعْمَتِ

رَبِّكَ بِكَاهِنٍ وَلَا مَجْنُونٍ ﴿٢٩﴾ أَمْ يَقُولُونَ شَاعِرٌ نَّبَرَّيْصُ بِهِ رَيْبَ

الْمُنُونِ ﴿٣٠﴾ قُلْ تَرَبَّصُوا فَإِنِّي مَعَكُمْ مِنَ الْمُتَرَبِّصِينَ ﴿٣١﴾

أَمْ تَأْمُرُهُمْ أَحْلُمُهُمْ بِهَذَا أَمْ هُمْ قَوْمٌ طَاغُونَ ﴿٣٢﴾ أَمْ يَقُولُونَ نَقُولُهُ

بَلْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٣٣﴾ فَلْيَأْتُوا بِحَدِيثٍ مِثْلِهِ إِن كَانُوا صَادِقِينَ

له‌وه‌پیش په‌روه‌ردگار سویندی خوارد: که عه‌زابی قیامت دی و
 گومانی تیدا نیه، حال و وه‌زعی بی‌بروایان و برواداران بی‌بیان کر، نه‌جبار
 فرمان ده‌کا به‌پیغهمبهر (ﷺ) که له‌ئاموژگاریکردنی خوی دوا نه‌که‌وئو
 نه‌رکی سهرشانی خوی پاشگوئ نه‌خا، گوئ نه‌دا به‌وانه‌ی که په‌یامه‌که‌ی
 رت ده‌که‌نه‌وه هه‌روه‌ها نه‌و قسه‌و بوختانانه‌ی کافره‌کان به‌پیغهمبهریان
 ده‌کرد هه‌مووی ره‌تکرده‌وه‌و فرمانوی: ﴿فَذَكِّرْ فَمَا أَنْتَ بِنِعْمَتِ رَبِّكَ
 بِكَاهِنٍ وَلَا مَجْنُونٍ﴾ نه‌ی پیغهمبهر! ته‌تو به‌رده‌وام به‌له‌سهر کاری خوت،

ناموژگاریی خوٚت بکهو پشتت سارد نه بیٚته وه. ئه وهی بوٚ توئی
 هه لده به ستن پوچو بیٚ بناغه یه، ئه تو له سایه ی ره همه تی خوداوه نه فالچیو
 نه شیٚتی. ئه تو پیغه مبهرو فروستاده ی پهروه ردگاری هه رچی ده یلی یو
 هه رچی ئه نجامی ده ده ی له روانگه ی سروشه وه یه. به پی ی نیگای ئاسمانی
 هه لئس و کهوت ده که ی. فالچی هه رچی ده یلی گوتره کاریسه و هیچ
 بنه مایه کی راستیی نیه، شیٚتیش هه رچی عه قل و ژیری بی نیه تی. وه لی
 تو به ئیعتیرافی هه موو قور شه یشیه کان ژيرو تیگه یشتوی و ئه مین و
 ده ستپاکی. راستگوو ره وشت جوانی. له لایه کی تره وه شیٚتو فالچییه تی
 زور له یه که وه دورن، چونکه فالچی ئه وه که سه یه له سه رو سیماو قسه و
 گوفتاری ئه وه که سانه ی فالیان بو ده گرنه وه زانیاری خوئی ده رده هیٚنی و
 بلاوی ده کاته وه. ده ی خوٚ ئه مه پیویستی به جوړه زیره کی و
 لپه اتووینی یه که هیه ژیری و بیریکی تاییه تی ده وئ. شیٚتیش ئه مانه ی
 هیچ تیٚدا نین. که وایی قسه کانیاں دژ به یه کن.

ئه مجار پهروه ردگار ره خنه له وته یه کی تری کافره کان ده گری و ره تی
 ده کاته وه و ده فهرموی: ﴿أَمْ يَقُولُونَ شَاعِرٌ نَّتَرَبَّصُّ بِهِ رَيْبَ الْمُنُونِ﴾
 به لکوو نه وان ده لیٚن: موحه مه د شاعیر یکه وه کوو نابغه و زوه یرو
 هاووینه کانیاں، چاوه پروانی مردنی ده که ین و روژگار له ناوی دها و کوو
 چون شاعیره کانی پیشوو مردوون، ئیتر له کوٚلمان ده بیٚته وه و رزگارمان
 ده بیٚ له ده ستیی!

نه مجار په‌روه‌ردگار فرمان به‌پیغه‌مبه‌ر ده‌کا: که هه‌ره‌ش‌ه‌یان لی بکا ده‌فرموی: ﴿قُلْ تَرَبَّصُوا فَإِنِّي مَعَكُمْ مِنَ الْمُتَرَبِّصِينَ﴾ ته‌ی پیغه‌مبه‌ر پییان بلی: چاوه‌روانی مردنی من بن، منیش له‌گه‌لتان دا چاوه‌روانی سه‌ره‌نجامم بزاتم قه‌زاو قه‌ده‌ری خودا چیتان لی ده‌کا، له‌وه به‌و لاوه بۆتان ده‌رده‌که‌وئ سه‌ره‌که‌تن بۆ کئ ده‌بی. من دل‌نیام خودا پشتیوانه‌و یارمه‌تیم ده‌دا.

﴿أَمْ تَأْمُرُهُمْ أَخْلَامُهُمْ بِهَذَا﴾ نایا ته‌وان نامه‌یه‌کی ناسمانییان بۆ سه‌ر نازل بووه پشتگیری بۆچونه‌کیان بکا؟ یان عه‌قل و تاوه‌زیان فرمانی ته‌وه‌یان پی ده‌کا: یان ته‌و قسه‌ پر‌وپوچانه‌ بلاو بکه‌نه‌وه: که هیچیان به‌سه‌ر هیچه‌وه نیه. ده‌میک ده‌لین قورئان سیح‌ره‌و موحه‌مه‌د ساحیره، چه‌لینک یه‌ژن قورئان شیعه‌ره‌و موحه‌مه‌د شاعیره، کاتیکیش ده‌لین: موحه‌مه‌د شیت و ویتته، یان قالچی کۆله‌وه نانییه. ده‌ی ته‌م قسانه‌ هیچیان به‌سه‌ر هیچه‌وه نیه و بی سه‌روبه‌رن.

﴿أَمْ هُمْ قَوْمٌ طَاغُونَ﴾ به‌لک‌وو ته‌وانه‌ گه‌ل و نه‌ته‌وه‌یه‌کی یاخی بوو سه‌رکیشن، دل ره‌ق و نه‌فامن بۆیه ته‌م بوختانانه بۆ پیغه‌مبه‌ر هه‌ل‌ده‌به‌ستن، ته‌م ره‌وشته‌ ناشیرینانه‌ی پال ده‌ده‌ن.

﴿أَمْ يَقُولُونَ تَقَوَّلَهُ بَلْ لَا يُؤْمِنُونَ﴾ نایا ده‌لین: قالچی یان شایه‌ره، یان ده‌لین موحه‌مه‌د بۆ خو‌ی ته‌م قورئانه‌ی هه‌ل‌به‌ستوه‌و دانراوی

خۆیه‌تی. نه‌خه‌یر وانیه‌و سه‌ریان دای له‌به‌رد، به‌لکوو کوفرو
بیدی‌نیان، بروا نه‌بوونیان به‌په‌یامی ئیسلام، وای لێ کردون ئه‌م قسه‌و
قسه‌لۆکانه‌ هه‌لبه‌ستێ ئه‌و جووره‌ بوختانانه‌ به‌په‌یغه‌مبه‌ر بکه‌ن.

﴿فَلْيَأْتُوا بِحَدِيثٍ مِّثْلِهِ إِنْ كَانُوا صَادِقِينَ﴾ نه‌گه‌ر ئه‌وان راست ده‌که‌ن
موحه‌مه‌د بۆ خۆی قورئانی هه‌لبه‌ستوه‌، ده‌ی با ئه‌وانیش له‌لایه‌ن
خۆیانوه‌ نمونه‌یه‌کی ئه‌م قورئانه‌ بێنن، خۆ ئه‌وان شوپه‌سواری به‌لاغه‌ت و
فه‌صاحه‌تن، له‌بواری شیعوو په‌خشاندا شاره‌زاو تیگه‌یشتون.

به‌لام با دلتیا بن ته‌گه‌ر هه‌موو دانیشتوانی سه‌ر زه‌وی به‌ئاده‌میزادو
جندۆکه‌وه‌ کۆ بینه‌وه‌ ناتوانن که‌لامی‌کی ئاوا ره‌وان دابنێن، به‌لکوو
ناتوانن ده‌ سوره‌ت ته‌نانه‌ت سوره‌تی‌کیش دابنێن!

به‌لگه‌ی جوړاو جوړ له‌بونه‌وه‌رو له‌نه‌فسی ئینسان له‌سه‌ر هه‌بوونی

خوداو تاک و ته‌نهایی زاتی پاکی

أَمْ خُلِقُوا مِنْ غَيْرِ شَيْءٍ أَمْ هُمُ الْخَالِقُونَ ﴿٣٥﴾ أَمْ خَلَقُوا
السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بَلْ لَا يُوقِنُونَ ﴿٣٦﴾ أَمْ عِنْدَهُمْ خَزَائِنُ
رَبِّكَ أَمْ هُمُ الْمُصِيطِرُونَ ﴿٣٧﴾ أَمْ لَهُمْ سُلَّمٌ يَسْتَمِعُونَ فِيهِ فَلْيَأْتِ
مُسْمِعُهُمْ بِسُلْطَانٍ مُبِينٍ ﴿٣٨﴾ أَمْ لَهُ الْبَنَاتُ وَلَكُمْ الْبَنُونَ ﴿٣٩﴾

أَمْ تَسْأَلُهُمْ أَجْرًا فَهُمْ مِنْ مَغْرَمٍ مُثْقَلُونَ ﴿٤٠﴾ أَمْ عِنْدَهُمُ الْغَيْبُ فَهُمْ يَكْسِبُونَ ﴿٤١﴾ أَمْ يُرِيدُونَ كَيْدًا فَالَّذِينَ كَفَرُوا هُمْ الْمَكِيدُونَ ﴿٤٢﴾ أَمْ لَهُمْ إِلَهٌ غَيْرُ اللَّهِ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٤٣﴾

له‌وه‌پیش په‌روه‌ردگار ره‌دی بیرو بۆچونی کافره‌کانی دایه‌وه، نه‌و بوختان و قسه‌لوکانه‌ی: که ده‌یانگوت: موحه‌مه‌د (شاعیره، ساحیره، قالچی) یه، پوچ‌ل کرده‌وه. نه‌جار لی‌ره‌دا به‌لگه له‌بونه‌وه‌رو نه‌فسی ناده‌میزاده‌کان هه‌لده‌ستینن له‌سه‌ر هه‌بوونی خوداو تا‌کوته‌نهایی زاتی پاک‌و راستی پی‌غه‌مبه‌ریتی هه‌زره‌تی موحه‌مه‌د (ﷺ)، ده‌فه‌رموی: ﴿أَمْ خَلِقُوا مِنْ غَيْرِ شَيْءٍ أَمْ هُمُ الْخَالِقُونَ﴾ نایا نه‌و کافرو بی‌پروایانه: که تینکاری هه‌بوونی خودای به‌دیه‌ینه‌ر ده‌که‌ن، خو‌یان به‌بی به‌دیه‌ینه‌ر هاتوونه کایه‌وه؟ یان خو‌یان خو‌یانیان دروست‌کردوه؟ بی‌گومان به‌شایه‌تی عه‌قل و واقعی حال و به‌گفتی خو‌شیان به‌دیه‌ینه‌ر هه‌ر خودایه‌و خودا له‌نه‌بونه‌وه‌وه نه‌وانی هیناوه‌ته وجود.

﴿أَمْ خَلِقُوا السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بَلْ لَا يُوقِنُونَ﴾ نایا نه‌وان نه‌م ناسمانه‌و زه‌وییان دروست کردوه؟ نه‌وان له‌واقیع‌دا ناتوانن لافی نه‌وه لی‌بدن، هه‌رچه‌نده له‌م باره‌وه پرسیاریان لی‌کرابی، دانیان ناوه به‌وه‌دا: که خودا به‌دیه‌یناون وه‌کوو له‌نایه‌تیکی تر‌دا ناما‌ژه به‌وه ده‌کاو ده‌فه‌رموی:

﴿وَلئن سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ﴾ (لقمان: ۲۵).
 به‌لام نه‌وان بر‌وایان به‌تاک و ته‌نهایی خودا نیه، که ده‌لین: خودا
 به‌دی‌هینه‌ریان به‌ده‌له‌وه نایلین. له‌ناچار به‌بر‌وا نه‌بوونی راسته‌قینه‌یان
 به‌وه: که خودا به‌دی‌هینه‌ان، هه‌لینان که په‌یامی ئیسلام ره‌ت بکه‌نه‌وه،
 هاوه‌ل بۆ خودا دابنن، هه‌زره‌تی موحه‌مه‌د به‌پیغه‌مبه‌ر نه‌زانن. نه‌گینا
 نه‌گه‌ر له‌واقیع و حه‌قیقه‌ت دا یه‌قینیان به‌وه هه‌بوایه: که به‌دی‌هینه‌ری
 خو‌یان و ئاسمانه‌کان و زه‌وی و ئه‌وه‌ی تی‌یان‌دایه “خودایه، پشتیان
 له‌عباده‌تی هه‌ل‌نه‌ده‌کرد و پیغه‌مبه‌ریان به‌درؤ نه‌خسته‌وه.
 بته‌رستیان نه‌ده‌کرد

﴿أَمْ عِنْدَهُمْ خَزَائِنُ رَّبِّكَ﴾ نایا نه‌وان خاوه‌نی خه‌زینه‌کانی ره‌حه‌تی
 خودای تۆن، دابه‌ش‌کردنی رزق و رۆزی و پیغه‌مبه‌ریتی ببه‌خشن
 به‌هه‌ر که‌سیک خو‌یان بیانه‌وی و بی‌گرنه‌وه له‌وانه‌ی نایانه‌وین. رزق و رۆزی
 بده‌ن به‌مو بی‌گرنه‌وه له‌و؟

﴿أَمْ هُمُ الْمُصِطْرُونَ﴾ یان نه‌وان بالاده‌ستن به‌سه‌ر بونه‌وه‌ردا و
 ده‌توانن به‌ویستی خو‌یان ئاسمانه‌کان و زه‌وی هه‌ل‌سورپینن و ته‌سه‌روفیان
 تیدا بکه‌ن؟ واته: نه‌خه‌یر ئه‌مانه هی‌چیان به‌ده‌س نه‌وان نین، هه‌مو
 شتیک به‌ده‌ست په‌روه‌ردگاره.

ئەجار پلەیه‌کی تر دەیانھێنیتە خوارئو پرسیاریان لێ دەکاو
 دەفەرموی: ﴿أَمْ لَهُمْ سُلَّمٌ يَسْتَمِعُونَ فِيهِ فَلَيَاتِ مُسْتَمِعُهُمْ بِسُلْطَانٍ
 مُبِينٍ﴾ نایا ئەوان پەڕێو پلێکانیان ھەیە پێ یدا سەربکەون بۆ ئاسمان و
 گوێ بگرن لە ئاخواوتنی فریشتەکان و ئەو سروشە بۆیان دێ و ئاگادارن
 بەسەر زانیاری غەیبدا؟ بۆیە لە ھەلۆیستی خۆیان لاندەن و سورن
 لەسەر کوفر. دەی کەوايە با ئەو کەسە سەردە کەوێ بۆ ئاسمانەکان و
 دەنگویاسی عالەمی بالا وەردەگرێ با لە گەڵ بەلگەیی روژندا بیخاتەرو
 قسەکانی خۆی پێ بچەسپێنێ.

بە کورتی موحەممەد: کە دەلێ پێغەمبەرم و ئەم قورئانەم بەنیگا بۆ
 ھاتوو، کافرەکانی قورەیش بە درۆی دەخەنەو، نایا ئەوانە ھیچ بەلگەو
 زانیارییەکی تریان لا ھەیە: کە زانیاری پێغەمبەر بە درۆ بخاتەو! نایا ئەو
 زانیارییە ئەوان گروتینیکی وای تێدایە سەرو دڵ و دەرون داگیر بکاو
 ئادەمیزاد ناچار بکا برۆیان پێ بکا، وەك ئەو تین و تەوژمەیی لە قورئانی
 نازل کراو بۆ سەر موحەممەدا ھەیە؟

ئەجار رەدی ئەوانە دەداتەو: کە دەلێن: فریشتە کچی خودان،
 گالتە بە عقل و ھۆشیان دەکا: کە کچ بۆ خوداو کور بۆ خۆیان دادەنێن
 دەفەرموی: ﴿أَمْ لَهُ الْبَنَاتُ وَلَكُمُ الْبُنُونَ﴾ نایا ئیو کچ بۆ خودا دادەنێن و
 کور بۆ خۆتان قورخ دەکەن، لە کاتێکدا کە خۆتان ناتانەوێ کچتان ببێ،

که بهیه کیکتان دهوتری: کچت بوو رهنگی رهش داده گیرشی، واته هیچ شهرم ناکهن بهشه باشه که بۆ خویانو بهشه خراپه که بۆ خودا داده نین! نه مه هه پره شهیه کی توندوتیژه لهو کافره نه فامانه. که وایی که سیك نه مه راو بۆچونی بی لیی به دوور ناگیرئ که نینکاری زیندوبونهوه بکا! له هه مان کاتدا ئاماژهی نه وهشی تیدایه: که نه مانه نه وه بیروباوه پریان بی هه رگیز به عه قل و فام دانانرین چ جای نه وه یان لی بوه شیته وه دهستیان بگاته ناسمانو بتوانن سروش وه ریگرن.

﴿أَمْ تَسْأَلُهُمْ أَجْرًا فَهُمْ مِنْ مَّغْرَمٍ مُثْقَلُونَ﴾ ئایا تۆ نهی پیغه مبهه ره پیناوی بانگه وازیکردنت بۆ موسولمان بونی نهو بتپه رستانه داوای کرئیان لی ده که ی و نیت نه وان له بهر گرانیی باری غه رامه و نهو کرئیه ی که داوایان لی ده که ی ناتوانن موسولمان بن، نه خهیر هه رگیز شتی وا نیه و نه تۆ هیچ داوایه کیان لهو باره وه لی ناکه ی!

﴿أَمْ عِنْدَهُمُ الْغَيْبُ فَهُمْ يَكْتُمُونَ﴾ یان نه وان زانیاری غه بییان لایه وه هه رچی له له و حوله حفوظدا نووسراوه نه وان به سه ریا ئاگادارن و دهینوسنه وه رای ده گه یه نن به ناو مه ردوم دا بلاوی ده که نه وه، هه رچی تۆیش بیلئی نه وان به پوچی نه زانن؟! نه خهیر نه مه هیچی وا نییه، جگه له خودا که س عیلمی غه یب نازانئ! ﴿أَمْ يُرِيدُونَ كَيْدًا﴾ به لکوو نهو کافرا نه ده یانه وئ فیل له پیغه مبهه بکه و پیلانی کوشتنو له ناو بردنی بۆ

دارپژن، وه‌کوو ئه‌وه: که له (دار الندوة) دا هه‌موو سه‌رانی قسره‌یش کۆ بونه‌وه بریاریان دا پیغه‌مبه‌ر بکوژن ﴿فَالَّذِينَ كَفَرُوا هُمُ الْمَكِيدُونَ﴾ ئه‌وانی کافرو بی‌پروان هه‌ر ئه‌وان فیلّ لیّ کراون و زهره‌ری فیلّه‌کیان بۆ خۆیان ده‌گه‌رێته‌وه. واته ئیوه ئه‌گه‌ر ئیدیعیای زانینی غه‌یب ده‌که‌ن، ئه‌وه درۆ ده‌که‌ن و جگه له‌خودا که‌س غه‌یب نازانی، خۆ ئه‌گه‌ر پیتان وایه ده‌توانن به‌سه‌ر پیغه‌مبه‌ردا زالّ بن، ئه‌وه بی‌گومان ئیوه به‌هه‌له‌ چون چونکه خودا یارمه‌تی ده‌رو پشتیوانیه‌تی و به‌سه‌ر ئیوه‌دا زالی ده‌کا. خۆ ئه‌گه‌ر به‌ته‌ما بن فیلّی لیّ بکه‌ن و له‌ناوی به‌رن ئه‌وه دلتیا بن زیانی فیلّه‌که خۆتان ده‌گه‌رێته‌وه و خۆتان له‌ناو ده‌چن.

﴿أَمْ لَهُمْ إِلَهٌ غَيْرُ اللَّهِ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ﴾ نایا ئه‌و بی‌باوه‌رانه جگه له‌خودای تاک و ته‌نیا خودایه‌کی تریان هه‌یه له‌سزای خودا بیانپاریزی، خودا پاک و مونه‌ززه‌هه له‌هه‌موو عه‌یب و هاوبه‌شیک که بۆی په‌یدا بکه‌ن. خودا تاک و ته‌نها و بی‌هاوه‌ل و بی‌نه‌ظیره‌ بی‌وینه‌و ئه‌مثاله، به‌رزو پیروۆزو شکۆمه‌نده، بالاده‌ست و به‌دییه‌نه‌رو هه‌لسوپیته‌ره، په‌روه‌ردگاره‌و خاوه‌نی بونه‌وه‌ره.

رو وهرگیران له کافره‌کان، چونکه نینکاری مه حسوسات ده‌که‌ن

وَإِنْ يَرَوْا كِسْفًا

مِّنَ السَّمَاءِ سَاقِطًا يَقُولُوا سَحَابٌ مَّرْكُومٌ ﴿٤٤﴾ فَذَرَهُمْ حَتَّىٰ يُلَاقُوا

يَوْمَهُمُ الَّذِي فِيهِ يُصْعَقُونَ ﴿٤٥﴾ يَوْمَ لَا يُغْنِي عَنْهُمْ كَيْدُهُمْ شَيْئًا

وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٤٦﴾ وَإِنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا عَذَابًا دُونَ ذَلِكَ وَلَٰكِنْ

أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٤٧﴾ وَأَصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ فَإِنَّكَ بِأَعْيُنِنَا وَسَبِّحْ

بِحَمْدِ رَبِّكَ حِينَ نَقُومُ ﴿٤٨﴾ وَمِنَ اللَّيْلِ فَسَبِّحْهُ وَإِدْبَرَ النُّجُومِ ﴿٤٩﴾

له‌وه‌پیش نه‌و هه‌موو به‌لگانه‌ی هینایه‌وه، بیروباوه‌ری پوچ و
بی‌بناغه‌ی موشریکه‌کانی به‌پاش‌دا برده‌وه ده‌باره‌ی هه‌بونی خودای
تا‌ک‌وته‌نهاو بالا‌ده‌ستی و زانیاری به‌رفراوانی خودا دوا، به‌لگه‌ی
جو‌را و جو‌ری ئا‌راسته‌ کردن، راستی پی‌غه‌مبه‌رایه‌تی و رابوونی قیامه‌تی
به‌به‌لگه‌ سه‌لمانده. ئیتر نه‌گه‌ر له‌روی لاساری و سه‌هنده‌بییه‌وه نه‌بی‌حق
وایه بی‌سی و دوو ئیمان بینن و له‌هه‌لو‌ئستی ناله‌باری خو‌یان په‌شیمان بینه‌وه.

به‌لام نه‌وان سو‌رن له‌سه‌ر سه‌ره‌ره‌قی خو‌یان و به‌هیچ کل‌وجی ئیمان
ناهیئن، نه‌ج‌ار فه‌رمان به‌پی‌غه‌مبه‌ره‌که‌ی ده‌کا: که رویان لی وهرگیرێ و
له‌به‌رامبه‌ر تانه‌و ته‌شه‌رو بوختان و در‌وو ده‌له‌سه‌یان خو‌گر بی، هه‌والی

ئه‌وه‌شی ده‌داتی که سزای خودا ده‌یانگری و له‌دونیاو قیامه‌تدا لیتی رزگار نابن، ده‌فهرموی: ﴿وَإِنْ يَرَوْا كِسْفًا مِنَ السَّمَاءِ سَاقِطًا يَقُولُوا سَحَابٌ مَّرْكُومٌ﴾ ئه‌وانه هیئنده لاسارو سه‌هنده‌ن، ئه‌گه‌ر به‌چاوی خۆیان ببینن پارچه‌یه‌کی گه‌وره‌ی ئاگراوی له‌ئاسمانه‌وه بکه‌ویتته خوار بۆ سه‌ریان بیانسوتینتی، برپا ناکه‌ن و واز له‌کوفرو بیدینی خۆیان ناهینن، به‌لکوو ده‌لین: ئه‌وه هه‌ورینکی گه‌وال گه‌وال و توی توی له‌سه‌ریه‌ک که‌له‌که بووه باراغان بۆی ده‌بارینتی. وه‌کوو له‌نایه‌تیکی تردا ئاماژه به‌و مانایه ده‌کاو ده‌فهرموی: ﴿وَلَوْ فَتَحْنَا عَلَيْهِم بَابًا مِنَ السَّمَاءِ فَظَلُّوا فِيهِ يَعْرُجُونَ . لَقَالُوا إِنَّمَا سُكَّرَتْ أَبْصَارُنَا بَلْ نَحْنُ قَوْمٌ مَسْحُورُونَ﴾ (الحجر: ۱۴-۱۵) ئه‌جارجار خودا به‌پیغه‌مبه‌ر ده‌فهرموی: (فذرهم) وازیان لی بینه، گوئیان پی مه‌ده ﴿حتى يلاقوا يومهم الذي فيه يصعقون﴾ هه‌تا توشی رۆژیکیان ده‌بن که رۆژی قیامه‌ته‌و تیی‌دا به‌هیلاک ده‌چن، سزای تاوانه‌کانیان لی ده‌سه‌نریت.

﴿يَوْمَ لَا يُغْنِي عَنْهُمْ كَيْدُهُمْ شَيْئًا وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ﴾ ئه‌و رۆژه رۆژیکه فرت و فیلیان دادیان نادا، ئه‌و پیلانه‌ی دایان رشتووه بۆ له‌ناوبردنی پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) سودیان پی‌ناگه‌یه‌نی، ئه‌و عه‌زابه‌ی دیتته سه‌ریان ناگه‌رپیتته‌وه که‌س نیه به‌هانا یا نه‌وه بی‌و یارمه‌تیان بدا.

جا وه نه بی سزای ته وانه همر له قیامت دا بی و بهس، به لک وو ﴿وَإِنَّ
 لِلَّذِينَ ظَلَمُوا عَذَابًا دُونَ ذَلِكَ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ﴾ بیگومان
 له ژیا نی دنیادا هیه به ته وانه ی سته میان له خویان کردوه به وه: که
 سورن له سهر کوفرو بته رستی و دارشتنی پیلان دژی پیغه مبه ر سزای
 سهخت و دژوار: له کوشتن و نه خوشی و ترسو هه ژاری و بی بارانی و
 له ناوچونی مال و سامان و مردنی مندا ل و که سوکار بو ته وه ی
 له هه لویستی خویان په شیمان ببنه وه. وه لی ته وانه نازانن چ عه زابی ک
 دیته سهریان و چون له ناو ده چن، کاتیکیش عه زاب یه خه یان ده گری و
 ته نگیان پی هه لده چنی، ته گهر خودا به فاضلی خو ی عه زابی ان له سهر
 هه لبرگی، له جیاتی ته وه ی سوپاسی خودا بکه نو واز له هه لویستی
 ناشیرینی خویان بیتن ده ست ده که نه وه به کوفرانی نیعمهت و خراپتر
 له جار ان کوفرو بی دینی ته نجام ده ده نو و سپله یی خویان ده نویتن.

ته مجار سوره ته که به فهرماندان به پیغه مبه ر کوتایی پی دینی
 فهرمانی پی ده کا به وه: که خورا گر بی له بهرام به ر هه لویستی کافره کان و
 ده فهرموی: ﴿وَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ فَإِنَّكَ بِأَعْيُنِنَا وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ حِينَ
 تَقُومُ﴾ ته ی پیغه مبه ر له بهرام به ر هه لویستی کافره کان پشو و در یژ به،
 گوی مه دهره هه لویستی ناشیرینیان، تا ته و کاته ی عه زابی چاوه پروانکرا و
 یه خه یان ده گری، ته تو له ژیر چاوه دی ری نیمه دای، پار یز گاریت ده که یی،

ناهیلین کهس دهستدریئیت بکاته سەر. تهقدیسو تهنزیهی خودای خۆت بکه، لهههموو عهیبو خهوشیک بهدووری بگره، ههرشتیک شیاوی نهو نهبی پالی مهده: ههرکاتیک ههلسای بۆ نویژ یان لهخه ههلسای یان لهکۆرو مهجلیس ههستای یان لهشوینیکهوه چوی بۆ جینگهیهکی تر نهوه تهسبیحی خودای خۆت بکه. واته: بلی: (سبحان الله وبحمده) یان (سبحانک اللهم و بحمدک اشهد ان لا اله الا انت، استغفرک واتوب الیک) له بارهوه زۆر ویرد ریوایهت کراون.

﴿وَمِنَ اللَّيْلِ فَسَبِّحْهُ وَإِدْبَارَ النُّجُومِ﴾ بهشو کاتیک لهخه رادهبی تهسبیحاتی خودا بکه، عیبادهتی بۆ نهجم بده لهکۆتایی شهودا که نهستیهرهکان بهرهو ناوابون دهچن سههرگهرمی عیبادهتکردن بهچونکه نهوکاتانه عیبادهتکردن ئهریکی قورسهو خهو خۆشهویسته. سازشو ریاکاریی تیدا نیه.

موقاتیل دهفرموی: ﴿وَمِنَ اللَّيْلِ فَسَبِّحْهُ﴾ مهبهست نویژی شیوانو نویژی خهوتنانه. ﴿وَإِدْبَارَ النُّجُومِ﴾ مهبهست نویژی بهیانیه. ئیمامی رازی دهفرموی: وایدهچی مهبهست لهستهی ﴿وَإِدْبَارَ النُّجُومِ﴾ نویژی کاتی بهیانی بی چونکه نهو کاته نهستیهرهکان بهرهو ناوابون دهچنو بههوی روناکی خۆرهوه روناکیان کز دهبیو نامینتی .

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سوره‌تی (النجم)

نهم سوره‌ته ناونراوه سوره‌تی (النجم) چونکه له‌سهره‌تای سوره‌ته‌که
خودا سویندی پی خواردوه، فهرمویه‌تی: ﴿وَالنَّجْمِ إِذَا هَوَى﴾ سویند
به‌ئسته‌تیره کاتی ناوا ده‌بی. په‌یوه‌ندی نهم سوره‌ته به‌سوره‌تی پیشووه‌وه
له‌چهند رویه‌که‌وه‌یه:

۱- کۆتایی سوره‌تی پیشوی به‌رسته‌ی ﴿وَإِذَا بَرَأَ النَّجْمُ﴾ هینا، سهره‌تای
نهم سوره‌ته‌ش به‌وشه‌ی (والنجم) ده‌ست پیکرد.

۲- له سوره‌تی پیشوودا ئه‌وه‌ی باسکرد: که کافره‌کان بوختانی ئه‌وه
ده‌که‌ن موحه‌مه‌د خۆی قورئانی هه‌لبه‌ستبی. له‌سهره‌تای نهم
سوره‌ته‌ش به‌جه‌خته‌وه رهدی ئه‌وه‌ی دایه‌وه.

۳- له سوره‌تی پیشوودا ده‌رباره‌ی باوک و دایکی موسولمان فهرمووی:
مندالو وه‌چه‌کانیان پی ده‌گه‌یه‌نینه‌وه بو ئه‌وه‌ی زیاتر خوشنوودی و
کامه‌رانیان بو ده‌سه‌به‌ر بیی.

له‌م سوره‌ته‌ش دا ده‌رباره‌ی کافرو مندالی گه‌وره‌یان فهرمووی: ﴿وَإِنْ
لَيْسَ لِلْإِنْسَانِ إِلَّا مَا سَعَى﴾ نهم سوره‌ته وه‌کوو باقی سوره‌ته
مه‌ککیه‌کانی تر گرنگی ده‌دا به‌سه‌لماندن و چه‌سپاندنی بنه‌ماکانی

عه‌قیده. له‌ته‌وه‌ره‌ی باسی یه‌کتاپه‌رستی و راستیی پیغه‌مبه‌رایه‌تیی و رابوونی قیامت‌دا ده‌سوپ‌تیه‌وه. باس له‌چۆنیه‌تی نازل‌بوونی نیگا بۆ پیغه‌مبه‌رو وهرگرتنی ده‌کا، قسه له‌باره‌ی هیچ و پوچی بت و صه‌نم ده‌کا... سهر‌تا سوره‌ته‌که دیارده‌ی نیگا و سروش ده‌سه‌لمیئنی که به‌هۆی جویرانیله‌وه بۆ پیغه‌مبه‌ر دئ. ئە‌مجار باسی میعراجی پیغه‌مبه‌رو نزیک‌بونه‌وه‌ی له‌په‌روه‌ردگار ده‌کا. ئاماژه به‌وه ده‌کا: که پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) له‌شهو میعراج‌دا جویرانیلی له‌سهر شیوه‌ی خۆی بینیه، له‌مه‌له‌کو‌تی ئاسمانه‌کان شتی عه‌جایب و سه‌رسوپ‌هێنه‌ری دیوه،

ئه‌مجار هه‌پ‌رش ده‌کاته سهر بته‌په‌رسته‌کان له‌سهر نه‌وه‌ی: که دارویه‌رد ده‌په‌رست، فریسته به‌کچی خودا له‌قه‌لم ده‌ده‌ن. دوایی دیته سهر باسکردنی عه‌داله‌تکاری په‌روه‌ردگار و ئاماژه به‌وه ده‌کا: که سزا و پاداش به‌گویره‌ی کرده‌وه‌ی ئاده‌میزاده‌کان خۆیا نه‌وه ده‌سه‌لمیئنی: که هه‌موو که‌س به‌رپرسیاره‌وه هه‌موو که‌س پرسیاری لی ده‌کری. که‌س تاوانی که‌س هه‌لناگری و که‌س له‌سهر که‌س سزا نادی.

ئه‌مجار باسی ره‌هایی توانا و زانیاری په‌روه‌ردگار ده‌کا و نه‌وه راده‌گه‌یه‌نی: که هه‌ر خودا خاوه‌نی بونه‌وه‌ره‌و مردن و ژیان، سامانداری و هه‌ژاری، له‌شساغی و نه‌خۆشی،... هتد هه‌مووی به‌ده‌ست خودایه.

راستی پیغه مبه‌رایه‌تی و دیارده‌ی سروشت

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالنَّجْمِ إِذَا هَوَىٰ ﴿١﴾ مَا ضَلَّ صَاحِبُكُمْ وَمَا غَوَىٰ ﴿٢﴾ وَمَا يَنْطِقُ
عَنِ الْهَوَىٰ ﴿٣﴾ إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ ﴿٤﴾ عَلَّمَهُ شَدِيدُ الْقُوَىٰ ﴿٥﴾
ذُو مِرَّةٍ فَاسْتَوَىٰ ﴿٦﴾ وَهُوَ بِالْأُفُقِ الْأَعْلَىٰ ﴿٧﴾ ثُمَّ دَنَا فَتَدَلَّىٰ ﴿٨﴾
فَكَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ أَوْ أَدْنَىٰ ﴿٩﴾ فَأَوْحَىٰ إِلَىٰ عَبْدِهِ مَا أَوْحَىٰ ﴿١٠﴾
مَا كَذَبَ الْفُؤَادُ مَا رَأَىٰ ﴿١١﴾ أَفَتَمُرُونَهُ عَلَىٰ مَا يَرَىٰ ﴿١٢﴾ وَلَقَدْ رَآهُ
نَزْلَةً أُخْرَىٰ ﴿١٣﴾ عِنْدَ سِدْرَةِ الْمُنْتَهَىٰ ﴿١٤﴾ عِنْدَهَا جَنَّةُ الْمَأْوَىٰ ﴿١٥﴾
إِذْ يَغْشَى السِّدْرَةَ مَا يَغْشَىٰ ﴿١٦﴾ مَا زَاغَ الْبَصَرُ وَمَا طَغَىٰ ﴿١٧﴾ لَقَدْ رَأَىٰ
مِنْ ءَايَاتِ رَبِّهِ الْكُبْرَىٰ ﴿١٨﴾

ده‌فه‌رموی: ﴿وَالنَّجْمِ إِذَا هَوَىٰ﴾ سوئند به‌ئه‌ستیره کاتی به‌رهو
ئاوابون ده‌چی. چونکه به‌هوی جولان و کشان به‌رهو ئاسوی ئاوابون،
باشورو باکورو روزه‌لات و خورئاوا ده‌زاندی. ﴿مَا ضَلَّ صَاحِبُكُمْ وَمَا
غَوَىٰ﴾ هاوړیکه‌تان: که موحه‌مه‌ده، له‌رتی حقو راست لای نه‌داوه،

گومرا نەبوو، قسەى بەتالۆ بىڭناغە ئالتى : ئەو موخەمەدەى لەخۆتانەو لەمنالتى يەو لەناوتاندايەو تا ئىستا درۆتان لى نەيىستوو، ھەر لەمندالتى يەو دەستپاك و راستگۆو عاقلۆ ژىر بوو، رۆژ دواى رۆژ ئەم رەوشتانەى زياتر تىدا بەرجەستە بوون و لەھەلس و كەوتى دا رەنگيان داوەتەو. ئەدى چۆن ئىستا درۆتان لەگەل دەكا؟! نەخەير ھەرگىزاو ھەرگىز ئەو بىرو بۆچونانەتان راست نىن، زۆر لەواقىعەو دوورن. پەرورەدگار : كە سويند بەئەستىرە دەخوا، نامازە بەو دەكا : كە عالەمى ئەستىرە عالەمىكى گەورەو بەرفراوان و سەرسوپھىنەر، چ لەبارەى قەبارەو زەبەللاحييانەو، چ لەبارەى تىژپەوىو جم و جولى خۆيان و تىژرەوى روناكىيە كەيانەو. وەكوو زانايانى فەلەك و ئاسمانشوناسى دەيىژن خىرايى نورى ئەستىرە سىسەد ھەزار كىلۆمەترە لەچركەيەكدا . واتە : روناكى ئەستىرە لەحەوتىكە چركەيەكدا جاريك بەدەورى زەوى دا دەسوپتەو. خۆر ملىۆنىك و سىسەد ھەزار جار لەزەوى گەورەترە. لەكاتىكدا خۆر بۆ خۆى يەككىكە لەسى ھەزار ملىۆن خۆر، كۆمەلەى خۆرىو يازدە ئەستىرە گەرۆكەكان بەشىكن لەعالەمى (مەجەرە) مەجەرەش سى ھەزار ئەستىرەى لەخۆ گرتو، ئەستىرەى وايان تىدايە لەخۆر گەورەتر. ئەو مەجەرەى كە خۆر سەر بەئەو قوطرەكەى سەد ھەزار سالى تيشكىيە سالى تيشكىش بەشەش ملىۆن ميل مەزەندە دەكرى. ھەبوون و پالەپەستۆى ھىزى كىشنەدى نيوان مەجەرەكان

بەرادەییەکی زۆر لەغازو مەودای تر، بۆشاییە رهشاییەکانی ناو مەجەرەکان دەکەنە تیر ئەستێرە ناگراوی (شهاب مشتعلە) ئەمەش بەدەگمەن و لەماوەی ملیۆنەها سالدا جارێک رودەدا.

تیرە ئەستێرە دەشوبهیتە ئەستێرە، وەلسی تیشکی موگناتیسیی زۆرتەرە لەهی ئەستێرە ئاسایی. دووری تیرە ئەستێرە لەزەوی بەدەها هەزار ملیۆن سالی تیشکی مەزنە دەکری.

وەکوو دەزاندری خۆر لەماوەی سالدا لەدوانزە کەلو (برج)دا جیگۆرکی دەکا، لەهەموو بورجێک مانگیك دەمیڤیتەو، بەدوانزە مانگ واتە: (۳۶۵) رۆژو شەش سەعات و (۹) دەقیقەو (دە) ثانیەدا دەورە ی خۆی تەواو دەکا. بەمە دەگوتری سالی خۆری و لەرۆژی (۲۱)ی ئازار دەست پێ دەکا.

مانگیش کەلو (برج)ی هەن پێیان دەگوتری: مەنزل، مانگ هەر رۆژە لەمەنزلێکدا دەبێ، لەمانگیكدا (۲۹) یان (۳۰) مەنزل دەبینی، دوا مەنزل پێی دەگوتری: مەحاق.

((لەدەوری تۆیە ئە ی خۆرشیدی پرتەو بەخشی شو گەردان
کە نالی وا لەحالاتی مەحاقی ماهی نەودایە))
(نالی)

له نایه تیکی تردا ناماژه بهو مانایه ده کاو ده فهرموی: ﴿هُوَ الَّذِي
جَعَلَ الشَّمْسُ ضِيَاءً وَالْقَمَرَ نُورًا وَقَدَرَهُ مَنَازِلَ لِتَعْلَمُوا عَدَدَ السِّنِّينَ
وَالْحِسَابَ مَا خَلَقَ اللَّهُ ذَلِكَ إِلَّا بِالْحَقِّ يُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ
يَعْلَمُونَ﴾ (یونس: ۵).

له بهر گرنگی نهستی ره کان پهروه دگار سویند به نهستی ره ده خوا
له سهر نه وه: که موحه محمد گومرا نیه سهری لی تیک نه چووه و له حق لای
نه داوه. چونکه موحه محمد پیغه مبه ره و له خوداوه سروشی بو ده نیردری
﴿وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ. إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَى﴾ موحه محمد به هه واو
هه وه سو له خووه قسه ناکا، بو مه بهستی تایبه تی خوئی بانگه وازی بلاو
ناکاته وه، راگه یاندنی قورثان بو بهرزه وه ندیی تایبه تی خوئی نه نجم نادا،
نه وهی رای ده گه یه نن سروشی خودایه و بوئی نیردراوه و فهرمانی پیکراوه
نه نجمی بدا، نه رکیکه و خراوه ته سهر شانی. هه رچی ده یلی: حقه و
راسته و له خوداوه یه. نیمام نه همه دو نه بوداودو نیبنو ته بی شه یه
له عه بدوللای کوری عومه ره وه ریوایه ت ده که ن ده فهرموی: هه ر شتی کم
له پیغه مبه ره ده بیست خیرا ده منووسی، بو نه وهی له بهری بکه م،
قوره یه شه کان نه یان لی ده کردم، وتیان: نه تو هه رچی له پیغه مبه ری
ده بیسی ده ینووسی، پیغه مبه ریش ئاده میزادی که جاری و هه یه
به توره یه یه وه قسه ده کا، نیت وازم له و کاره هیئا، پاشان نه م روداوه م بو
پیغه مبه ره (ﷺ) باس کرد فهرموی: (اكتب فو الذی نفسی بیده ما خرج

منی الا الحق) بنوسه سویندم بهو که‌سه‌ی گیانی منی به‌ده‌سته هه‌رچی
 وتومه‌و ده‌یلیم حه‌قه له‌ح‌ق به‌ولاوه هیچم نه‌گوتوو. نه‌جار په‌روه‌ردگار
 باسی مامۆستای پیغه‌مبه‌ر(ﷺ) ده‌کا: که جویرائیل‌ه‌و به‌رپرسیاری
 هیئانی سروشه له‌خوداوه بۆ نه‌و. ده‌فه‌رموی: ﴿عَلَّمَهُ شَدِيدُ الْقُوَى﴾
 قورئانی فیری پیغه‌مبه‌ر کردوه فریشته‌یه‌کی خاوه‌ن هی‌زو توانا
 له‌زانیا‌ری‌و کارکردن‌دا، نه‌ویش جویرائیل‌ه‌و، هه‌رچی خودا فه‌رمانی پی
 بکا نه‌نجامی ده‌داو هیچی لی یاخی نابئی. هه‌رچی نه‌نجامی‌شی ده‌دا
 به‌فه‌رمانی خودایه‌و له‌خوداوه‌یه، ﴿ذُو مِرَّةٍ فَاسْتَوَى﴾ خاوه‌نی ژیری‌و
 به‌روپروای به‌رزه، نه‌و سروشه‌ی له‌خوداوه وه‌ری ده‌گری به‌نه‌مانه‌ته‌وه
 ده‌یگه‌یه‌نی به‌پیغه‌مبه‌رو هیچی له‌بیر ناچیتته‌وه، جویرائیل له‌سه‌ر شیوه‌ی
 تایبه‌تی خۆی ویستاو پیغه‌مبه‌ر بینی!

نه‌وه بوو پیغه‌مبه‌ر زۆر هه‌زی ده‌کرد که فریشته‌ی سروش له‌سه‌ر
 شکل‌و وینه‌ی تایبه‌تی خۆی بینن، به‌دل له‌خودا ده‌پارایه‌وه: که به‌و
 شیوه تایبه‌تییه جارێک نیشانی بدا، خودا داواکه‌ی گیرا کرد دوا نه‌و
 ماوه‌یه‌ی که سروش له‌پیغه‌مبه‌ر بپا^۹ جویرائیل به‌شیوه‌ی فریشته‌یی
 خۆیه‌وه هاته‌ خوارێ بۆ لای راست ویستاو له‌ئاسۆی به‌رزه‌وه خۆی نیشانی
 پیغه‌مبه‌ر(ﷺ) دا که ئاسۆی خۆره، که‌می له‌ئاسۆکه به‌رزتر بوو، هه‌موو
 ئاسۆکه‌ی پرکرد! ﴿ثُمَّ دَنَا فَتَدَلَّى﴾ پاشان جویرائیل ورده ورده دابه‌زی‌و

له پیغه مبه‌ر نزیك كه‌وته‌وه، به‌سروش‌وه هاته خزمه‌تی، كه‌مكه‌م دابه‌زی و
له پیغه مبه‌ر (ﷺ) نزیك بووه‌وه تا وای لیّ هات ﴿فَكَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ أَوْ
أَدْنَى﴾ مه‌سافه‌ی نیوان پیغه مبه‌ر (ﷺ) و جویرانیل دیاری‌ی ده‌کا
به‌ته‌ندازه‌ی دوو كه‌وان یان كه‌متر له‌دوو كه‌وان بوو.

عه‌ره‌به‌كان دابو نه‌ریتی‌ان و ابو مه‌سافه‌ی نزیکیان به‌كه‌وانی: یان
دوو كه‌وان یان به‌رمیك مه‌زنده ده‌کرد. وه‌كوو چۆن ئیمه‌ی كورد نه‌و
جوّره شتانه به‌بست و به‌هه‌نگاوو به‌گوریس مه‌زنده ده‌كه‌ین. مه‌به‌ست
نه‌وه‌یه زۆری لیّ نزیك بووه.

جا: كه‌ه‌زه‌ته‌ی جویرانیل و له پیغه مبه‌ر (ﷺ) نزیك كه‌وته‌وه
﴿فَأَوْحَىٰ إِلَىٰ عَبْدِهِ مَا أَوْحَىٰ﴾ ئیتر خودا به‌هۆی نه‌و فریشته‌وه سروشی
کرد بۆ به‌نده‌ی خۆی: كه‌موحه‌مه‌ده - به‌و سروشه‌ی بۆی كرد: كه‌قورئانی
پیرۆزه، كاروباری ئایینی فیتر كرد. ده‌شتوانین به‌م جوّره مانای بكه‌ین
بلیین: ئیتر جویرانیل سروشی به‌به‌نده‌ی خودا كه‌ه‌زه‌ته‌ی موحه‌مه‌ده
راگه‌یاند، نه‌و سروشه‌ی بۆی هی‌نابوو فیتری كرد.

ئه‌م بینینه‌ی پیغه مبه‌ر بۆ جویرانیل له‌سه‌ر شیوه‌ی فریشته‌یی خۆی
له‌سه‌ر زه‌وی بووه، جاریکی تریش له‌لای دره‌ختی (سدره‌ المنتهی) به‌و
شیوه‌ تایبه‌تییه بینویه‌تی.

عه بدوللای کوری مه سعود له ته فسیری ئەم نایه ته دا ریوایه ت ده کا
ده فەرموی: پیغه مبهەر (ﷺ) فەرموی: جویرائیل له سەر شیوه ی خۆی
بینی شه شصه د بالی هه بوو!!

به لای: ئەم بینینه بینینیکی نزیککی بوو، بینینی فێرکردن و سروس
پێراگه یان دانبوو، بینین بوو به چاوی سەرو ناسین بوو به چاوی دڵ، بینینیکی
بێ پەرده بوو، بینینی موشاهه ده و یه قین بوو.

﴿ما کذب الفؤاد ما رأى﴾. أفتمارونه علی ما یری ﴿دلی پیغه مبهەر
ئه وه ی به چاوی سەر له پەرده ی غه یبا بینی ره تی نه کرده وه، به لکوو
به راستی زانی و بروای پێ کرد. نه دی چۆن ئیوه ده مه ده می ی له گه ل
ده که نه و به درۆی ده خه نه وه له شتی که دا: که به چاوی خۆی له نزیکه وه
بینیویه تی و دلشی به راستی زانیوه. به نه وهام و خه یاللی حسیب نه کرد،
نه یگوت: نه وه شه ی تانه یان جندۆکه یه !!

له لایه کی تره وه ئەم بینینه ی پیغه مبهەر (ﷺ) بۆ جویرائیل یه که جار
نه بوو به لکوو جارێکی تریش هەر له سەر شیوه ی فریشته یی خۆی
جویرائیلی بینیه، وه کوو ده فەرموی: ﴿وَلَقَدْ رَآهُ نَزْلَةً أُخْرَى﴾ بێگومان
جارێکی تر پیغه مبهەر (ﷺ) له شه وی میعراج دا جویرائیلی له سەر شیوه ی
فریشته یی خۆی بینی ﴿عِنْدَ سِدْرَةِ الْمُنْتَهَى﴾ له لای دره ختی (سدره): که
له ئاسمانی هه وته مایه، یان له ئاسمانی شه شه مه.

هرچی زانیاری و گوشتارو کرداری مه خلوقات هیه تا نهوئ دهرواو
 سدرده کهوئ. واته کرده و هی بهنده کان به ناده میزادو فریشته وه تا نهوئ بر
 ده کات و ئیتر ده وهستی، لهوئ به و لاوه نه کهس دهیزانی چیه و نه کهس
 دهیگاتی. له شهوی میعراج دا جویرانیل له گهل پیغه مبهردا بهرز بژه تا
 گهیشته درهختی (سدره المنتهی) ئیتر لهوئ ویستاو جی ما،
 پیغه مبهرد (ﷺ) به تنها ماوهیه کی تر رژی تا نزیک بووه له باره گای
 په روهردگار، نه مانه هه موو غه یین و خودا نیشانی پیغه مبهردا، نیمه
 هیچی لی نازانین.

(عِنْدَهَا جَنَّةُ الْمَأْوَى) نهو به هه شته ی نارامگای خودا په رستانه
 له نزیک درهختی (سدره) وهیه. نیمه ده بی پروامان به درهختی (سدره
 المنتهی) هه بی بهو شیوهیه ی قورئان باسی ده کا، به بی نه وهی
 شوینه که ی و چۆنیه ته که ی دیاری بکهین، مه گهر فرموده ی صه حیچی
 پیغه مبهرد (ﷺ) لهو باره وه شتی کمان بو دیاری بکا. ئیمام نه حمه دو
 موسلیم و تیر میزی له ئیبنومه سعوده وه ریوایهت ده کهن ده لی: کاتیک
 شه و په وی به پیغه مبهرد (ﷺ) کرا، بهرز کرایه وه تا گهیشته لای درهختی
 (سدره المنتهی) که له ناسمانی حه و ته مه، هرچی لهزه و ییه وه بهرز
 ده بیته وه تاوئ ده گاو لهوئ وهرده گیرئ، هرچی له عالیه می بالاوه
 داده بهزی ده گاته وئ و له و یوه وهرده گیرئ.

له ریوایه تى صه حیجی موسلیم دا له تیب نومه سعوده وه ریوایه تکراره
 که دره ختی (سدره) له ناسمانی شه شه مه. له ریوایه تیکی تری موسلیم دا
 له نه نه سه وه ریوایه تکراره ده لئی: پیغه مبهه (ﷺ) فه رموی: کاتیک
 بهرز کرامه وه بۆلای دره ختی (سدره) که له ناسمانی حه ته مه میوه که بیم دی
 هیئنده ی کوبه ی ولاتی هه جهر ده بوون، گه لاگانی وه کوو گویچکه ی
 فیل وه هابوو.

﴿إِذْ يَغْشَى السَّدْرَ مَا يَغْشَى﴾ ئەو کاته ی سیدره ی داپۆشی ئەوه ی
 داپۆشی، واته ئەوه ی سیدره ی داپۆشی له نوری ته جه للاو دابارینی
 فریشته به سه ریا: که ههر وه صفو باسی ناکرئ، ههر خودا ده زانی چۆن و
 چه نده. به کورتی زمان کۆله و ناتوانی باسی گه وره یی و زۆری ئەو شته بکا
 که به سه ر سیدره دا هات.

﴿مَا زَاغَ الْبَصَرُ وَمَا طَغَى﴾ چاوی پیغه مبهه (ﷺ) ئەملاو ئەولای
 نه کرد، له وه ی: که فه رمانی پی درابوو سه یری بکا لای نه دا، له و شه وه
 پیروژه داو له و ده مه حه سساس و ناسک و ده گمه نه دا، له و ساته دا: که
 له میژووی ناده میزاد دا جارێک بووه و دوباره نه بۆته وه، پیغه مبهه (ﷺ)
 چاوی سه رو چاوی دلێ برییه نورو مه له کوتی په روهر دگارو گه لئ نیشانه ی
 بینین: که یه کیکیان وینه ی فریشته یی جویرانیل بوو، چاوی نه تروکانسو
 نه یسوراند. موشاهه ده ی حه قیقی و ئاشکرا بوو، شک و گومانی تیدا
 نه بوو، راسته وخۆ دلێ په یوه ست بوو به حه قیقه ته وه، هیه چ په رده و
 له مبهه ی له نیتوان نه ما.

﴿لَقَدْ رَأَى مِنْ آيَاتِ رَبِّهِ الْكُبْرَى﴾ بیگو مان پیغه مبه ر لهو شه وه دا
 زور نایات و نیشانه ی گه وره گه وره ی پهروه رد گاری دی، که به زمان نایه نه
 وه صفو باسکردن، بینینی رونو ناشکراو بی په رده و حجاب. پله و
 پایه یه ک بوو درا به پیغه مبه رو جار یك روی داوه و دوباره نایته وه و
 نه وه نده ی خودا حز بکا نه سراری مه له کوتی نیشان درا، نه یینی
 بوونه وه ری بینی.

هیج و پوچی بیرو باوه ری بتپه رستی

أَفَرَأَيْتُمُ اللَّاتَ وَالْعُزَّىٰ ﴿١٩﴾ وَمَنُوءَ
 الثَّلَاثَةِ الْآخِرَىٰ ﴿٢٠﴾ أَلَكُمُ الذَّكْرُ وَلَهُ الْأُنثَىٰ ﴿٢١﴾ تِلْكَ إِذَا قِسْمَةٌ
 ضِيزَىٰ ﴿٢٢﴾ إِنَّ هِيَ إِلَّا أَسْمَاءُ سَمِيَتْهُمَا أُنثَىٰ وَعَ أَبَاؤُكُمْ مَا أَنْزَلَ
 اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَمَا تَهْوَى الْأَنْفُسُ
 وَلَقَدْ جَاءَهُمْ مِنْ رَبِّهِمُ الْهُدَىٰ ﴿٢٣﴾ أَمْ لِلإِنْسَانِ مَا تَمَنَّى ﴿٢٤﴾ فَلِلَّهِ
 الْآخِرَةُ وَالْأُولَىٰ ﴿٢٥﴾ وَكَمْ مِنْ مَلَكٍ فِي السَّمَوَاتِ لَا تُغْنِي
 شَفَعَتُهُمْ شَيْئًا إِلَّا مِنْ بَعْدِ أَنْ يَأْذَنَ اللَّهُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَرْضَىٰ ﴿٢٦﴾

له وه پیتش په روه ردگار راستیی پیغه مبه رایه تی و راستی هاتنی نیگا و
 سروشی بۆ حه زره تی موحه ممد (ﷺ) به به لگه وه چه سپاند، نه عجار لیږده دا
 باسی نه وه ده کا: که پیویسته پیتش هه موو شتیک پیغه مبه ر (ﷺ)
 بانگه وازی بۆ بکا: نه ویش بریتییه له یه کتا په رستی و قه لاچو کردنی
 بته پرستی و رو نکرده وه ی نه وه: که نه و بت و صه نه مانه هیچ وپوچ و
 بی که لکن و هیچیان له ده ست نایه. نه دی چو ن عیباده تیان بۆ ده که ن؟ چو ن
 په رستگا و شوینی په رستیان بۆ داده نی ن؟! که عبه: که مالی خودایه و
 نیبراهیم بۆ خودا په رستی تی دا کردن بنیاتی ناوه، نه وان کردویانه
 به مه لبه ندی بته پرستی؟!

ده فرموی: ﴿أَفَرَأَيْتُمُ اللَّاتَ وَالْعُزَّىٰ. وَمَنَاةَ الثَّالِثَةَ الْأُخْرَىٰ﴾ نایا
 نیوه چو ن روانیوتانه بۆ (لات) که بتی ثقیفو (عوزا) که بتی
 قوره شیه کان و (مناة) سییهم بته بی ریژه که: که بتی هوژی هوزه یلو
 خوزاعه و نه وس و خه زره جه نایا چیتان لا دیون و چ که لکیکیان به نیوه
 گه یاندوه؟! که ریژیان لی ده گرن و کو شکیان به سه ره وه ده که ن و په رده یان
 به سه ردا ده ده ن و ناژه لیان بۆ سه ده برن؟

۱- (اللات) به ردیکی سپی نه خشینرا و بوو له طانیف خانویکیان
 به سه ره وه کردبوو، په رده یه کیان به سه ردا دابوو مجه ورو زیوانیان بۆ
 راگرتبوو، به ده وری خانه که دا حه وشه و باغیکی زور ته رخا ن کرابوو، نه م

بته لای دانیشتوانی شاری (طائف) که هۆزی سه‌قیف بوون، زۆر ریزی لی ده‌گیراو عیباده‌تی بۆ ده‌کرا. جگه له‌قوره‌یش شانازیان به‌سه‌ر هه‌موو خێله عه‌ربه‌کانی تر دا ده‌کرد. به‌وه‌ی که خاوه‌نی ئه‌م بته ریزداره‌ن. ته‌نها قوره‌یشییه‌کان^ن له‌خۆیان بالا‌تر ده‌بینی چونکه خاوه‌نی (کابه) بوون: که ئیبراهیم بنیاتی نابوو!

۲- (العزى) دره‌ختێك بوو له‌شیوی (النخلة) له‌نیوان مه‌ككه‌و طایفدا، شوراو دیواری به‌ده‌وردا کرابوو په‌رده‌ی به‌سه‌ردا درابوو قوره‌یشییه‌کان ده‌یانپه‌رست و شانازیان پێوه ده‌کرد، بۆ غونه‌ روژی غه‌زای ئوحد ته‌بوسه‌فیان به‌رامبه‌ر موسوڵمانه‌کان ده‌یگوت: (لنا العزى ولا عزى لكم) پێغه‌مبه‌ر(ﷺ) فه‌رمووی وه‌لامی بده‌نه‌وه بلین: (الله مولانا ولا مولى لكم).

له‌ سالی رزگارکردنی مه‌ككه‌دا پێغه‌مبه‌ر(ﷺ) خالیدی کوری وه‌لیدی نارد بیبرێ، خالد ته‌وری به‌ده‌سته‌وه گرت و لی ده‌داو ده‌یگوت: (يا عز كفرانك لا سبحانك - انى رايت الله قد أهانك).

۳- (مناة) به‌ردێك بوو لای (قه‌دید) له‌نیوان مه‌ككه‌و مه‌دینه، هۆزی هوزه‌یل و خوزاعه‌و نه‌وس و خه‌زه‌ج ده‌یانپه‌رست، ئاژه‌لی قوریانیو هه‌دیان له‌لا سه‌رده‌به‌ری و خۆنیان ده‌پشت. له‌ویوه ده‌ستیان ده‌کرد به‌حه‌جکردن.

له نیو دورگه ی عه ره بی دا زور له و بت و سه نه مانه هه بوون و
 عه ره به کان ده یان په رستن وه لی ئەم سی بته له هه ره گه وره و ریزداره کانیان
 بوون. وا پیده چی ئەم بتانه ره مزو نیشانه ی فریشته بوون، که فریشته
 به لای بت په رسته کانه وه کچی خودان، بویه په رستشیان بۆ ده کردن و ئەم
 بتانهش به می دانراون. پاشان ئەم بنه ماو ته صله له بیر چۆته وه و خودی
 نیشانه و ره مزه که بووه به په رستراو. ^(۱)

ئه مجار دوا ی به یان کردنی بی عه قلی قوره یشییه کان و نه فامیان به وه:
 که دارو به رد ده په رستن، سه رزه نشتیکی تریان ده کا له سه ر نه وه: که
 فریشته به کچی خودا داده نیئ و په رستشیان بۆ ده کهن، سه یرو سه مه ریه،
 بۆ خویان پییان ناخۆشه کچیان هه بی، نه گه ر یه کیکیان هه والی پی
 بدرایه: که کچی بووه رهنگی رهش هه لده گه راو خوی له خه لکی
 دهشارده وه، نهیده زانی چۆن ئەم سوکایه تیه له شانی خوی دامالئ. که کچی
 فریشته یان به کچی خودا ده زانیئ و هه ندیکیان په رستشیان بۆ ده کردن. بۆ
 خوشیان کوپیان قورغ کرد بوو. ده فهرموئ: ﴿أَلَكُمُ الذَّكْرُ وَلَهُ الْأُنْثَى﴾
 ئایا بۆ ئیوه نیرو بۆ خودا میینه بی؟! ئایا ئیوه به چ عه قلیک مندائ بۆ
 خودا بریار ده دهن، نه مجار کچ بۆ خودا داده نیئ و بۆ خۆتان کوپ
 هه لده بوئین؟ ﴿تِلْكَ إِذًا قِسْمَةٌ ضِيزَى﴾ نه گه ر ئیوه له ناو خۆتان دا شت

(۱) فی ظلال القرآن ج ۷ / ۲۱۸

ئاوا به‌ش بکه‌ن، به‌شکردنیکی سته‌مکارییه‌و له‌حق به‌ده‌ره، چ جای
 له‌گه‌ل خودادا دابه‌شکردنی ئاوا بکه‌ن. ئیوه به‌شیك بۆ خدا داده‌نین: که
 بۆ خۆتان ناتانه‌وی، وه‌کوو له‌نایه‌تیکی تردا به‌شیوه‌ی ئیستیفه‌می
 ئینکاریی ده‌فرموئ: ﴿أَمْ لَهُ الْبَنَاتُ وَلَكُمْ الْبَنُونَ﴾ (الطور: ۳۹) ئه‌جار خدا
 قسه‌کانیان به‌دواوه ده‌باته‌وه‌و ده‌فرموئ: ئه‌ی هاویه‌ش په‌یدا‌کمره‌کان
 ﴿إِنْ هِيَ إِلَّا أَسْمَاءٌ سَمِيَّتُوهَا أَنْتُمْ وَأَبَاؤُكُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ
 سُلْطَانٍ﴾ ئه‌و بتانه‌ی ناوتان ناو خوداو عیباده‌تیا بۆ ده‌که‌ن له‌کاتی‌کا
 ئه‌و بتانه نه‌ ده‌بینن نه‌ ده‌بیستن، نه‌ ده‌توانن زیان بگه‌یه‌نن نه‌ قازانجیان
 لی چاوه‌روان ده‌کرئ، له‌راستی‌دا ئه‌و بتانه هه‌ر ئه‌و ناوانه‌ن ئیوه‌و باوک‌و
 باپیرانتان لیتان ناو‌و به‌خوداتان داناون‌و په‌رستشیا بۆ ده‌که‌ن، ئه‌گینا
 چ حه‌قیقه‌تیکیان نیه‌و خودا له‌و باره‌وه هه‌یج به‌لگه‌و نیشانه‌یه‌کی نازل
 نه‌کردوه تا ئیوه بیکه‌نه به‌لگه‌و به‌خودایان بزائن.

وه‌کوو له‌نایه‌تیکی تردا ده‌فرموئ: ﴿مَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِهِ إِلَّا
 أَسْمَاءٌ سَمِيَّتُوهَا أَنْتُمْ وَأَبَاؤُكُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ﴾ (یوسف: ۴۰)
 که‌وابی ئه‌م ناوانه (لات) و (عزی) و (مناة) و زۆری تر له‌و بابته، هه‌روا
 ناو بردنیا به‌فریشته‌و به‌په‌رستراو، ناو‌بردنی فریشته به‌میینه‌و دانانیا
 به‌کچی خودا، هه‌موو ئه‌مانه‌ه ناو‌و
 ئیسمی بی (مسمی) ن.

﴿إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَمَا تَهْوَى الْأَنْفُسُ﴾ تهوانه لهه اوهل دانان بؤ
 خوداو له بریاردانی نهو بتانه به خوداو لهه موو بیروباوه پیکتی تریان دا
 تنهها شوین گومان و هه وه سبازی خویان که وتوون، هیچ رویان له حق
 نه کردوه ﴿وَلَقَدْ جَاءَهُمْ مِنْ رَبِّهِمُ الْهُدَى﴾ بیگومان نهوانه له خوداوه
 به لگه و نیشانه ی ناشرکاو عه یانیان بؤ هاتوه، که نهو بتانه خودا نین
 به که لکی عیبادهت بؤ کردن نایه. نهو تا قورثانان بؤ پیغه مبه ر ناردوه
 لهوئ دا روغان کردو ته وه: که نهو بتانه هیچ و پوچن و که لکی هیچیان نیه،
 که چی نهو نه فامانه رویان لی و هرگیا و پشتیان لی هه لکردو بوختانیان
 بؤ پیغه مبه ر کردو به ساحیر و شاعیریان له قه لهم دا!

نهجار پهروهر دگار نهوه رون ده کاته وه که (قضیه) که به ویست و
 خواستی ناده میزاد نیه، نهو بتانه هیچ سودو قازانجیکیان نیه، هیچیان
 له دهست نایه. دهفه رموی: ﴿أَمْ لِلْإِنْسَانِ مَا تَمَنَّى. فَلِلَّ الْآخِرَةِ وَالْأُولَى﴾
 نایا هه رچی ناده میزاد ناره زوی بکاوناواته خوازی بی ده بی بوی بیته جی؟!
 نه خهیر هه موو شتیک به ویستی ناده میزاد نایه ته جی. نهوه ی
 ته مه نای ده که ن: که نهو بتانه شه فاعه تتان بؤ بکه ن و سودیان لی
 و هرگرن هه رگیز نایه ته دی، دهسه لاتی دونیا و قیامهت و هه موو کاریکی
 ناینی و دونیایی به دهست خودایه، هه ر نهو کاروبار هه لده سورپین و بتو
 صه نه مه کان هیچیان به دهست نیه نه له دونیادا نه له قیامهت دا: وه کسو

له نایه‌تیکی تردا ده‌فهرموئ: ﴿لَيْسَ بِأَمَانِيكُمْ وَلَا أَمَانِي أَهْلِ
 الْكِتَابِ...﴾ (النساء: ۱۲۳) ئەمجار په‌روه‌ردگار به‌یه‌کجاری موشریکه‌کان
 ناهومی‌د ده‌کا له‌وه‌ی به‌ته‌ماینی: که بریتیه له‌شه‌فاعه‌تکردنی فریشته‌و
 بت‌و صه‌نهم بۆیان، ده‌فهرموئ: ﴿وَكَمْ مِنْ مَلَكٍ فِي السَّمَاوَاتِ لَا تُغْنِي
 شَفَاعَتُهُمْ شَيْئًا إِلَّا مَنْ بَعْدَ أَنْ يَأْذَنَ اللَّهُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَرْضَى﴾ زۆر
 له‌فریشته به‌ریزه‌کان له‌تاسمانه‌کان‌دا وێرایی عیباده‌ت‌و په‌رستشی زۆرو
 زه‌به‌نده‌یان بۆ په‌روه‌ردگار رێزو نرخیان لای خودا شه‌فاعه‌ت بۆ هیچ‌کەس
 ناکەن، ئەگەر له‌فهرزی‌که‌دا بیشی‌که‌ن بێ سوده. مه‌گەر خودا رو‌خصه‌تیا
 بداو رازی بێ: که شه‌فاعه‌ت بۆ هه‌ندێ که‌س بکه‌ن: که شیای
 شه‌فاعه‌ت بۆکردن بن و خودا بیه‌وئ شه‌فاعه‌تیا بۆ بکړئ. ئەدی به‌چ
 عه‌قلێک ئەو موشریکانه به‌ته‌مای شه‌فاعه‌تی ئەو بت‌و صه‌نهمه له‌دارو
 به‌رد تاشراوانه‌ن؟ به‌کورتی فریشته شه‌فاعه‌ت بۆ که‌س تاکه‌ن مه‌گەر
 ئیزنیا بێ بدرئ و خودا بیه‌وئ شه‌فاعه‌تیا وه‌ریگیرئ، شه‌فاعه‌ت بۆ
 کراوه‌کانیش له‌پێری یه‌کتا‌په‌رستان بن، که‌وابێ به‌هیچ جو‌رئ
 موشریکه‌کان به‌شیان له‌و شه‌فاعه‌ته‌دا نیه. جا که ئەوه‌ حالێ شه‌فاعه‌تی
 فریشته رێزداره‌کانی نزیک باره‌گای ئەقه‌ده‌س بێ ده‌بێ بیتیکی بێ‌گیانی
 داتاشراو له‌به‌ردو دار چ نرخێکی هه‌بێ؟ به‌ته‌مای چ سودێکی ئەو بت‌و
 صه‌نهمه بێ‌گیانانه بن؟!

سهرزه نشتر دنی موشریکه کان چونکه فریشته یان به کچی خودا داناون
 إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ لَيَسْمُؤْنَ الْمَلَائِكَةَ تَسْمِيَةً الْأُنثَى ﴿٢٧﴾
 وَمَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنَّ الظَّنَّ لَا يُغْنِي مِنَ
 الْحَقِّ شَيْئًا ﴿٢٨﴾ فَأَعْرِضْ عَنْ مَنْ تَوَلَّى عَنْ ذِكْرِنَا وَلَمْ يُرِدْ إِلَّا الْحَيَاةَ
 الدُّنْيَا ﴿٢٩﴾ ذَلِكَ مَبْلَغُهُمْ مِنَ الْعِلْمِ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ
 سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِمَنِ اهْتَدَى ﴿٣٠﴾

دوای نه وهی په روه ردگار موشریکه کانی سهرزه نشتر کرد له سهر
 بته پرستی و نه وهی رونکرده وه: که نهو بتانه له دونیاو قیامت دا هیچیان
 له ده ست نایه، جاریکی تر سهرزه نشتریان ده کا له سهر نه وه: که بوختانی
 نه وه ده که نه ده لاین: فریشته کچی خودان، نه وه رون ده کاته وه: که نه م
 ئیدیعایه شیان به تالو بی بنج و بناوانه و درویه کی شاخداره، روزی قیامت
 خودا توله یان لی ده ستین، ده فهرموی: ﴿إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ
 لَيَسْمُؤْنَ الْمَلَائِكَةَ تَسْمِيَةً الْأُنثَى﴾ نهو موشریکه بی باوه پرانه: که پروایان
 به زیندوبونه وه و حیساب و لیکولینه وه نیه، پییان وایه هه موو فریشته
 میینه و کچی خودان!!

دهك مالویران بن بۆ بوختانر دهیکهن، بیگومان خودا بهرزو
 پیروزه، دووره لهوهی پالی ددهن، وهکوو له نایه تیکی تردا ناماژه بهم
 مانایه دهكاو دهفهرموئ: ﴿وَجَعَلُوا الْمَلَائِكَةَ الَّذِينَ هُمْ عِبَادُ الرَّحْمَنِ
 إِنَاثًا أَشْهَدُوا خَلَقَهُمْ سَنُكْتَبُ شَهَادَتَهُمْ وَيُسْأَلُونَ﴾ (الزخرف: ۱۹) بهراستی
 نهوه تهوپه پری بی شهرمو کهوده نییه: که منال بۆ خودا داده نیئو
 مناله کهش کچه، له کاتی که ده نکهه بۆ خویان کچیان هه بی پێیان نهنگه
 هه ندی جار بۆ سرینه وهی نهو نهنگیه کچی خویان زینده به چال دهکن.

﴿وَمَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ﴾ وه حال نهوان له سهه سهه ناشیرینو
 ناما قولانهیان هیه به لگه و زانیارییه کیان به دهسته وه نیه نهوان نه
 فریشته یان ناسیوه، نه دیوانه و نه هه والده ریکی راستگو هه والی پێ داو،
 به لکوو له روی نه زانیو گومراییه وهیه که جورته تی نهوه دهکن نهو
 بوختانه گه وهیه بلاو بکه نهوه: ﴿إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنَّ الظَّنَّ لَا يُغْنِي
 مِنَ الْحَقِّ شَيْئًا﴾ به لکوو نهوان شوین گومان کهوتوون، گومانیش هیه
 شتیکی پێ ناچه سپی، ئاده میزاد به شک و گومان راستی دهست ناکهوی،
 حهق و راستی به زانیو ورد بوونه وه دهسته بهر ده بی، بۆیه پیغه مبهه (ﷺ)
 دهفهرموئ: (ایاکم والظن فان الظن اکذب الحدیث) خۆتان پاریزن
 له گومان و گوته کاریی چونکه بیگومان گومان درۆترین قسهیه.

﴿فَاعْرِضْ عَنْ مَنْ تَوَلَّىٰ عَنْ ذِكْرِنَا وَلَمْ يُرِدْ إِلَّا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا﴾ نهی
 پیغهمبر رو وهرگیره لهوانه‌ی پشت له‌قورئان هه‌لده‌که‌ن و گوی بۆ
 فرمان و جله‌وگیری په‌روهر دگار ناگرن و پروایان به‌زیندوبونه‌وه نیه، کار
 بۆ نه‌و ژیا‌نه جاویدانیه‌ ناکه‌ن، هه‌ر ژیا‌نی دونیا‌یان مه‌به‌سته‌و هیچی تر.
 ﴿ذَلِكَ مَبْلَغُهُمْ مِنَ الْعِلْمِ﴾ نه‌و دونیا په‌رستی‌یه‌یان نه‌وپه‌ری
 تیگه‌یشتنیانه‌و هه‌ر هه‌لپه‌یا‌نه بۆ به‌ده‌سته‌یتنانی ئاره‌زوه‌کانی جیهان.
 بۆیه پیغهمبر له‌دوعاو پارانه‌وه‌کانی. ادا ده‌یفه‌رموو: (اللهم لا تجعل
 الدنيا أكبر همنا ولا مبلغ علمنا) خودایه واما‌ن لی مه‌که هه‌ره‌کاری
 گرنگمان دونیا کو‌کردنه‌وه بی‌و نه‌وپه‌ری زانیاریمان کاروباری دونیا بی‌.
 ﴿إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِمَنِ اهْتَدَىٰ﴾
 نه‌ی پیغهمبر تو گوی مه‌د‌ره نه‌وان پشتیان لی هه‌ل‌بکه، دل‌نیا‌به‌خودا
 باش دزانی کی گومرا بووه‌و ری‌بازی حقه‌ی لی گوم بووه‌و کی ری‌بازی
 هیدایه‌تی گرت‌وته به‌ر، هه‌موو که‌سیک به‌گو‌یره‌ی کرده‌وه‌کانی سزاو
 پاداش وهرده‌گریته‌وه.

سزاو پاداشی خراپه‌کاران و چاکه‌کاران

وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا

فِي الْأَرْضِ لِيَجْزِيَ الَّذِينَ أَسْتَوُوا بِمَا عَمِلُوا وَيَجْزِيَ الَّذِينَ أَحْسَنُوا

بِالْحُسْنَى ﴿٣١﴾ الَّذِينَ يَجْتَنِبُونَ كَبِيرَ الْإِثْمِ وَالْفَوَاحِشَ إِلَّا اللَّمَمَ
 إِنَّ رَبَّكَ وَاسِعُ الْمَغْفِرَةِ هُوَ أَعْلَمُ بِكُمْ إِذْ أَنْشَأَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ
 وَإِذْ أَنْتُمْ أَجِنَّةٌ فِي بُطُونِ أُمَّهَاتِكُمْ فَلَا تُزَكُّوا أَنْفُسَكُمْ هُوَ أَعْلَمُ
 بِمَنِ اتَّقَى ﴿٣٢﴾

له‌وه پیش په‌روه‌ردگار نه‌وه‌ی رونکرده‌وه: که خوی زاناو ناگاداره
 به‌وه‌ی له‌ناسمانه‌کان و زه‌وی‌دا هه‌یه، سزاو پاداشی به‌نده‌کانی به‌عه‌دالته
 ده‌داته‌وه، نه‌بجار نه‌وه رون ده‌کاته‌وه: که خوی خاوه‌نی عالهمی بالاو
 جیهانی پایینه، به‌ویستی خوی ته‌صه‌روفیان تیدا ده‌کا، له‌روانگهی نه‌و
 ده‌سه‌لاته ره‌هایه و زانییاریه به‌رفراوان و بی سنوره پاداشی چاکه‌کاران و
 سزای خراپه‌کاران ده‌داته‌وه. ده‌فه‌رموی: ﴿وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي
 الْأَرْضِ لِيَجْزِيَ الَّذِينَ أَسَاءُوا بِمَا عَمِلُوا وَيَجْزِيَ الَّذِينَ أَحْسَنُوا
 بِالْحُسْنَى﴾ هه‌رچی له‌ناسمانه‌کان و زه‌وی‌دا هه‌یه هه‌مووی هی خودایه‌و
 له‌ژیر ده‌سه‌لاتی ره‌های ته‌ودایه خودا بی‌ئاتاجه له‌هه‌موو که‌سو هه‌موو
 که‌س پی‌ویستیان به‌وه، به‌حق و راستیی بونه‌وه‌ری و هدی هی‌ناوه‌و
 سه‌ره‌نجامی به‌نده‌کانی و داناه: که هه‌رکه‌سه به‌گویره‌ی کرده‌وه‌کانی
 سزاو پاداش و هه‌رگیرته‌وه، جا نه‌گه‌ر کرده‌وه‌کانیان باش بوو پاداشیان
 به‌هه‌شته نه‌گه‌ر به‌دییان کردبوو سزایان دۆزه‌خه.

ته مجار باسی ره‌وشتی چاکه کاران ده‌کات و ده‌فرموی: ﴿الَّذِينَ
يَجْتَنِبُونَ كَبَائِرَ الْإِثْمِ وَالْفَوَاحِشَ إِلَّا اللَّمَمَ﴾ چاکه کاران نه‌وانه‌ن: که
خویان ده‌پاریزن له‌تاوانی گه‌وره‌ی وه‌کوو هاوه‌لدانان بو خوداو کوشتنی
nade میزاد به‌ناحق و خواردنی مالی هه‌تیو، هه‌روه‌ها خوی پاراستبی
له‌فاحیشه و تاوانی گه‌وره‌ی وه‌ها: که خودا هه‌په‌شه‌ی دۆزه‌خی له‌بکه‌رانی
کردبی. خویان پاراستبی له‌و تاوانانه جگه له‌تاوانی بچوک، نه‌میش
به‌مه‌رجیک به‌رده‌وام نه‌بی له‌سه‌ریان و تۆبه‌یان لی بکا. چونکه سوربوون
له‌سه‌ر تاوانی بچوک ده‌یکاته گونا‌هی گه‌وره ، وه‌کوو له‌نایه‌تیکی تردا
ده‌فرموی: ﴿إِنْ تَجْتَنِبُوا كَبَائِرَ مَا تُنْهَوْنَ عَنْهُ نُكَفِّرْ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ
وَنُدْخِلَكُمْ مُدْخَلَ كَرِيمٍ﴾ (النساء: ۳۱) .

له‌فرموده‌ی سه‌حیحی پیغه‌مبه‌ردا هاتوه تاوانی گه‌وره‌هوتن و
به‌هیلاکبه‌رن، نیمامی عه‌لی فرموده‌که‌ی ریوایه‌ت کرده‌و ده‌لی
پیغه‌مبه‌ر فرموی: (اجتنبوا السبع الموبقات: الاشرار بالله تعالی
والسحر و قتل النفس التي حرم الله ا بالحق و اكل الربا و اكل مال
الیتیم و التولی يوم الزحف و قذف المحصنات الغافلات المؤمنات) خۆتان
پاریزن له‌و هه‌وت تاوانه‌ی به‌هیلاکبه‌رن: هاوه‌لدانان بو خودا ،
جادو‌بازی، کوشتنی ناره‌وا، خواردنی مالی هه‌تیو، سود‌خواردن، هه‌لاتن
له‌سه‌فی غه‌زا، بوختان‌کردن به‌نافره‌تی داوینپاکی بی‌ناگا.

نیمامی دهه بی له کتییی (الکبائر) دا تاوانه گه وره کانی به حه فتا
تاوان مه زهنده کردوه. طبه رانی ده لئی پیاویک به ئیبنوعه بباسی گوت:
گوناھی گه وره حه وتن. ئیبنوعه بباس فهرمووی: بلی: حه وت سه د!

نه مجار په روه دگارد هر گای هیوا له بهنده تاوانباره کانی ئاوه لا ده کاو
ده فهرموئ: ﴿إِنَّ رَبَّكَ وَاسِعُ الْمَغْفِرَةِ﴾ به راستی خودای تو زور
لئ بورده یه، له تاوانی تاوانباران خوش ده بی، نه گهر به دل تۆبه بکه نو
په شیمان ببنه وه. وه کوو له نایه تیکی تردا ده فهرموئ: ﴿قُلْ يَا عِبَادِيَ
الَّذِينَ اسْرَفُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِن رَّحْمَةِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ
الدُّنُوبَ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ﴾ (الزمر: ۵۳).

به کورتی هه موو تاوانیک گه وره و بچوک جگه له شیرک نه گهر تۆبه ی
لئ بکری له وانه یه خودا چارپۆشی لئ بکا. ئیبنوجهریر فهرموده یه کی
له نه بوهوره یه وه ریوایه ت کردوه ده رباره ی ته فسیری نایه تی ﴿الَّذِينَ
يَجْتَنِبُونَ كَبَائِرَ الْإِثْمِ إِلَّا اللَّمَمَ﴾ فهرموویه تی: (اللمة) نه وه یه زینا بکا،
دوایی تۆبه بکاو نه گهر پیتته وه سه ری، دزی بکاو دوایی تۆبه بکاو
نه گهر پیتته وه سه ری، مه ی بخواته وه تۆبه بکاو نه گهر پیتته وه سه ری..

مامۆستا سه یید ده فهرموئ: من نه م ته فسیره م به لاوه په سه نده و
گونجاوه له گه ل مانای ﴿ان ربك واسع المغفرة﴾ لیخۆشبوونی ره هاو
به رفراوان، گونجاوه له گه ل نه وه ی کابرا نه و تاوانانه نه نجام بداو دوایی تۆبه

بکا. بدم جۆره (استثناء) ه‌که مونقه طیع نابی و موحسینین نهو که سانهن
 خویان لهو جۆره تاوانه گهورانه ده‌پاریزن، هەرگا قاجیان هه‌ل‌خلیس‌کاو
 تۆشی نهو جۆره تاوانانه بوون، خیرا ده‌گه‌رینه‌وهو تۆبه ده‌که‌ن. وه‌کوو
 له‌نایه‌تیکی تردا ده‌فه‌رموی: ﴿وَالَّذِينَ إِذَا فَعَلُوا فَاحِشَةً أَوْ ظَلَمُوا
 أَنْفُسَهُمْ ذَكَرُوا اللَّهَ فَاسْتَغْفَرُوا لِذُنُوبِهِمْ وَمَنْ يَغْفِرِ الذُّنُوبَ إِلَّا اللَّهُ وَلَمْ
 يُصِرُّوا عَلَىٰ مَا فَعَلُوا وَهُمْ يَعْلَمُونَ﴾ (آل عمران: ۱۳۵) بهو جۆره که سانه
 ده‌گوتری: خۆپاریزو ته‌قواکار، خودا موژده‌ی به‌هه‌شتی پی‌داون. نه‌جار
 کۆتایی نایه‌ته‌که به‌وه ده‌هی‌نی: که سزاو پاداشدانه‌وه‌ی به‌نده‌کانی
 به‌دۆزه‌خو به‌به‌هه‌شت له‌وه‌وه سەرچاوه‌ده‌گری: که خودا حه‌قیقه‌ت و
 ناوه‌روکی هه‌موو شتی‌ک ده‌زانن، نهو قۆناغانه‌ی ژیا‌نی ئاده‌میزادی پیتدا
 تی‌ده‌په‌ری لای خودا روناو ئاشکرایه، ده‌فه‌رموی: ﴿هُوَ أَعْلَمُ بِكُمْ إِذْ
 أَنْشَأَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ وَإِذْ أَنْتُمْ أَجْنَةٌ فِي بُطُونِ أُمَّهَاتِكُمْ﴾ خودا ئاگاداره
 به‌حال و وه‌زعی ئیوه له‌هه‌موو قۆناغه‌کانی ژیا‌نتان‌دا، هه‌موو کردار و
 ره‌فتار و گو‌فتاریکتان لای نهو ئاشکراو غایانه، نهو کاته‌ی باوکی ئیوه که
 ئاده‌مه له‌گل دروستی کرد، وه‌چه‌و نه‌وه‌کانی له‌پشتی هینایه‌ ده‌ری، نهو
 کاته‌ی له‌سکی دایکتانا شیوه‌و رو‌خساری ئیوه‌ی کیشاو په‌روه‌رده‌ی کردن،
 خودایه‌ک ئاگاداری زارۆک بی له‌ناو مندا‌لدانی دایک‌دا که تاریک‌ترین
 شوینه، دیاره وه‌زع و حال‌ی تری به‌نده‌کانی لی گوم نابن، ئاگای له‌حال و
 وه‌زعی ئیوه بووه هیشتا نه‌هاتوونه وجود، ئاگای لی‌تان بووه که له‌ناو

تاریکیایی منداالدانی دایکتانا بوون و روناکیستان نه دیوه، خودا زانیه بهه موو شتیک پیش نه وهی بیته قوناغی ظهور، زانیه بهه سروشتی هم موو شتیک لهه موو ته ورو قوناغه کاندا، که وایی ﴿فَلَا تُزَكُّوا أَنْفُسَكُمْ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنِ اتَّقَى﴾ مه دحو وه صفی خوتان مه کهن، پاکانه بو خوتان مه کهن، به خوتان دا هه لمه لاین، سوپاسی خودا بکهن له سهر طاعه تکردن و بترسن له تاوان، خودا بو خوی ده زانی کی ته قواکاره و خو له تاوان ده پاریزی. وه کوو له نایه تیکی تر دا ده فرموی: ﴿أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْكُونَ أَنْفُسَهُمْ بِاللَّهِ يُرَكِّي مَنْ يَشَاءُ وَلَا يُظْلَمُونَ فَتِيلًا﴾ (النساء: ۴۹).

سهرزه نشتکردنی موشریکه مله وره کان چونکه پشتیان له حهق کرد

أَفَرَأَيْتَ الَّذِي تَوَلَّى ﴿٣٣﴾ وَأَعْطَى قَلِيلًا وَأَكْدَى ﴿٣٤﴾ أَعِنْدَهُ عِلْمُ الْغَيْبِ فَهُوَ يَرَى ﴿٣٥﴾ أَمْ لَمْ يُنَبَّأْ بِمَا فِي صُحُفِ مُوسَى ﴿٣٦﴾ وَإِبْرَاهِيمَ الَّذِي وَفَّى ﴿٣٧﴾ أَلَا نَزَرُ وَزِرَةً وَزَرَ أُخْرَى ﴿٣٨﴾ وَأَنْ لَيْسَ لِلْإِنْسَانِ إِلَّا مَا سَعَى ﴿٣٩﴾ وَأَنْ سَعَاهُ سَوْفَ يَرَى ﴿٤٠﴾ ثُمَّ يُجْزَاهُ الْجَزَاءَ الْأَوْفَى ﴿٤١﴾ وَأَنْ إِلَى رَبِّكَ الْمُنْتَهَى

۴۲ وَأَنَّهُ هُوَ أَضْحَكَ وَأَبْكَى ۚ ۴۳ وَأَنَّهُ هُوَ أَمَاتَ وَأَحْيَا ۚ ۴۴
 وَأَنَّهُ خَلَقَ الزَّوْجَيْنِ الذَّكَرَ وَالْأُنثَىٰ ۚ ۴۵ مِن نُّطْفَةٍ إِذَا تُمْنَىٰ ۚ ۴۶ وَأَن
 عَلَيْهِ النَّشَأَ الْأُخْرَىٰ ۚ ۴۷ وَأَنَّهُ هُوَ أَغْنَىٰ وَأَقْنَىٰ ۚ ۴۸ وَأَنَّهُ هُوَ رَبُّ
 الشَّعَرَىٰ ۚ ۴۹ وَأَنَّهُ أَهْلَكَ عَادًا الْأُولَىٰ ۚ ۵۰ وَثَمُودَ إِذْ تَبَقَىٰ ۚ ۵۱
 وَقَوْمَ نُوحٍ مِّن قَبْلُ إِنَّهُمْ كَانُوا هُمْ أَظْلَمَ وَأَطَىٰ ۚ ۵۲ وَالْمُؤَنَفِكَةَ
 أَهْوَىٰ ۚ ۵۳ فَغَشَّاهَا مَا عَشَىٰ ۚ ۵۴

له‌وه‌پیش په‌روه‌ردگار ده‌سه‌لاتی بی‌سنوورو به‌رفراوانی زانیاری خوئی
 راگه‌یاند به‌وه: که روژی قیامت پاداشتی چاکه‌کارو سزای تاوانباران
 ده‌داته‌وه. نه‌زانی موشریکه‌کانی رونکرده‌وه، به‌فونه باسی به‌کیتک له‌و
 بته‌پرست و نه‌فامانه‌ی کرد: که رویان له‌نیمانه‌پندان وه‌رگی‌پراوه و پشتیان
 له‌بانگه‌وازی پیغه‌مبه‌ر کرده‌و پیتی وایه که‌سانی تر ده‌توانن تاوانه‌کانی
 بو‌هه‌ل‌بگرن و خوئی لییان به‌رپرسیار نه‌بی.

ده‌فه‌رموی: ﴿أَفَرَأَيْتَ الَّذِي تَوَلَّىٰ. وَأَعْطَىٰ قَلِيلًا وَأَكْثَىٰ﴾؟ نایا
 هه‌والت پی‌گه‌یشتوووه کاری نمو که‌سه ده‌زانی که پشتی له‌خیر کرده‌و
 روی له‌حق وه‌رگی‌پراوه، که‌میکی مال داو ئیتر وازی هیئا، واته که‌میکی
 دا له‌و مال سامانه‌ی بریار بوو پیدا به‌و که‌سه‌ی به‌رعوده‌ی عه‌زابی دوزه‌خ

بوو بوؤی ئه‌وی تری لی گل دایه‌وه و نه‌یدایه. موجه‌یدو ئیبن‌وزه‌ید ده‌لین: ئه‌و نایه‌ته له‌شانی وه‌لیدی کوری موغه‌یره نازل بووه، که چووه خزمه‌ت پیغه‌مبه‌رو موسولمان بوو، یه‌کیک له‌موشریکه‌کان پی‌ی گوت: ئه‌وه بۆچی موسولمان بووی؟ وه‌لیدیش ده‌لین له‌ترسی ئاگری دۆزه‌خ، کابرا ده‌لین: من بۆت به‌رعۆده‌ی ئاگری دۆزه‌خ ده‌بم به‌مه‌رجی ئه‌وه‌نده‌م مال به‌ده‌یتی، وه‌لیدیش ده‌لین باشه، پی‌شه‌کی بریکی پاره ده‌داتی، له‌پاشا لی‌ی په‌شیمان ده‌بیته‌وه و باقیه‌که‌ی ناداتی. ئیتر به‌م بۆنه‌وه نهم نایه‌ته نازل بوو.

﴿أَعِنْدَهُ عِلْمُ الْغَيْبِ فَهَوْ يَرَى﴾ نایا ئه‌و کافره به‌دخووه: که کوفری به‌سه‌ر ئیمان‌دا هه‌لبژاردوه، زانیاری غه‌یبی لایه‌و ده‌زانی هه‌وله‌که‌ی به‌رعۆده‌ی تاوانه‌کانی ده‌بی؟ نه‌خه‌یر با وا نه‌زانی، کار به‌و شیوه‌یه نیه: که ئه‌و بوؤی چووه. هه‌ر که‌سه بۆخۆی به‌رپرسیاره له‌کرده‌وه‌ی خۆی و که‌س تاوانی که‌س هه‌لناگری. غه‌یب زان هه‌ر خودایه‌و جگه له‌و که‌س نایزانی، که‌وابی با ئاده‌میزاد هه‌میشه له‌حه‌زه‌ردا بی‌و ته‌قواو خوداپه‌رستی به‌رده‌وام بی، به‌خشنده‌یی و خێرو خێراتی نه‌وه‌ستینی، هه‌میشه ترسی عه‌زاب و هیوای ره‌حه‌تی خودای هه‌بی، ئه‌جار ئه‌وه به‌یان ده‌کا: که له‌شه‌ریعه‌تی خودادا هه‌میشه به‌رپرسیاریتی شه‌خصیه، ده‌فه‌رموی: ﴿أَمْ لَمْ يُنَبِّأْ بِمَا فِي صُحُفِ مُوسَى. وَإِبْرَاهِيمَ الَّذِي وَفَّى﴾ نایا ئه‌و کابرایه: که وه‌لیدی کوری موغه‌یره‌یه یان هه‌رکه‌س و تاقمیکی

تری لهو بابه‌ته‌یه‌خه‌به‌ردار نه‌کراوه بهو یاسایه‌ی له‌ته‌ورات‌دا هه‌یه، هه‌روا له‌صوحوفی ئیبراهیم‌دا، نه‌و ئیبراهیمه‌ی وه‌فای خۆی به‌رام‌به‌ر په‌روه‌ردگاری به‌جی هینا. هه‌رچی فه‌رمانی پی کرا نه‌نجامی دا، هه‌رچی نه‌ی لی کرابوو توخنی نه‌که‌وت، په‌یامی خۆی به‌وپه‌ری دلسۆزی‌یه‌وه گه‌یاند، شیاوی نه‌وه بوو بکریته پێشه‌وای ناده‌میزاد به‌گشتیی، وه‌کوو له‌نایه‌تیکی تردا ده‌فه‌رموی: ﴿قَالَ إِنِّي جَاعِلٌ لِلنَّاسِ إِمَامًا﴾ (البقرة/۱۲۴) بۆیه ناوی صوحوفی (ئیبراهیم و موسا)ی هینا چونکه‌ موشریکه‌کان لافی نه‌وه‌یان لی ده‌دا: که له‌سه‌ر ئاینی ئیبراهیم، نه‌هلی کیتاییش خۆیان به‌پابه‌ند بووی ته‌ورات ده‌زانن. نه‌بجار یاسای ناو ته‌ورات و صوحوفی ئیبراهیم رون ده‌کاته‌وه: که په‌نازه خالی سه‌ره‌کین ده‌فه‌رموی:

۱- ﴿أَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَى﴾ هیچ که‌س تاوانی که‌س هه‌لناگرئ، هه‌رکه‌سیک تاوانیک نه‌بجام بدا خۆی لی به‌رپرسیاره‌وه که‌سه‌تر به‌رعۆده‌ی نابئ. وه‌کوو له‌نایه‌تیکی تردا ده‌فه‌رموی: ﴿وَإِنْ تَدْعُ مُثْقَلَةٌ إِلَىٰ حِمْلِهَا لَا يَحْمِلُ مِنْهُ شَيْءٌ وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ إِنَّمَا تُنذِرُ﴾.

۲- ﴿وَأَنْ لَّيْسَ لِلْإِنْسَانِ إِلَّا مَا سَعَى﴾ ناده‌میزاد هه‌رچی بو خۆی نه‌نجامی نه‌دا ده‌ستی ناکه‌وی، پاداشت له‌سه‌ر شتیک وه‌رناگرئ که خۆی نه‌یکردبئ. هه‌روه‌کوو چون که‌س به‌رعۆده‌ی سزای که‌س نابئ که‌سیش

به‌روبومی کۆششی که‌سیکی تر وەرناگری. تیمامی شافیعی له‌م نایه‌ته
ئه‌وه‌ی ده‌ره‌یتناوه: که‌ خویندنی قورئان خیره‌که‌ی به‌مردو ناگا چونکه
خویندنی قورئان سه‌عی و کۆششی مردوه‌که‌ نیه‌.

وه‌لئ‌ی رای په‌سه‌ندو قسه‌ی بر‌وپای‌کراو له‌لای زانیانی هه‌ر چوار
مه‌ذه‌ب (مالیک، حه‌نه‌فی، شافیعی، نه‌حه‌دی) ئه‌وه‌یه: که‌ خیری
قورئان خویندن ده‌گاته‌مردوو چونکه‌ دوعاو پارانه‌وه‌یه به‌قورئان: که‌
له‌کاتی خویندنه‌وه‌ی دا ره‌حه‌ت ده‌بارئ، له‌فه‌رموده‌ی سه‌حیحی
پیغه‌مبه‌ردا هاتوه‌، که‌ پارانه‌وه‌و خیرو سه‌ده‌قه‌ ده‌گاته‌مردوو، موس‌لیم
له‌سه‌حیحی خۆی‌داو بوخاری له‌(الادب) دا (أصحاب السنن) جگه‌
له‌ئینبو‌ماجه‌- له‌ئه‌بوهوره‌یره‌وه‌ ری‌ایه‌تیا‌ن کردوه‌ ده‌لئ‌ی پیغه‌مبه‌ر(ﷺ)
فه‌رمو‌ی: (اذا مات الانسان انقطع عمله الا من ثلاث، صدقة جارية او
علم ينتفع به، او ولد صالح يدعو له) که‌ ئاده‌میزاد مرد ئیتر له‌دو‌نیا
داده‌برئ‌و هیچی بۆ نا‌ک‌رئ‌و سود له‌هیچ کرده‌وه‌یه‌ک نابینئ‌ی جگه‌ له‌سئ‌ی
جۆر کرده‌وه‌: سه‌ده‌قه‌یه‌کی جاری نه‌نجام دابئ‌ی، پرۆژه‌یه‌کی کردبیتته‌وه‌
سوده‌که‌ی به‌رده‌وام بئ‌ی، یا‌ن زانیاریه‌کی بلا‌و کردبیتته‌وه‌ سودی لئ‌ی
ببیندرئ‌ی. یا‌ن مندا‌لئ‌یکی صالحی له‌دوا جئ‌ما‌بئ‌ی دوعای لی‌خۆش‌بوونی بۆ
بکا. قورطربی ده‌فه‌رموئ‌ی: زۆر فه‌رموده‌ی پیغه‌مبه‌ر(ﷺ) هه‌ن ئه‌م
مه‌عنایه‌ دو‌یات ده‌که‌نه‌وه‌و ئه‌وه‌ راده‌گه‌یه‌نن: که‌ موس‌و‌ل‌مان پادا‌شتی
کرده‌وه‌ی غه‌یری خۆی پئ‌ی ده‌گا.

۳- ﴿وَأَنْ سَعِيَهُ سَوْفَ يُرَى﴾ کرده وه کانی تو مار کراون روژی قیامت له ته رازوی کرده وه کانی دا ده بینرین. به سهر خوئی و نه هلی مه حشه ردا راده نوینرین. ، وه کوو له نایه تیکی تردا ناماژه بهو مانایه ده کاو ده فهرموی: ﴿وَقُلْ اَعْمَلُوا فَسَيَرَى اللَّهُ عَمَلَكُمْ وَرَسُولُهُ وَالْمُؤْمِنُونَ وَسَتُرَدُّونَ إِلَىٰ عَالِمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ﴾ (التوبة: ۱۰۵) لهو روژه دا خودا ناکامی بهنده کانی راده گه یه نی و پاداش و سزای عداله تکارانه یان ده داته وه چاکه به چاکه و خراپه به خراپه.

۴- ﴿ثُمَّ يُجْزَاهُ الْجَزَاءَ الْأَوْفَى﴾ ناده میزاد له قیامت دا پاداشت و سزای ته وای خوئی ده دریتته وه، هیچی لی کهم ناکریتته وه، بو خراپه پراو پر سزای خوئی وهرده گری، بو چاکه ده چه ندانه تا هه و تصد چه ندانه پاداش وهرده گریته وه.

۵- ﴿وَأَنَّ إِلَىٰ رَبِّكَ الْمُتَهَيَّ﴾ سه ره نجام و ناکام گه رانه وه بو لای خودایه، هه موو ده چیتته وه بهر قایی پهروهر دگار، نه ویش به عا دلانه له سهر کرده وه ی گه و ره و بچوک پاداش و سزایان ده داته وه.

۶- ﴿وَأَنَّهُ هُوَ أَضْحَكٌ وَأَبْكِي﴾ هه خودایه بهنده ی خوئی که یفخوش ده کاو ده یه ییتته پیکه نین. خه فه تباری ده کاو ده یخاته شین و گریان، واته خوئی و ناخوئی به ده ست خودایه.

هەر خودایه تایبه تمەندی پێکەنین و تایبه تمەندی گریانى
 لەئادەمیزادا ره‌خساندوه، هەردوکیان (پێکەنین و گریان) نەینیه‌کن
 لەنەینیه‌کانی پێکەتەى ئادەمیزاد و کەس نازانى چۆن پەیدا
 دەبن. پەرورەدگار ھۆکاری پێکەنین و ھۆکاری گریانى لەئادەمیزادا
 ھێناونە دی، بەگوێرەى چەند نەینیه‌کی (معقد) و شى‌نە‌کراوه‌ وای
 لەئادەمیزاد کردوه بەشتیک پێکەنى و بۆ شتیک بگری، وا دەبێ ئەوه‌ی
 ئەمڕۆ پێی پێ دەکەنئ سبەینئ بۆی دەگری و بەپێچەوانەشەوه‌ لایەنى
 جەستەیی و لایەنى دەروونى هەردوکیان پێکەوه‌ ئەو پێکەنین و گریانە
 وەدى دینن. وادەبێ روداوێک کۆمەلێک دەگریەنى و کۆمەلێک
 پێ دەکەنئنى، هەریە‌کەیان بە‌گوێرەى کاریگەریی تایبەتى خۆیان ئەو
 دیاردەیان لێوه‌ دیاری دەدا.

۷- ﴿وَأَنَّهُ هُوَ أَمَاتَ وَأَحْيَا﴾ بەراستیی هەر خودا مردن و ژيانى
 دروست کردوه، وە‌کوو لە‌نایەتییى تردا دەفەرموی: ﴿الَّذِي خَلَقَ الْمَوْتَ
 وَالْحَيَاةَ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا وَهُوَ الْعَزِيزُ الْغَفُورُ﴾ (المک: ۲)

۸- ﴿وَأَنَّهُ خَلَقَ الزَّوْجَيْنِ الذَّكَرَ وَالْأُنثَى. مِنْ نُطْفَةٍ إِذَا تُمْنَى﴾ هەر
 خودایه: کە دوو ره‌گەزى لەئادەمیزاد بە‌دى ھێناوه، نێرینه‌و مێینه‌ی
 دروست کردوه، لە‌دۆیه‌ ناویک کە دە‌ژێندریته‌ ناو مندالدانى مێینه‌وه‌.
 پاش ماوه‌یه‌ک خودا گیانى بە‌بەردا دە‌کاو دە‌بیته‌ ئادەمیزاد یان
 گیاندارێکی تر...

۹- ﴿وَأَنَّ عَلَيْهِ الشَّاتَا الْآخَرَى﴾ هەر له‌توانای خودادایه که دواى مردن روژى قیامت ناده‌میزاد زیندو بکاته‌وه بوئه‌وهی هەرکه‌س سزاو پاداشی کرده‌وه‌کانی خۆی وه‌ریگریته‌وه.

۱۰- ﴿وَأَنَّهُ هُوَ أَغْنَىٰ وَأَقْنَىٰ﴾ به‌راستی هەر خودا مال و سامان ده‌دا به‌که‌سیک بیه‌وئ ده‌وله‌مه‌ندیی بکا، هەر که‌سیکیشی بوئ هه‌ژاری ده‌کا. ئەم سه‌نگ و سوکییه ئەنجام ده‌دا به‌گویره‌ی حیکه‌متی خۆی و به‌رژه‌وه‌ندیی مه‌خلوقات، ده‌وله‌مه‌ند کردن و هه‌ژار کردنى ناده‌میزاد به‌ده‌ست خودا خۆیه‌تی! ۱۱- ﴿وَأَنَّهُ هُوَ رَبُّ الشَّعْرَى﴾ هەر په‌روه‌ردگار خودای ئەستیره‌ی گه‌لاویژه، ئەم ئەستیره‌یه له‌کاتی تینی گه‌رمادا له‌دوا ئەستیره‌ی جه‌وزاوه هه‌لدئ، پئی ده‌گوترئ (مرزم الجوزاء) یان (عه‌بور) له‌پیش هاتنی نی‌سلامدا هۆزی خوزاعه‌و حیمیه‌ر په‌رستویانه. یه‌که‌م که‌سیک که په‌رستنی ئەم ئەستیره‌ی داهینا پیاویک بوو ناوی ئەبوکه‌بشه بوو یه‌کیک بوو له‌پیاوماقولانی عه‌ره‌بو یه‌کیکه له‌باپیره‌کانی پیغه‌مبه‌ر(ﷺ) له‌لایه‌ن دایکیه‌وه.

به‌م بۆنه‌وه بووه: که قورە‌یشیه‌کان به‌پیغه‌مبه‌ریان ده‌گوت (ابن ابی کبشه) چونکه ئەمیش وه‌کوو ئەو له‌نایینی باوک و باپیرانی لای داوه.

وه‌کوو ده‌لێن: دوو ئەستیره‌ی شیعرا هیه، شیعرای یه‌مانی و شیعرای شامی. لی‌ره‌دا مه‌به‌ست شیعرای (یه‌مانی)یه: که

پرشن‌گدارترین نه‌ستیره‌یه له‌کۆمه‌له نه‌ستیره‌ی (الکلب).
 به‌پرشن‌گدارترین نه‌ستیره دیته به‌رچاوو له‌باشووری هیلای (استواء)
 به‌مه‌سافه‌ی (۱۸) ده‌ره‌جه ده‌بیندری. به (النجم الکلبی) مه‌شه‌وو‌ره،
 سی هه‌زار سالتیک پیش ئیستاو له‌سه‌رده‌می فیرعه‌ونه‌کان‌دا به‌و ناوه
 ناسراوه. هه‌لبه‌ته له‌م نه‌ستیره گه‌وره‌ترو روناکت‌ر زۆرن، وه‌لی که
 به‌تایبه‌تی ناوی نه‌می هینا له‌م روه‌ویه: که وتمان له‌پیش ئیسلام‌دا هۆزی
 حیمیه‌رو خوزاعه په‌رستویه. میصریه کۆنه‌کانیش په‌رستویه، چونکه
 ده‌رکه‌وتنی له‌لای خۆره‌ه‌لاته‌وه له‌ده‌ورو به‌ری ناوه‌پاستیی مانگی (یولیو-
 حوزه‌یران)‌دا پیش ده‌رکه‌وتنی خۆر هاوکات بووه له‌گه‌ڵ فه‌یه‌ضانی نیل
 له‌میصری ناوه‌راست‌دا، واته: هاوکات بووه له‌گه‌ڵ گرن‌گترین رودای سال.
 نه‌مه‌ش یه‌که‌م نیشانه‌ی دیاریکردنی درێژی سال بووه له‌هه‌موو جیهان‌دا
 . چونکه ده‌رکه‌وتنی نه‌ستیره‌ی شیعرا له‌پیش خۆردا سالی جارێک
 روده‌دا. بۆیه به‌سه‌ره‌تای سالی تازه دانراوه.

مامۆستا سه‌یید ده‌فه‌رموی: نه‌ستیره‌ی شیعرا بیست هینده‌ی خۆر
 قورسه‌و تیشکه‌که‌ی په‌نجای هینده‌ی تیشکی خۆره‌و دووری له‌ئیمه
 به‌ئهندازه‌ی ملیۆنێک جار دووری خۆره له‌ئیمه.

تیشکی نه‌م نه‌ستیره‌یه به‌هه‌شت سال ده‌گاته ئیمه له‌کاتی‌که‌دا
 تیشکی خۆر به‌هه‌شت ده‌قیقه ده‌مانگاتی. نه‌گه‌ر نه‌ستیره‌ی شیعرا

به‌ماوه‌ی چهند سه‌عاتیک به‌ئەندازە‌ی خۆر لی‌مان نزیک بی‌تە‌وه ژیان
له‌سەر زه‌وی‌دا نامینی‌و ده‌ریاکان دینی‌تە‌ کۆل‌و جۆش‌و وشکانییه‌که‌ی
ده‌کاته‌ سوتە‌ مه‌رۆ!!

زانایانی ئاسمانشوناسیی ده‌بیژن له‌ئاسمان‌دا ئە‌ستێ‌ره‌ی وا هه‌یه‌ ده‌
هه‌زار جارو زیاتریش له‌ئە‌ستێ‌ره‌ی گه‌لاویژ گه‌وره‌تره‌ تیشکدارترو
گه‌رم‌تره‌، وه‌لی‌ له‌بەر دورییان له‌ئێ‌مه‌ به‌خه‌فۆک‌و به‌چوک‌ دینه‌ به‌رچاو.

۱۲- ﴿وَأَنَّهُ أَهْلَكَ عَادًا الْأُولَى﴾ به‌راستی‌ی هەر خۆدا گه‌لی عاد:
که‌ قه‌ومی هه‌زه‌ره‌تی(هود)بوون له‌ناوی بردن له‌دوای قه‌ومی نوح گه‌لی
عاد یه‌که‌م نه‌ته‌وه‌یه‌که‌ بوون خۆدا له‌ناوی بردن، ئە‌م گه‌له‌ له‌نه‌وه‌ی (عاد)
کۆپی (نیره‌م) کۆپی (سام)ی کۆپی (نوح) بوون، ئە‌م گه‌لی عاده‌
به‌هێزترین‌و به‌شان‌و‌شه‌وکه‌ترین ئاده‌میزاد بوون، گه‌لی‌کی یاخی بوو
سه‌سه‌خت بوون، خۆدا به‌ره‌شه‌باو زریانی سه‌خت له‌ناوی بردن.

۱۳- ﴿وَتَمُودَ فَمَا أَبْقَى﴾ هه‌روه‌کوو چۆن گه‌لی عاد‌ی فه‌وتاند،
گه‌لی ئە‌م مودیشی له‌ناو‌بردو که‌سیان لی‌ قوتار نه‌بوو.

۱۴- ﴿وَقَوْمَ نُوحٍ مِنْ قَبْلُ إِنَّهُمْ كَانُوا هُمْ أَظْلَمَ وَأَطْفَى﴾ هه‌روه‌ها
له‌پیش ئە‌و دوو نه‌ته‌وه‌یه‌دا گه‌لی (نوح)مان له‌ناو برد بی‌گومان ئە‌مان
زۆر له‌گه‌لی عاد‌و گه‌لی ئە‌م مود سته‌مکار‌ترو سه‌ره‌قه‌تر بوون، چونکه‌
ئە‌مان سه‌ره‌تا ریبازی سته‌مکاریان دا‌هێ‌ناو یه‌که‌م نه‌ته‌وه‌ بوون

پیغهمبه‌ری خودایان به‌درؤ خسته‌وه، نه‌وه‌موو ماوه دورو درێژه
 هه‌زه‌تی نوح بانگه‌وازیی کردن بۆ نیمانه‌یتنان هیجیان به‌گویی‌دا نه‌چوو.
 هه‌ر سوور بوون له‌سه‌ر کوفرو بی‌دینی خۆیان و لوتبه‌رزیمان نواند، بۆیه
 هه‌زه‌تی نوح ناچار بۆؤ دوعایان لی بکاو بلی: ﴿وَقَالَ نُوحٌ رَبِّ لَا تَذَرْنِي
 عَلَى الْأَرْضِ مِنَ الْكَافِرِينَ دَيَّارًا﴾ (نوح: ۲۶) .

۱۵- ﴿وَالْمُؤْتَفِكَةَ أَهْوَىٰ. فَغَشَّاهَا مَا غَشَّى﴾ هه‌روه‌ها خودا شارو
 شارۆچکه‌و دیهاته‌کانی گه‌لی (لوط)ی ژێرو زه‌به‌ر کرد. هه‌زه‌تی
 جویرائیل خاکه‌که‌ی له‌زه‌وی پچرین و به‌رزی کرده‌وه بۆ هه‌واو نه‌ج‌جار
 به‌رده‌بارانی کردن، دایپۆشین نه‌وه‌ی دایپۆشین له‌عه‌زاب و گاشه‌به‌رد....که
 هه‌ر خودا ده‌زانێ چۆن بووه!!

په‌ند وهرگرتن به‌قورئان و شوینکه‌وتنی پیغهمبه‌رو ترسان

له‌روداوی ترسناکی قیامه‌ت

﴿فَبَآئِيَ الْآءِ رَبِّكَ نَتَمَارَىٰ﴾

﴿هَذَا نَذِيرٌ مِّنَ النَّذْرِ الْأُولَىٰ﴾ ﴿٥٦﴾ ﴿أَزِفَتِ الْأَزِفَةُ﴾ ﴿٥٧﴾ ﴿لَيْسَ لَهَا مِن

دُونِ اللَّهِ كَاشِفَةٌ﴾ ﴿٥٨﴾ ﴿فَإِنَّ هَذَا الْحَدِيثَ تَعَجُّبُونَ﴾ ﴿٥٩﴾ ﴿وَتَضْحَكُونَ

وَلَا تَبْكُونَ﴾ ﴿٦٠﴾ ﴿وَأَنْتُمْ سَمِيدُونَ﴾ ﴿٦١﴾ ﴿فَاسْجُدُوا لِلَّهِ وَاعْبُدُوا﴾ ﴿٦٢﴾

له دواى ئەوێ پەرور دگارى نىعمەتەکانى خۆى بەسەر ئادەمیزاددا رانواندن ئەجار هەندێ غونەى لەسەر دەسلالت و توانای بى سنوورى خۆى هینایەوه، که بڕێک لەو نىعمەتانە بەهێلاکبردنى ئەو گەل و نەتەوانە بوو که کوفرانى ئەو نىعمەتانەیان کرد، ئەوێشى رونکردەوه که ژيان و مردن بەدەست خودایە، ئەجار سەرزنەشتى ئەو کەسانە دەکا: که ئىنکاریى نىعمەتەکانى خودا دەکەن، هەرپەشەیان لى دەکا که بترسن لەوێ توشى گەلە ستمکارەکانى پيشوو بووه تووشى قورەيشییهکانیش بى، ئەجار ئەو رادەگەیهنێ: که رابوونى قیامت نزیکەو هاكا پەیدا بسوو. واتە: ئەى موحەممەد با قورەيشییهکان بزائن: که ئەو هیژو توانایەى ئەوان پى دەنازن لەئاست هیژو دەسلالتى خودادا زۆر هیچ و پوچە، ئەو هیژو دەسلالتەى گەلى نوح و عاد و شەمودى لەناو برد، دەتوانى ئیئەش ریشەکیش بکا، ئەگەر لەسەر ئەم بى پروایىیەى خۆتان بەردەوام بن. لەراستیدا لەناوبردنى گەل و نەتەوێ بەدخو و گەورەترین نىعمەتى خودایە، چونکه عاله مێک لەئەزىەتدان و ستم رزگار دەکا، لەناو بردنى پیاوخراب و ستمکار، دەبیته هۆى بەختەوێ گەل و ولات، کەوابێ

﴿فَبَآيَ آلَاءِ رَبِّكَ تَتَمَارَى﴾ بەچ نىعمەتێکى خودای ؟

﴿هَذَا نَذِيرٌ مِّنَ النُّذُرِ الْأُولَى﴾ ئەم قورئانە ترسیئەریکە لەترسیئەرەکانى پيشوو، قورئان وەکوو نامە ئاسمانییهکانى تر ترسیئەرە،

موحه‌مه‌د پیغه‌مبه‌رو فروستاده‌ی خودایه وه‌کوه باقی پیغه‌مبه‌رانی
پیشوو، نه‌ویش ئیوه له‌سزای خودا ده‌ترسینی وه‌کوه چون پیغه‌مبه‌ره‌کانی
پیشوو گهل و نه‌ته‌وه‌کانی خویان له‌سزای خودا ترساندوه. وه‌کوه
له‌نایه‌تیکی تردا ئاماره به‌م مانایه ده‌کاو ده‌فرموی: ﴿إِنَّ هُوَ إِلَّا نَذِيرٌ
لَّكُمْ بَيْنَ يَدَيْ عَذَابٍ شَدِيدٍ﴾ (سبا: ۴۶).

﴿أَزِفَتِ الْأَازِفَةُ﴾ هاتنی روژی قیامه‌ت زور نزیك بۆته‌وه، روژ دوا‌ی
روژ زیاتر نزیك ده‌بیته‌وه، نه‌وه‌نده نزیك بۆته‌وه هه‌ر ده‌لێی خه‌ریکه رابی.
﴿لَيْسَ لَهَا مِنْ دُونِ اللَّهِ كَاشِفَةٌ﴾ جگه له‌خودا كه‌س نیه بتوانی
كاتی هاتنی روژی قیامه‌ت دیاریی بکا، چونكه نه‌ینی ترین غه‌یبی
په‌روه‌ردگاره، وه‌کوه له‌نایه‌تیکی تردا ده‌فرموی: ﴿إِنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ عِلْمُ
السَّاعَةِ﴾ (لقمان: ۳۴) یان ده‌فرموی: ﴿لَا يُجَالِيهَا لَوْفَتُهَا إِلَّا
هُوَ﴾ (اعراف: ۱۸۷) یان مانای نایه‌ته‌كه به‌م جو‌ره‌یه (جگه له‌خودا كه‌س نیه
بتوانی پاشو پیشی بخا).

نه‌مجار سه‌ره‌زه‌نشتی موشریكه‌كان ده‌کا له‌سه‌ر نه‌وه: كه په‌یامی
قورئان ره‌ت ده‌كه‌نه‌وه ده‌فرموی: ﴿أَفَمِنْ هَذَا الْحَدِيثِ تَعْجَبُونَ.
وَتَضْحَكُونَ وَلَا تَبْكُونَ. وَأَنْتُمْ سَامِدُونَ﴾ ئایا سه‌رتان له‌م قورئانه سو‌ر
ده‌می‌نی و په‌یامه‌كه‌ی ره‌ت ده‌كه‌نه‌وه “له‌روی گالته پێ‌کردنه‌وه
پێ‌كه‌نینتان پێ‌ی دی، ناگرین بۆ حاڵی خۆتان، به‌ج عه‌قلێك قورئان به‌درو

ده‌خه‌نه‌وه؟ چۆن گالتسه به‌نایه‌ته‌کانی ده‌که‌ن؟ که‌وابی ئیوه له‌فه‌رو
 به‌ره‌که‌تی قورئان بی به‌شن، ده‌بوايه باوه‌ری پی‌بکه‌ن و له‌هه‌ره‌شه‌کانی
 بترسن، به‌په‌ندو نامۆزگارییه‌کانی دلتان نه‌رم ببوايه و له‌ترسی عه‌زابی
 سه‌ختی دۆزه‌خ بگریانایه. که‌چی ئیوه بی‌ئاگاو نه‌فامن، یان خۆتان له‌و
 په‌یامه ئاسمانیه گیل کردوه، لوتبه‌رزیی ده‌نوینن، له‌کاتی خویندنه‌وه‌ی دا
 ده‌یکه‌نه ده‌نگه‌ده‌نگ و هه‌راو هوریا بۆ ئه‌وه‌ی گویتان لی نه‌بی ئه‌مجار
 تی ئی نه‌گه‌ن ﴿فَاسْجُدُوا لِلَّهِ وَاعْبُدُوا﴾ ئه‌ی موسولمانان ئیوه سوجه‌ بۆ
 خودا به‌رن له‌سه‌ر ئه‌وه: که هیدایه‌تی داو، به‌ندایه‌تی هه‌ر بۆ خودا
 بکه‌ن. واز له‌په‌رستنی بت و سه‌نه‌م و نه‌ستیره‌و شتی تر بیئن.

بسم الله الرحمن الرحيم

(سورة القمر)

نهم سوره‌ته ناوئراوه سوره‌تی (القمر) چونکه به‌هه‌والی له‌تبوونی مانگ ده‌ستی پئ کراوه: که وه‌کوو موعجیزه‌یه‌ک بۆ پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) روی دا. نهم سوره‌ته جگه له‌نایه‌ته‌کانی (۴۴-۴۵-۴۶) مه‌ککیه، نایه‌ته‌کانی (۵۵) نایه‌ته، له‌دوای سوره‌تی (الطارق) نازل بووه، په‌یوه‌ندیی نهم سوره‌ته به‌سوره‌تی پیشه‌وه‌ی له‌سی روه‌وه‌یه:

۱- له‌کو‌تایی سوره‌تی (النجم) دا فەرمووی: ﴿أَزْفَتِ الْآزْفَةُ﴾ زۆر نزیکه قیامت رابیی، له‌سه‌ره‌تای نهم سوره‌ته‌ش دا فەرمووی: ﴿اَقْتَرَبَتِ السَّاعَةُ وَانْشَقَّ الْقَمَرُ﴾.

۲- گونجانی ناوی هه‌ردوو سوره‌ته‌که له‌په‌نایه‌که‌وه چونکه (النجم) و (القمر) ته‌نسیق و هاو‌پ‌کی‌فیان له‌ناودایه.

۳- له‌سوره‌تی پیشوودا به‌کورتی باسی به‌هیلاک‌چونی هه‌ندی گهل و نه‌ته‌وه‌ی کرد، لهم سوره‌ته‌دا زی‌ده‌ی به‌باسه‌کان داو زی‌اتر به‌سه‌ره‌اته‌کانیانی رونکرده‌وه.

سه‌رباس و ناوه‌پۆکی سوره‌ته‌که وه‌کوو باقی سوره‌ته مه‌ککیه‌کان بۆ چه‌سپاندنی بنه‌ما‌کانی عه‌قیده‌یه. باسی نازل‌بوونی نیگا و سروش بۆ پیغه‌مبه‌رو هه‌ره‌شه‌کردن له‌کافره‌کان له‌سه‌ر نه‌وه که نایه‌ته‌کانی خودا،

ئەو ئایەتەکانی لەسەر دەستی پێغەمبەر (ﷺ) دەیانویستی بە درۆیان
دەخەنەو. ئەجار باسی حیساب و لیکۆڵینەوێ قیامت و عەزابی دۆزەخ
بۆ کافرەکان و نێعمەتەکانی بەهەشت بۆ خوداپەرستانە.

بە کورتیی ئەم سورتە پرە لەوادی هەرەشە، لەپەند و ئامۆژگاری،
لەسەرگورشتە نەتەو پێشینەکان، هەرەشەکردن لە کافرەکان بەو جوۆرە
عەزابی گەلە رابوردووەکانی پێ لەناو برا، وادە دان بەخوداپەرستان
بەنازو نێعمەتی بەهەشتی رازاوە.

هەردوو پیری فەرموودە (موسلیم و بوخاری) لەئێبنو مەسعودەو
ریوایەتیان کردووە دەتێ پێش کۆچی پێغەمبەر بۆ مەدینە بەچاوی خۆم
دیم مانگ دوو لەتبوو، قورەیشیەکان و تیان مانگ جادوی لێ کراوە،
ئێتر ئایەتی ﴿اقْتَرَبَتِ السَّاعَةُ وَانْشَقَّ الْقَمَرُ﴾ نازل بوو.

موحەممەدی کۆری جوپە یرو ئەبوداودی (الطیالیسی) و بەیەهەقی
لەعەبدوڵلای کۆری مەسعودەو ریوایەت دەکەن دەتێ: لەسەر دەمی
پێغەمبەر دا مانگ دولەت بوو، قورەیشیەکان و تیان: ئەمە سیحری ئێبنو
ئەبی کەبشەیه سیحری لێ کردوین، بزانی پرسیار لە کاروانچی و رێبواران
بکەن ئاخۆ لەدەرەوێ مەککە ئەو دیاردەیان دیوە؟

پرسیاریان لێ کردن، هەموو و تیان بەتێ دیمان مانگ دوولەت بوو،
ئێتر پەرەردگار ئایەتی ﴿اقْتَرَبَتِ السَّاعَةُ وَانْشَقَّ الْقَمَرُ﴾ لێ نازل کرد.

دووله تېوونی مانگو وه لویستی موشریکه کان بهرامبه ری

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أَقْرَبَتِ السَّاعَةُ وَأَنْشَقَّ الْقَمَرُ ﴿١﴾ وَإِنْ يَرَوْا آيَةً يُعْرَضُوا

وَيَقُولُوا سِحْرٌ مُّسْتَمِرٌّ ﴿٢﴾ وَكَذَّبُوا وَاتَّبَعُوا أَهْوَاءَهُمْ

وَكُلُّ أَمْرٍ مُّسْتَقَرٌّ ﴿٣﴾ وَلَقَدْ جَاءَهُمْ مِنَ الْأَنْبَاءِ

مَا فِيهِ مُزْدَجَرٌ ﴿٤﴾ حِكْمَةٌ بَلِغَةٌ فَمَا تُغْنِ النُّذُرُ

﴿٥﴾ فَتَوَلَّ عَنْهُمْ يَوْمَ يَدْعُ الدَّاعُ إِلَى شَيْءٍ نُكْرٍ ﴿٦﴾

خُشْعًا أَبْصَرُهُمْ يَخْرُجُونَ مِنَ الْأَجْدَاثِ كَأَنَّهُمْ جَرَادٌ مُّنتَشِرٌ ﴿٧﴾

مُهْطِعِينَ إِلَى الدَّاعِ يَقُولُ الْكَافِرُونَ هَذَا يَوْمٌ عَسِرٌ ﴿٨﴾

پهروهر دگار هه والی نزیکیوونه وی رابوونی قیامت راده گه یه نی و

ده فهرموی: ﴿اقتربت الساعة﴾ رابوونی قیامت نزیك بۆته وه، ته مه نی

دوینا کۆتایی هات، نهو ماوه ی ته مه نی دونیا: که ماوه دوا ره وانه کردنی

حه زره تی موحه مه د(ﷺ) به نیسبه ت نهو ماوه ی له وه پېش رویششتوه، زۆر

که مه، وه کوو له نایه تیکی ترده ناماژه به نزیکیوونه وه ی رابوونی قیامت

ده کاو ده فهرموی: ﴿آتَى أَمْرُ اللَّهِ فَلَا تَسْتَعْجِلُوهُ﴾ (النحل: ۱)، یان

ده فەرموی: ﴿اَقْتَرَبَ النَّاسُ حِسَابُهُمْ وَهُمْ فِي غَفْلَةٍ مُّعْرِضُونَ﴾ (الانبیاء: ۱)
 ئەبۆه کری (البزار) ریاوایت دەکا لە ئەنەسەو دەلی: پیڤه مبهەر (ﷺ)
 وتاری دا بۆ هاو له کانی، لهو کاته دا خۆر خەریک بوو ناوا بی، تیشکیکی
 که می مابوو، فەرموی: (والذی نفسی بیده، ما بقی من الدنیا فیما
 مضی منها الا کما بقی من یومکم هذا فیما مضی منه، و ما نری من
 الشمس الا یسیرا)

فەرموودەیه کی تر ههیه پشتگیری ئەم فەرموودەیه دەکا، موسلیم و
 بوخاری و ئیمام ئەحمەد له سههلی کۆری سهعه دهه ریاوایتیان کردوه دهلی:
 شنه وتم پیڤه مبهەر دهی فەرموو: (بعثت أنا والساعة هکذا) رهوانه کراوم و
 بوم به پیڤه مبهەر، رۆژگاری من و قیامهت ناوا له پەنایه کهوهن، قامکی
 شایه تومان و قامکه درێژهی ناوه راستی بهیه کهوه جوت کردن و ئاماژهی
 به نزیکیی رابوونی قیامهت کرد.

ئەجار پەرورده گار هه والی له تبهوونی مانگ راده گهیه نی و
 ده فەرموی: ﴿وَأَنشَقَّ الْقَمَرُ﴾ مانگ دوولەت بوو کردمانه موعجیزه
 له سهر راستیی پیڤه مبهرایه تی هه زه تهی موحه مه دو نیشانه یه ک بۆ
 نزیکبوونه وهی هاتنی قیامهت. ئیبنوکه ثیر دهلی: له سهرده می
 پیڤه مبهردا (ﷺ) مانگ له تبهو، له سهر راستیی ئەم روداوه زۆر هه دیشی
 مۆتهواتهرو سه حیح هه ن و کۆرای زانایانی ئیسلامی له سهر دامه زراوه.
 ئەو له تبهوونه موعجیزه یه کی گه وره ی پیڤه مبهەر بووه ..

هه رچه نده له و کاته وه: که ئەم نایه ته نازل بووه هه زارو چوار سه دو
 نه وه نده ساله تیپه ریوه و قیامهت رانه بوه، وه لئ ده توانی بگوتری:
 نزیکه که ی بهو ئیعتیباریه که هاتنه که ی مسۆگهره و هه رچی هاتنی
 مسۆگهر بئ به نزیک داده نری.

ئه هه دو بوخاری و موسلیم و هی تریش له نه نه سه وه ریوایهت ده که ن
 ده لئ: دانیشتوانی مه که که داوایان له پیغه مبه ر (ﷺ) کرد: که
 موعجیزه یه کیان نیشان بدا، نه ویش مانگی به دووله تی نیشان دان.

هه ر موسلیم و بوخاری له ئیبنومه سعوده وه ریوایه تیان کردوه ده لئ:
 له سه رده می پیغه مبه ردا مانگ بوو به دوولهت، له تیکی له سه ر کیوی
 (حراء) و له تیکی له خواریه وه بوو، ئیتر پیغه مبه ر (ﷺ) فه رموی
 (اشهدوا) پروان و ببینن. یان شایه تومان بینن: که من پیغه مبه رم.

ئه هجار په روه ردگار هه لویستی کافره کان دیاری ده کاو سه رره قی و
 قیسیچمه بییان له به رامبه ر موعجیزه ی ئاشکرای پیغه مبه ردا دیاری
 ده کا. ده فه رموی: ﴿وَإِنْ يَرَوْا آيَةً يُعْرِضُوا وَيَقُولُوا سِحْرٌ مُّسْتَمِرٌّ﴾ ئه گه ر
 ئه و موشریکه نه فامانه موعجیزه یه کی ئاشکرا ببینن: که به لگه یه
 له سه ر راستیی پیغه مبه رایه تی موحه مه د، پشتی لی هه لده که ن و نیمانی
 پی ناهیتن و به درۆی ده خه نه وه ده لئ سیحریکی ئاشکراو گه وره و
 به رده وام و پته وه، بالاده ستی هه موو سیحریکه ..

﴿وَكَذَّبُوا وَاتَّبَعُوا أَهْوَاءَهُمْ وَكُلُّ أَمْرٍ مُسْتَقَرٌّ﴾ حەق و راستییان بە درۆ خستەو، شوین هەوا و هەوەسی خۆیان کەوتوون، بە بیرو بۆچونی خۆیان موحەممەد ساحیرە، کۆلەو نانییە، شاعیرە. ئەجار پەروەردگار هەپەشەى لى کردن و فەرمووی: هەموو کارىك دەگاتە ئاکامى خۆى، لەویدا دەوەستیت، جا ئەگەر چاک بێ چاکەى لى پەیدا دەبێ، ئەگەر خراپیش بێ خراپەى لى وەدى دى. خێر بۆ خێرخوازان و شەپ بۆ شەپخوازان. بە درۆ خستەوێ پێغەمبەر دادیان ناداو هەموو شتێك ئاکامى خۆى هەبە، کارى پێغەمبەرىش دەگاتە ئاکام و حەقەن سەرکەوتوو دەبێ. ئەمەش دلێانەوێ خوداپەرستانەو مژدە پێدانیه تی بەو: کە سەرکەوتن هەر بۆ ئەو لە دنیادا بەختەوهری بۆ خۆى و شوینکە توانیه تی لە قیامت دا.

ئەجار سەرزنەشتى بى پرواكان دەكاو دەفەرموى: ﴿وَلَقَدْ جَاءَهُمْ مِنَ الْأَنْبَاءِ مَا فِيهِ مُزْدَجَرٌ﴾ بێكومان ئەوەندە دەنگ و باسى پێشینیان بۆ كافرهكانى مەككە و هاوێنەكانیان هاتوو: کە بەسیان بى و لەهەلۆیستى ناشیرین و بیروباوەرى پوچ بیانگێژیتەو لەم قورئانەدا ئەوەندەمان سەرگۆرەشتەى گەلە پێشینەكان و ئەوێ توشیان بوو لەسەر لاسارییان و جۆرى عەزاب و شیوەى لەناوبردنیان بۆ قورەیشیهكان و هاو وێنەكانیان گێراوەتەو، هیندەمان پەند و نامۆزگاریى بۆ تابىلا کردونەو: کە بەسیان

بئی بۆ ئەوێ واز بێنن لە خراپە کاریی. دەست هەلگرن لە بێتەرستی و
یاخی بون و سەرکەشی و سوربوون لە سەر بە درۆخستنەوێ پێغەمبەر.

﴿حِكْمَةً بَالِغَةً﴾ ئەو هەوال و پەند و نامۆزگارییانە لە قورئاندا بۆیان
نێردراوە بە گۆیچەکەیاندا دراوە، هەموویان حیکمەت و دانایی و
لەتۆبە لاکی حیکمەت و ره‌وانی دان، بئی کەم و کورپین، دەلی: ﴿فَمَا تُغْنِ
التُّذْرُ﴾ نامۆزگاری و پەند دادان بۆ ئەو جوړه ئادەمییه سەر رەقانه
بئی سوده، چونکه سەرکەشی و لوتبەرزیا وایان لێ دەکا گۆی بەحق
نەدەن، ترساندنێ ترسێنەرێ بۆ کەسانی بئی پڕوا هیچ سودێک نادا، چونکه
دەرگای دلیان داخراوە. ئەتۆ ئەو پێغەمبەر لە لاساری ئەوان دڵگران
مەبە، تۆ ئەرکی سەرشارنی خۆت ئەنجام داوە، پەيامی خۆت گەیانداوە،
ئەوان لێی بە هەرەمەند نەبوون، ئیمە لە عۆدەیان دیین.

نەوێ ئەم نایەتە نایەتێکی تره: کە دەفەرموێ: ﴿وَمَا تُغْنِي
الْآيَاتُ وَالتُّذْرُ عَنْ قَوْمٍ لَا يُؤْمِنُونَ﴾ (یونس: ۱۰۱).

ئەجار فەرمان بە پێغەمبەر دەکا و دەفەرموێ: ﴿فَتَوَلَّ عَنْهُمْ يَوْمَ
يَدْعُ الدَّاعِ إِلَى شَيْءٍ نُّكْرٍ﴾ ئەو موحەممەد ئەتۆ پشتیان لێ هەل بکەو
چەرتر خۆتیا نەگەل ماندو مەکە، چونکه هەولێان لە گەلیان بئی سوده،
چاوەڕوانی سەرەنجام بە، ئەو موحەممەد بێر لەو بکەو: کە رۆژێک دێ
ئیسرافیل فو بە کەرەنای وردا دەکا بانگیان دەکا بۆ شتیکی ناخۆش

له سهر دلّو دهرونیان، بۆ شتیکی سامناک: که له وه پیش نه یان دیوه،
نه ویش حیساب و لیکنۆینه وهی ساری مه حشه ره: که تا بلّی ترسناکه.

﴿خُشْعًا أَبْصَارُهُمْ يَخْرُجُونَ مِنَ الْأَجْدَاثِ كَأَنَّهُمْ جَرَادٌ مُّنتَشِرٌ﴾ نهو
روژه روژیکه کافره کان تییدا چاو به ره و ژیر ریسوا، بهو حاله مه هتوکییه و
سه رشۆریه له گۆره کانیاں؟ ینه دهره وه، له بهر زۆری و قهره بالغی و تیکه وه
هاویشتن و هاتوچۆی خیراو کیشکردنیاں بۆ گۆره پانی حیساب و به پیره وه
چوونی بانگه وازی نیسرافیل ده لّتی کولله ی به ره لّابووی تیکه لّو
پیکه لّن. ههر تیکه وه ده هاوون. وه کوو له نایه تیکی ترده ده فهرموئ: ﴿يَوْمَ
يَكُونُ النَّاسُ كَالْفَرَاشِ الْمَبْثُوثِ﴾ (القارعة: ۴).

﴿مُهْطِعِينَ إِلَى الدَّاعِ يَقُولُ الْكَافِرُونَ هَذَا يَوْمٌ عَسِرٌ﴾ به هه له داوان و
په له پرۆزه دین به پیر بانگه وازییه که وه، نه مجار به ده م راکردن و هاتنی
به په له وه کافره کان ده لّین: نه مرۆ روژیکه سهخت و دژواره له سهر نیمه.
نموونه ی نه م نایه ته نایه تیکی تره: که ده فهرموئ: ﴿فَذَلِكَ يَوْمٌ مِّنْ يَّوْمٍ
عَسِيرٍ عَلَى الْكَافِرِينَ غَيْرُ يَسِيرٍ﴾ (المدثر: ۹-۱۰) وه لی پرواداران نه و ترسو
بیمه یان له سهر نیه.

گیرانه وهی سه رگورشته ی نه ته وه پیشینه کان : که پیغه مبه ره کانیا
به درو خسته وه.

۱- چیرۆکی قهومی نوح (عليه السلام)

﴿كَذَّبَتْ

قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ فَكَذَّبُوا عَبْدَنَا وَقَالُوا مَجْنُونٌ وَازْدَجَرَ ﴿٩﴾ فَدَعَا
رَبَّهُ: أَنِّي مَغْلُوبٌ فَأَنْصِرْ ﴿١٠﴾ فَفَتَحْنَا أَبْوَابَ السَّمَاءِ بِمَاءٍ مُنْهَمِرٍ
﴿١١﴾ وَفَجَّرْنَا الْأَرْضَ عُيُونًا فَالْتَقَى الْمَاءُ عَلَى أَمْرٍ قَدْ قُدِرَ ﴿١٢﴾
وَحَمَلْنَاهُ عَلَى ذَاتِ أَلْزَاقٍ وَدُشِرَ ﴿١٣﴾ بَحْرِي بِأَعْيُنِنَا جَزَاءً لِمَنْ كَانَ
كُفْرًا ﴿١٤﴾ وَلَقَدْ تَرَكْنَاهَا آيَةً فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ ﴿١٥﴾ فَكَيْفَ كَانَ
عَذَابِي وَنُذْرٍ ﴿١٦﴾ وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ
﴿١٧﴾

له وه پیش به کورتی باسی هه ندی له نه ته وه پیشینه به درو خه ره وه کانیا

کرد، نه عجار لیه دا هه ندی به دریتی باسی چوار له و سه رگورشته نه ده کاو
ده هه رموی: ﴿كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ فَكَذَّبُوا عَبْدَنَا وَقَالُوا مَجْنُونٌ

وَازْذُجِرْ ﴿۱﴾ ئەى پىڭەمبەر لە پىش قەومەكەى تۆدا قەومى نوح
پىڭەمبەرى خۆيان بە درۆ خستەوه، بەنده و فروستادهى ئىمه: كه نوح بوو
بە درۆيان خستەوه، وتیان شىتە، هەره‌شەيان لى کرد، ئەزىه‌تيان دا
جوتيان پى دا، وتیان: ئەگەر واز نەهیتى بەرده‌بارانت دەكەين. حەزرەتى
نوح نۆسه‌دو په‌نجا سال له‌ناو قەومەكەى دا مایه‌وه بانگه‌وازیی کردن،
هەولێ له‌گەڵ دان، درێژەى بە‌نامۆزگاریی دا، ساله‌های سال به‌لێپانه‌وه
له‌گەڵيان خەريك بوو، هەتا ئەم زیاتر بانگه‌وازیی بکردنايه ئەوان
شىلگيرتر دەبوون و پەره‌يان به‌ياخيیبوونی خۆيان دەدا، پتر سور دەبوون
له‌سەر کوفرو بیدینی خۆيان، تا کار گەيشته ئەوه حەزرەتى نوح لێيان
ناو مید بوو، دلتیا بوو له‌وهى كه ئيمانى پى ناهیتن. ئیتر ئەو کاته:
﴿فَدَعَا رَبُّهُ أَنِّي مَغْلُوبٌ فَأَنْتَصِرْ﴾ نوح له‌خودای خۆی پارایه‌وه و تى:
خودایه من له‌به‌رامبەر یکردنى ئەوان بى هیتم ناتوانم چیت پەره
به‌بانگه‌وازیی بدهم، ئەو هەموو ماوه دوورو دریمژه له‌گەڵيان خەريك
بووم هیچم به‌هیچ نەکرد، كه‌سیان باوه‌رى پى نەکردم. بەلكوو هەتا من
زیاتر نامۆزگاریان بكەم ئەوان شیلگيرتر دەبن. هانات بو دینم و لیت
دەپارپیمه‌وه كه یارمه‌تى ئایینی خۆت بدهی، تۆله‌يان لى بستینەو
له‌ناویان به‌ره. ﴿فَفَتَحْنَا أَبْوَابَ السَّمَاءِ بِمَاءٍ مُنْهَمِرٍ﴾ دەرگای ئاسمانیان
لى کردنه‌وه، به‌رێژنه بارانمان به‌سەردا باراندن، ﴿وَفَجَّرْنَا الْأَرْضَ عُيُونًا
فَالْتَقَى الْمَاءُ عَلَى أَمْرٍ قَدْ قُدِرَ﴾ زه‌ویمان لى کردنه کانی‌او ی هەلقولاو

لهه موو ئاقاریکه وه ئاو هه لقولا، ئاوی ئاسمان و ئاوی زهوی تیکه لاو
 بوون به گویره ی بریارو فره مانیک: که له نه زه لا درابوو، توفان هه لساو
 دنیای داگیر کردو هه موویانمان خنکاندن، ﴿وَحَمَلْنَاهُ عَلَىٰ ذَاتِ الْأَوَّاحِ
 وَدُسْرِ﴾ نوح و شوینکه و توانیمان هه لگرتن له سهر چند ته خته داریکی
 لیکدراو به بسمارو گولمئخ، واته: به که شتی دروستکراو له ته خته و بسمار
 رزگارمان کردن. ﴿تَجْرِي بِأَعْيُنِنَا جَزَاءً لِّمَن كَانَ كُفْرًا﴾ که شتی که له ژیر
 چاوه دیری ئیمه دا ده پویو له نقوم بون و مه شاکیل پاراستمان، سه رمان
 خست به سهر ناحه زانی دا. قه و مه که یان خنکاند له سزای کوفرو بیدینی
 به رده و امیان، ﴿وَلَقَدْ تَرَكْنَاهَا آيَةً فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ﴾ که شتی که مان
 هیشته وه بۆ نه وه بیته په ندو عیره ت بۆ که سانی که په ند وهر بگرن، یان
 نه و کرده وه یه مان کردو به و درده مان بردن بۆ نه وه ی بیته په ندو
 عیره ت بۆ ئاده میزادی دوا خویان، ئایا که سی که هیه په ند وهر بگری.

قه تاده له ته فسیری نه م نایه ته دا ده فره موئ: (په روه ردگار که شتی
 (نوح) ی هیشته وه، تا سه ره تای په یدا بوونی ئیسلام. ئیبنو که شیر ده لئ
 ظاهر وایه مه به ست نه وه بی خودا جینسی که شتی هیشته وه، چین دوا
 چین دروستیان کردو سودیان لی بینی وه کوو له نایه تیکی تر دا ده فره موئ:
 ﴿وَآيَةٌ لَهُمْ أَنَّا حَمَلْنَا ذُرِّيَّتَهُمْ فِي الْفُلِكِ الْمَشْحُونِ. وَخَلَقْنَا لَهُمْ مِنْ مِثْلِهِ
 مَا يَرْكَبُونَ﴾ (یس: ۴۱-۴۲).

﴿كَفَيْكَ كَانَ عَذَابِي وَنُذْرٍ﴾ نهی بیسه‌ر پروانه‌و ورد به‌ره‌وه، بزانه سزای سه‌ختی من چون بوو بۆ نه‌وانه‌ی پروایان به‌من نه‌کردو پیغه‌مبه‌ره‌کانیان به‌درو خسته‌وه؟ چیم به‌سه‌ر نه‌وانه هیئا: که گالته‌یان به‌فروستاده‌و ترسینه‌ره‌کانم کرد؟ چون یارمه‌تی پیغه‌مبه‌ره‌کانم داو تو‌لم له‌ناحه‌زو به‌درو خه‌ره‌وه‌کانیان ستاند؟ ئیستیفه‌ماهه‌که بۆ سه‌رز نه‌شت‌کردن و ترساندن، واته ئیوه‌ش بترسن له‌عه‌زابی خوداو و مه‌که‌ن به‌ده‌ردی نه‌وان بچن. ﴿وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ﴾ به‌راستی ئیمه قورئانان ئاسان کردوه بۆ له‌به‌رکردن و تیگه‌یشتن، وشه‌کانیمان ئاسان کردوه بۆ نوطق پی‌کردن، مانای نایه‌ته‌کاغان ئاسان کردوه بۆ تیگه‌یشتن، پرمان کردوه له‌په‌ندو ناموژگاری، هه‌رکه‌سیک بیه‌وی لێتی به‌هه‌ره‌مه‌ند ده‌بی، نایا که‌سیک هه‌یه پیتی په‌ند نامیز بۆ و عیبه‌ت و هه‌ر بگه‌ی؟

نایه‌ته‌که به‌رونی ئاده‌میزاد هه‌ل‌ده‌نی: که خوو بده‌نه خویندنی قورئان و فیروونی و تیگه‌یشتن له‌مانای نایه‌ته‌کانی و ئه‌بجار پابه‌ند بوون به‌فه‌رمان و جله‌وگیریه‌کانی. وه‌کوو له‌نایه‌تیکی تردا ده‌فه‌رموئ: ﴿كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ مُبَارَكٌ لِيَدَّبَّرُوا آيَاتِهِ وَلِيَتَذَكَّرَ أُولُو الْأَلْبَابِ﴾ (ص: ۲۹) یان ﴿فَإِنَّمَا يَسَّرْنَاهُ بِلِسَانِكَ لِنُبَشِّرَ بِهِ الْمُتَّقِينَ وَنُنْذِرَ بِهِ قَوْمًا لُدًّا﴾ (مریم: ۹۷). ئیبنوعه‌بباس ده‌فه‌رموئ: ئه‌گه‌ر خودا قورئانی بۆ ئاده‌میزاد ئاسان نه‌کردایه نه‌یده‌توانی که‌لامی خودا بخوینیه‌وه.

لهم سوره ته دا چهند جار یك نایه تی ﴿وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُدْكِرٍ﴾ دوباره بۆته وه، پیده چئی حیکمه ته که ی بیدار کردنه وه و ناموژگار یکردن بی بۆته وه ی زیاتر پهن دی لی وهریگیری و سهرنج بدریته سهره نجامی گه له پیشینه له ناو براوه کان و پهنو عیبه تیان لی وهریگرین و له زهین دا بنج به ست بنو همه می شه له بهر چاومان بنو بترسین له و ناکام و سهره نجامه. چونکه دوباره کردنه وه ی شت مانا که له ذلدا جیگیر ده کا. بیرخستن وه بی ناگا بیدار ده کاته وه.

چیرۆکی عاد (قهومی هود) (القصص)

كَذَبَتْ عَادٌ فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذْرِي ﴿١٨﴾ إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا صَرْصَرًا فِي يَوْمٍ نَحْسٍ مُسْتَمِرٍّ ﴿١٩﴾ تَنْزِعُ النَّاسَ كَأَنَّهُمْ أَعْجَازُ نَخْلٍ مُنْقَعِرٍ ﴿٢٠﴾ فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذْرِي ﴿٢١﴾ وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُدْكِرٍ ﴿٢٢﴾

دوابه دوای چیرۆکی قهومی نوح: که نه وه هموو پهنو ناموژگارییه ی له خو گرتبون سهرگورشته ی گه لی (عاد) مان بۆ ده گیریتته وه. بۆته وه ی زیاتر پهنو عیبه تیان لی وهریگیری. جهخت له سهر نه وه ده کاته وه: که سهره نجامی موشریک و یاخو بوو سته مکاران له ناو چون و فه لاکه ته.

جوداوازی له نیوان نهم گهل و نهو گهل دا نیه. ده فهرموی: ﴿كَذَّبَتْ عَادٌ فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذْرٍ﴾ واته: چۆن گهلی نوح و پیغه مبهره کهیان به درۆ خسته وه، گهلی (عاد) یش پیغه مبهری خویان به درۆ خسته وه. بریایان پی نه کردو نه زیه تیان دا، نیمه یش تۆله مان لی ستاندن. دهی نهی کۆمه لی قوره یش و هممو ناده میزاد بریوان و بیستو بزنان: چۆم سزادان و چیم به سر هینان! وا نیستا به درۆی بۆتان باس ده کهین ﴿إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا صَرْصَرًا فِي يَوْمٍ نَحْسٍ مُّسْتَمِرٍّ﴾ نیمه ره شه بایه کی توندو تیژو ساردو بهرده وام و نه پساومان نارده سهریان له رۆژیکی شوم و نه گبه تدا، نه گبه ت بوو بۆ نه وان و بهرده وام بوو له سهریان، تا له بیخی دهر نه هینان و ناسه واری نه برینه وه نه وه ستایه وه. له ناوی بردن و خستنیه عه زابی سهخت و دژواری ژیا نی قیامه ته وه سزای دونیا یان به سزای قیامه تیانه وه په یوه ست بوو. نمونه ی نهو نایه ته نایه تیکی تر: که ده فهرموی: ﴿فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا صَرْصَرًا فِي أَيَّامٍ نَّحِسَاتٍ﴾ (نص: ۱۶) یان ده فهرموی: ﴿سَخَّرَهَا عَلَيْهِمْ سَنَعًا لَّيَالٍ وَتَمَانِيَةَ أَيَّامٍ حُسُومًا﴾ (الحاقة: ۱۷) هیژو ته وژی می نهو ره شه با سارده وه هابوو ﴿تَنْزِعُ النَّاسَ﴾ زه لامی له زه وی وه کوو درهخت هه له ده که ندو ده یبرد به ناسماناو له حه وارا سه ربه ره و خوار ده یدان به زه وی داو ملی ده ته قاندن و سهریان له لاشه یان جودا ده به وه، هم مو یان لالو پال به مردویی ده که وتن ﴿كَانَهُمْ أَعْجَازُ نَخْلٍ مُّنْقَعِرٍ﴾ ده تگوت بنکه دارخورمای هه لکه ندراون، وه کوو دارخورمای هه لکه ندراوو فریدراو لالو پال لی کی که وتبوون.

نایه ته که ناماژه به وه ده کا: که گه لی عاد قه دو بالایان در یژ بووه،
 جهسته یان گه وره و چوارشانه و تیگسمراو بوون، ره شه باکه سه ری
 هه لکه ندون و جهسته یان له و ده شته که وتوه. ره شه باکه جهسته ی و شک
 کردونه وه و گوشتی پیوه نه هیشتون، وه کوو داری و شک و ره قی لی کردون.
 نه مجار ترسناکیی عه زابه که دوباره ده کاته وه و ده فهرموی: ﴿فکیف
 کان عذابی و نذر﴾ پروان سزای سه ختی من چون بوو چیم به سمر
 هینان و ترسانده کم چون بوو؟!

﴿وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ﴾ بیگومان قورنغان ناسان
 کرده بۆ بیر لی کردنه وه و پند لی وهرگرتن و، نه صیحه ت و ناموژگاریی،
 ناموژگاریی زورمان تییدا کرده. واده و هه ره شه ی جورا و جورمان تییدا
 لی کردون، نایا که سیگ هه یه پند نامیز ببی و عیبه ت وهریگری؟ به لی
 سه ره نجامی گه لی عاد شوم و نه گبه تی بوو، له ناوچونیان بهوشیوه داخوازی
 نه وه یه ناده میزاد بیر له خو یان بکه نه وه، بترسن له و سه ره نجام و ناکامه
 تیگه یشتن له وه ش ناسانه چونکه قورنان به شیوه و شیوازیکی ناسان و
 سه هل غایشی کرده، ههر که سی دلی بداتی لی حالی ده بی و ده توانی
 خوی به خته وهر بکا.

چیرۆکی ئه‌مۆد (حه‌زه‌ته‌تی صالح (ﷺ))

كَذَّبَتْ عَادٌ فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذْرِي ﴿١٨﴾ إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ
رِيحًا صَرْصَرًا فِي يَوْمٍ نَحْسٍ مُّسْتَمِرٍّ ﴿١٩﴾ تَنْزِعُ النَّاسَ كَأَنَّهُمْ أَعْجَازُ
نَخْلٍ مُّنْقَعِرٍ ﴿٢٠﴾ فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذْرِي ﴿٢١﴾ وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ
لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُّذَكِّرٍ ﴿٢٢﴾

له‌وه‌پیش چیرۆکی قه‌ومی نوح و قه‌ومی عادێ گێڕانه‌وه، ئیستا دیته‌
سه‌رگێڕانه‌وه‌ی چیرۆکی سییه‌م که‌ سه‌رگوزه‌شته‌ی قه‌ومی ئه‌مه‌، هه‌ر
که‌ سییکیش پیغه‌مبه‌ریک به‌ درۆ بخته‌وه‌ وه‌ کوو ئه‌وه‌ وایه‌ هه‌موو
پیغه‌مبه‌رانی به‌ درۆ خسته‌بیته‌وه‌، چونکه‌ هه‌موویان له‌ بنه‌ماکانی
عه‌قیده‌دا یه‌کن.

موه‌عجیزه‌ی هه‌زه‌ته‌تی صالح بریتی بوو له‌ وشتریک به‌ فه‌رمانی خودا
له‌ به‌ردیک هیترابه‌وه‌ ده‌ر، ئه‌م وشتره‌ روژیک ناوی بیر یان کانیه‌که‌ی
ده‌خواره‌وه‌، روژی دوا‌یی شیریان لی‌ ده‌دۆشی، شیره‌که‌ی به‌شی هه‌مو
خێله‌که‌ی ده‌کردو لیشیان زیاد ده‌بوو. هه‌لسان وشتره‌که‌یان کوشت، خودا
به‌عه‌زابی گرمه‌و ده‌نگی به‌رزی له‌را ده‌به‌ده‌ر له‌ناوی بردن. ده‌فه‌رموی:
﴿كَذَّبَتْ ثَمُودُ بِالنُّذُرِ﴾ هۆزی ئه‌مۆد پیغه‌مبه‌ری خۆیان که‌ ناوی صالح
بوو به‌ درۆ خسته‌وه‌، که‌ سییکیش پیغه‌مبه‌ریک به‌ درۆ بخته‌وه‌ ده‌شی پێی

بگوتری هه‌موو پیغه‌مبه‌رانی به‌درۆ خستونه‌وه، چونکه هه‌موویان له‌بنه‌مای عه‌قیده‌دا له‌هێله گشتی‌یه‌کانی شه‌ریعه‌ت‌دا یه‌ك په‌یره‌وو پرۆگرامیان هه‌س.

ئه‌جار په‌روه‌ردگار شیوه‌ی به‌درۆ‌خستنه‌وه‌که‌یان رون ده‌کاته‌وه‌و ده‌فه‌رموی:

۱- ﴿فَقَالُوا أَبَشَرًا مِّنَّا وَاحِدًا نَّتَّبِعُهُ إِنَّا إِذَا لَفِيَ ضَلَالٍ وَسُغُرٍ﴾
له‌ناو خۆیان‌دا که‌وتنه‌ قسه‌و مقۆمقۆ، وتیان: چۆن ده‌بی ئیمه‌ شوین ئاده‌میزادی‌ك بکه‌وین له‌ره‌گه‌زو هۆزی خۆمان بی به‌ته‌نیا بی‌و که‌سی له‌پشت نه‌بی. که‌س شوینی نه‌که‌وتبی؟! به‌راستی ئه‌گه‌ر ئیمه‌ شوین که‌سی‌کی ئاوه‌ها بکه‌وین خه‌ساره‌مه‌ندو سه‌رلێشی‌واوین، له‌حه‌ق و راستی لاما‌ن داوه‌، شی‌ت و ویتین، خۆمان توشی جۆره‌ها عه‌زایی سه‌خت و دژوار کردوه‌..

سه‌یره‌ خۆیان به‌گومرا ده‌زانن ئه‌گه‌ر شوین پیغه‌مبه‌ری خودا بکه‌ون، خۆیان به‌دۆزه‌خی و عه‌زا‌بخورده‌ حسیب ده‌که‌ن ئه‌گه‌ر رێگای هیدایه‌ت بگرنه‌ به‌ر، بۆیه‌ تۆمه‌تی درۆزنی پال پیغه‌مبه‌ره‌که‌یان ده‌ده‌ن و به‌چاو‌چنۆک و به‌رژه‌وه‌ند په‌رستی له‌قه‌له‌م ده‌ده‌ن. ده‌لێن: ﴿الَّذِي الذِّكْرُ عَلَيْهِ مِنْ بَيْنِنَا بَلْ هُوَ كَذَّابٌ أَشِرٌ﴾ چۆن ئه‌و زیده‌ له‌ئیمه‌ تایبه‌ت کراوه به‌وه‌ بکریته‌ پیغه‌مبه‌رو سه‌روشی بۆ بی؟ له‌کاتی‌که‌دا هی واما‌ن تێدا‌یه‌ زۆر

له‌ئو شیاوتره بۆ ئه‌و پله‌وپایه، به‌لک‌وو ئه‌و درۆ ده‌کاو له‌درۆزنی دا
سنووری شکاندوه، به‌ناپه‌وا لافی پیغه‌مبه‌ریتی لیّ ده‌دا. چاوچنۆک و
ته‌مه‌عکاره، به‌رژه‌وه‌ندیی خۆی گه‌ره‌که‌و ده‌یه‌وی به‌م بۆنه‌وه خۆی
به‌سه‌رمان دا به‌سپینێ. خۆ به‌زلزان و لوتبه‌رزه، ئه‌م فیزو ته‌که‌ببوره‌ی وای
لیّ کردوه ئه‌م درۆ زله‌ پیکه‌وه نی.

نیستاش زۆر له‌داعیانی ریازی ئیسلام و مواهییدانی خۆبه‌ختکه‌ر
ئه‌م جوړه تۆمه‌تانه‌یان ده‌دریته پال و جوړه‌ها بوختانی ناجۆریان بۆ ده‌که‌ن!
ئه‌جار په‌روه‌ردگار هه‌په‌شه‌یان لیّ ده‌کاو ده‌فه‌رموی: ﴿سَيَعْلَمُونَ
غَدًا مِنَ الْكَذَّابِ الْأَشْرِ﴾ له‌وه به‌ولاوه به‌م نزیکانه له‌و ده‌مه‌دا: که
عه‌زابی سه‌ختی خودا یه‌خه‌یان ده‌گری له‌دونیا دا یان له‌قیامه‌ت دا،
ده‌زانن کێ درۆزن و چاوچنۆکه، کێ شیاوی پیغه‌مبه‌رایه‌تی. واته: هه‌ر
ئه‌وان درۆزن و لوتبه‌رزو سه‌ر ره‌قن.

داهاتوو ده‌ری ده‌خا حه‌قیقه‌ت چۆنه‌و چۆن نیه، دلتیا بن له‌و
حه‌قیقه‌ته‌ رزگاریان نابێ.

ئه‌جار په‌روه‌ردگار باسی تاوانه‌که‌یان ده‌کاو ده‌فه‌رموی: ﴿إِنَّا مُرْسِلُو
الْنَّافَةِ فِتْنَةً لَهُمْ فَارْتَقِبْهُمْ وَاصْطَبِرْ﴾ ئیمه‌ وشت‌ریکی شیرده‌ری گه‌وره
له‌به‌ردیکی ره‌ق و ته‌ق دینینه‌ ده‌ر وه‌کوو خۆیان داوایان کردوه، بۆ ئه‌وه‌ی
بیته‌ نیشانه‌ی پیغه‌مبه‌رایه‌تی صالح و بیته‌ تاقیکردنه‌وه‌یان.

چاوددیریان بکه بزانه چی ده کهن و هه لوئیستیان چی ده بی بهرامبهر نهو موعجیزه یه. دان به خوتا بگرو و پشو و دریژ به بهرامبهر نه زیه تدانیان، دلنیا به سه ره نجام و سه رکه و تنی راستیی له دونیا و قیامتدا هی تویه.

﴿وَبَنَّهُمْ أَنَّ الْمَاءَ قِسْمَةٌ بَيْنَهُمْ كُلُّ شَرْبٍ مُحْضَرٌ﴾ پییان رابگه یه نه: که ناوی بیره که، یان کانیه که له نیتوان نهوان و خوشتره که یان دا بهشکراوه، رۆژیک قۆرغی نهوانه و رۆژیک تاییه ته به خوشتره که وه. هه موو به شه ناویک خاوه نی خۆی هه یه و ده بی له نۆره ی خۆی دا ناماده بی. واته: له نۆره ی خوشتره که دا نابی نهوان نهوان ناماده. بن و له نۆره ی نهوانیشدا نابی خوشتره که لهوی بی. نمونه ی شم نایه ته نایه تیکی تره: که ده فه رموی: ﴿قَالَ هَذِهِ نَاقَةٌ لَهَا شِرْبٌ وَلَكُمْ شِرْبُ يَوْمٍ مَعْلُومٍ﴾ (الشعراء: ۱۵۵) مواهید ده لی: واته قه و مه که ناماده ی ناوه که ده بن، رۆژی نۆره ی خۆیان بو خواردنه وه ی ناو و رۆژی نۆره ی خوشتره که ش ناماده ده بن بو شیر دۆشین، نه گهر و شتره که لهوی نه بوو ناو بخۆنه وه، نه گهر لهوی بوو شیر بدۆشن. شم نۆبه کاری و دابه شکردنه له بهر نه وه بوو ناژه لی گونده که له خوشتره که ده ترسان، نه گهر خوشتره که یان بدیایه نه شه هاتن بۆسه ر ناوه که. به مه ش دانیشته وانی گونده که ته نگه تاو بون و ویستیان له خوشتره که رزگاریان بی. بۆیه ﴿فَنَادَوْا صَاحِبَهُمْ فَتَعَاطَى فَعَقَرَ﴾ هاواریان له شه قاوه و پیاو کوژی هاوه لیان کرد: که قوداری کوپی سالف

بوو، له‌هه‌موانیان زیاتر شه‌قاوه بوو پیاویکی نازاو به‌نیقدام بوو، هه‌لیان نا بۆ نه‌وه‌ی حوشره‌که بکوژیو له‌م ناو به‌شکردن و نۆزه‌ناوه رزگار یانایی. نه‌ویش تاوی دایه شمشیر و دایوه‌شانه قاچی حوشره‌که و چوارپه‌لی برین. نه‌جار سه‌ری بری. به‌م شتیه تاوانی گه‌وره‌ی نه‌نجام دا. ﴿فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذْرِي﴾ سزام دان پروانه سزا که‌م چهند سه‌خت و دژوار بوو، سه‌یر بکه چ تو له‌یه‌کم لی ستاندن له‌سه‌ر کوفرو بی‌دینی و به‌درۆ خستنه‌وه‌ی پیغه‌مبه‌ره‌که‌م، نه‌و پیغه‌مبه‌ره‌ی نامۆژگاری کردن و ترساندن له‌و ناکامه به‌دبه‌ختیه. نه‌جار جوړی عه‌زابه‌که‌یان دیاری ده‌کاو ده‌فه‌رموی: ﴿إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ صَيْحَةً وَاحِدَةً فَكَانُوا كَهَشِيمِ الْمُحْتَظِرِ﴾ جویرانیلمان ناردنه سه‌رو نه‌په‌ی به‌سه‌را کردن، هه‌موویانی دوا برپاو کرد، که‌سیان لی دهر نه‌چوو هه‌موویان مردن و رزین و وشک بوونه‌وه. وه‌کوو قانگه لاشک و چیلکه و چه‌وئل و پرژوپالی دره‌ختی کۆکراوه‌ی ژیر پی که‌وتووی نازه‌لیان لی هات، هیچیان به‌سه‌ر هیچه‌وه نه‌ماو هار دران!! ﴿وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ﴾ بی‌گومان قورئانمان ناسان کردوه بۆ بیر کردنه‌وه و په‌ند و هرگرتن له‌روداوی رابردو، نایا که‌سیک هه‌یه په‌ند و هر بگری؟!

۴- چیرۆکی قهومی لوط (اللیل)

كَذَبَتْ قَوْمُ لُوطٍ بِالَّذِي ﴿٣٣﴾ إِنَّا أَرْسَلْنَا
 عَلَيْهِمْ حَاصِبًا إِلَّا هَالُوطٌ بَجَيْتَهُمْ بِسِحْرِ نِعْمَةٍ مِّنْ عِنْدِنَا
 كَذَلِكَ بَجَزَىٰ مَن شَكَرَ ﴿٣٥﴾ وَلَقَدْ أَنْذَرَهُمْ بَطْشَتَنَا فَتَمَارَوْا
 بِالَّذِي ﴿٣٦﴾ وَلَقَدْ رَاودُوهُ عَنْ ضَيْفِهِ، فَطَمَسْنَا أَعْيُنَهُمْ فَذُوقُوا
 عَذَابِي وَنُذِرِ ﴿٣٧﴾ وَلَقَدْ صَبَحَهُمْ بُكْرَةً عَذَابٌ مُّسْتَقَرٌّ ﴿٣٨﴾
 فَذُوقُوا عَذَابِي وَنُذِرِ ﴿٣٩﴾ وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِن مُّذَكِّرٍ

ئەمە چیرۆکی چوارەمی ئەم سۆرەتەیه، چیرۆکی گەلی (لوط) ه
 درودی خودای لی بئی. خودا لەناوی بردن لەتۆلەی ئەو هەدا
 پیغەمبەرە کهیان بە درۆ خستەو هەو رفتار و رهوشتی ناشیرینیان پەیره و
 دەکرد. دەفەرموئ: ﴿كَذَبَتْ قَوْمُ لُوطٍ بِالَّذِي﴾ گەلی (لوط)
 پیغەمبەرە کهیان بە درۆ خستەو هە، گوئیان بە نامۆزگاری و هەره شه کانی
 نەدا، سوور بوون لەسەر کردەو هی ناشیرین و کوفرو بیدینی خۆیان، که
 یه کئی له کاره ناشیرینه کانیان نیربازی بوو. ئەم چیرۆکه له چەند شوینی

تری قورئان دا به‌دریژی هیئراوه، لیژدها مه‌به‌ست گیژانه‌وه‌ی ته‌فصیلاتی
 نه‌و سه‌رگورشته‌یه نیه، به‌لکوو مه‌به‌ست په‌ندو عیبره‌ت وه‌رگرتنه
 له‌سه‌ره‌نجامی کوفرو به‌درؤخستنه‌وه‌ی پیغه‌مبه‌رو سوربوون له‌سه‌ر کاری
 نابه‌جی. نه‌جارجا په‌روه‌ردگار جزری عه‌زابو شیوه‌ی له‌ناوبردنه‌که‌یان
 دیاری ده‌کاو ده‌فه‌رموی: ﴿إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ حَاصِبًا إِلَّا آلَ لُوطٍ نَّجَّيْنَاهُمْ
 بِسَحَرٍ﴾ ئیمه ناردمانه سه‌ریان ره‌شه‌بایه‌کی توندو به‌هیژ که له‌گه‌ل خویا
 به‌رده وردو و زیخی هه‌لده‌گرت، به‌رده‌وام بوو له‌سه‌ریان تا له‌ناوی بردن و
 ئاسه‌واریی برینه‌وه، هه‌موویانی له‌ناو برد جگه‌له‌(لوط) و نه‌وانه‌ی
 شوینی که‌وتبوون، نه‌وانه‌مان له‌به‌ره‌به‌یان دا پیش هاتنی عه‌زاب له‌شار
 وه‌ده‌رنان و رزگارمان کردن. شایانی باسه‌ نه‌وانه‌ی رزگاریان بوو حه‌زره‌تی
 لوط خوی و (۲) که‌چه‌که‌ی بوون، نه‌گینا که‌سی تر ئیمانی پی نه‌هیئابوو
 ته‌نانه‌ت ژنه‌که‌یشی عه‌زابی خودا گرتیه‌وه، چونکه‌ نه‌ویش یارمه‌تیده‌ری
 بی‌په‌روشته‌کان بوو. هوی رزگار بوونی رزگار بوه‌کان ئیمانه‌یئان و شوکرو
 سوپاسگوزاریان بوو، ده‌فه‌رموی: ﴿نِعْمَةً مِنْ عِنْدِنَا﴾ نه‌وانه‌مان رزگار
 کردن له‌روی فه‌ضلو نیعمه‌تی خۆمانه‌وه، ریزمان له‌گرتن و فریایان
 که‌وتین: ﴿كَذَلِكَ نَجْزِي مَنْ شَكَرَ﴾ ئیمه به‌و شیوه‌ پاداشتی که‌سیک
 ده‌ده‌ینه‌وه که ئیمان بیئو و پابه‌ندی فه‌رمان و جله‌وگیریه‌کامان بیو
 سوپاسگوزار بیو.

نه مجار په‌روه‌ردگار باسی عه‌داله‌تکاری خوی ده‌کاو ده‌فرموی:
﴿وَلَقَدْ أُنْذِرُهُمْ بِطُشَّتِنَا فَتَمَارَوْا بِالْأُنْذُرِ﴾ بی‌گومان پیغه‌مبه‌ره‌که‌یان زوری
ناموژگاری کردن و ترساندنی له‌هه‌لمه‌تی ئیمه. زوریان له‌گه‌ل خه‌ریک بوو
پی‌ی وتن نه‌گه‌ر ئیمان نه‌هیئنن خودا به‌عه‌زایی سه‌خت له‌ناوتان ده‌با،
وله‌ی نه‌وان هیچ گوئیان پی‌ی نه‌دا، نه‌ک هه‌ر نه‌وه‌نده به‌لکوو گومانیان
له‌هاتنی عه‌زابه‌که کردو پیغه‌مبه‌ره‌که‌یان به‌درؤ خسته‌وه. ته‌نانه‌ت کوفرو
بی‌دینی و خراپه‌کاریان گه‌یشته نه‌وه ته‌ماع له‌میوانه‌کانی بکه‌ن،
ده‌فرموی: ﴿وَلَقَدْ رَاوَدُوهُ عَنْ ضَيْقِهِ﴾ ویستیان کاری نی‌ریازی له‌گه‌ل
میوانه‌کانی‌دا بکه‌ن، که کۆمه‌لێک فریشته بوون له‌شیوه‌ی چهند کورپکی
لاودا ببوونه میوانی. ژنه‌که‌ی هه‌زهره‌تی (لوط) هه‌والی به‌قه‌ومه‌که دابوو:
که کۆمه‌لێک گه‌نجی جوان به‌میوانی هاتوونه مالی لوط، ئیتر نه‌وان
به‌هه‌له‌داوان هیرشیان کرده‌سه‌ر مالی هه‌زهره‌تی لوطو به‌رده‌رگایان لی
گرت و داوای به‌ده‌سته‌وه‌دانی میوانه‌کانیان لی کرد. نه‌ویش ده‌رگای لی
داخستن و که‌وته به‌رگری کردن لییان، هه‌ولیان دا ده‌رگا بشکینن و سواری
میوانه‌کان بن، هه‌زهره‌تی لوط ناموژگاری کردن، ره‌هنومایی کردن: که
بچن ناگری جینسیی خویان به‌چونه‌لای خیزانه‌کانیان بکوژیننه‌وه، واز
له‌ره‌وشتی نی‌ریازی بینن. (هه‌نه‌هه‌به‌شه‌ی) نی‌وان هه‌زهره‌تی لوطو
قه‌ومه‌که‌ی درپژه‌ی کیشاو سوربوون له‌سه‌ر چونه‌ژوره‌وه ده‌ستدریژی‌کردن
بۆ سه‌ر میوانه‌کانی ئیتر ده‌ستی قودره‌ت که‌وته‌کار، فریشته‌کان ده‌ستیان

کرد به ته نجامدانی کاری خوین، ده فەرموی: ﴿فَطَمَسْنَا أَعْيُنَهُمْ﴾ چاومان کویر کردن، وایان لی هات هیچیان نه ده بینن، نه یانتوانی چیت زه خت له چه زره تی لوط بکهن بۆ به ده سه وه دانی میوانه کانی، به لکوو هه ولیان دا بگه پینه وه ریگیان دهر نه کرد، به کویره کویره ده ستیان به دیواری خانوه کان گرت و گه پانه وه، هه پره شه یان له چه زره تی لوط کرد: که هه ر روژیان لی بیتته وه و ده کهن و وا بجی!

شایانی باسه ئەمه یه که بجاره قورئانی به ناشکرا نامازه به کویربوونی چاویان بکا... له شوینیکی تر دا ده فەرموی: ﴿قَالُوا يَا لُوطُ إِنَّا رُسُلُ رَبِّكَ لَنْ يَصِلُوا إِلَيْكَ﴾ (هود: من الآية ۸۱).

ئیمام (الضحاک) ده لی: خودا چاوی کویر کردن و فریشته خو به میوان نیشان دراوه کانیان نه بینن، وتیان: ئیمه بینیمانن چونه ناو خانوه که وه، نه دی بۆ کوئ چون؟ هیچیان ده ست نه کهوت و گه پانه وه.

نه بجار له سه ر زمانی فریشته پیمان گوتن: ﴿فَذُوقُوا عَذَابِي وَذُرْ﴾ ده بجیژن نازاری عه زابی سه خت و ئاکامی هه پره شه کانم. ئەمه ئەو عه زابه یه ئیوه مان لی ترساندبوو، ئەو سه ره نجامه یه گوماتتان لی هه بوو. نه بجار پهروه ردگار جۆری عه زابه کهو کاتی هاتنی دیاری کردو فەرموی: ﴿وَلَقَدْ صَبَّحَهُم بُكْرَةً عَذَابٌ مُسْتَقِرٌّ﴾ بیگومان له به ره به یان دا هیرشی هینایه سهریان عه زابیکی کوشنده ی بهرده وام، لیان نه به وه تا

له بیخی دهره یتان. عه زابه که ره شه بایه ک بسو زه وی لهو کافرو
 نیر یازانه پاک کرده وه، لهو کاته دا: که عه زاب یه خه ی گرتبوون له نه و په پری
 تازارو ناخوشی دا بوون، بانگیان لی کراو پییان گوترا ﴿فَذُوقُوا عَذَابِي
 وَنَذِيرِ﴾ سزای کرده وه کانتان بچیژن و سه ره نجامی ترساندن و
 هه ره شه کاغان بیینن!!

﴿وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ﴾ بیگومان نییه
 نایه ته کانی قورئانمان بو لی حالی بوون و بیرخستنه وه ئاسان کرد وه نایا
 که سیئک هه یه په ند و هه برگری؟! په ندو ئاموژگاریی زوړن وه لی په ند لی
 وه رگرتن که مه.

ئه م چوار زنجیره چیرۆکانه ی باسکران له ناو وه ی جزیره ی عه ره بدا
 بوون، نیستا دیته سه ر باسکردنیکی زنجیره یه کی تر له دهره وه ی نیوه
 دورگه ی عه ره بی دا.

چیرۆکی فیرعه ون و داروده سته که ی

وَلَقَدْ جَاءَ آلَ فِرْعَوْنَ النَّذِيرُ ﴿٤١﴾ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا كُلِّهَا فَآخَذْنَاهُمْ

أَخَذَ عَزِيزٌ مُّقْتَدِرٌ ﴿٤٢﴾

ئه‌مه چیرۆکیکی تره له‌سه‌رگورشته‌ی گه‌ل و نه‌ته‌وه سته‌مکاره‌کان که
خودا له‌ناوی بردن و زه‌وی لی پاك کردنه‌وه، وه‌لی زۆر به‌کورتی ئاماژه‌ی
پێ ده‌کاو ده‌فه‌رموی: ﴿وَلَقَدْ جَاءَ آلَ فِرْعَوْنَ النَّذْرُ﴾ بێگومان له‌سه‌ر
زمانی موساو هارون مژده‌و ترساندنێ زۆر ئاراسته‌ی فیرعه‌ون و
داروده‌سته‌که‌ی کرا، هه‌ره‌شه‌یان لی کرا نه‌گه‌ر سه‌رپێچی بکه‌ن، مژده‌یان
پێدرا نه‌گه‌ر پابه‌ندی فه‌رمانی خودا بن، هه‌ولیان له‌گه‌ڵ درا، موعجیزه‌و
نیشانه‌ی گه‌وره‌و ئاشکرایان نیشان درا.

به‌لام نه‌وان هه‌یچیان به‌گۆی دا نه‌چوو به‌لکوو ﴿كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا كُلِّهَا﴾
فَاخْذُنَاهُمْ أَخَذَ عَزِيزٌ مُّقْتَدِرٌ هه‌موو ئایه‌ت و موعجیزه‌کانی ئێمه‌یان
به‌درۆ خسته‌وه، موعجزه‌کانیان به‌سیح‌ر دانان و خاوه‌نی موعجیزه
به‌ساحیر. ئیتر له‌تۆله‌ی لاساری و سه‌ره‌په‌قییان خودا به‌عه‌زایی دژوار
گرتنی و له‌ناوی بردن. که‌سیان لی له‌پاش به‌جێ نه‌ما. به‌توانا و هه‌یزی
له‌بن نه‌هاتوو گرتنی، هه‌یزو ده‌سه‌لاتیک له‌گه‌ڵ جه‌به‌روت و لوتبه‌رزیمان
گونجاو بێ.

سه‌ره‌نشته‌کردنی موشریکه‌کانی قوره‌یش و ئاماژه‌کردن به‌سزای
تاوانباران و پاداشتی خودا په‌رستان.

أَكْفَارُكُمْ خَيْرٌ مِّنْ أُولَٰئِكُمْ أَمْ لَكُم بَرَاءَةٌ

فِي الزُّبُرِ ﴿٤٣﴾ أَمْ يَقُولُونَ نَحْنُ جَمِيعٌ مُنْتَصِرٌ ﴿٤٤﴾ سَيَهْرَمُ الْجَمْعُ
 وَيُولُونَ الدُّبُرَ ﴿٤٥﴾ بَلِ السَّاعَةُ مَوْعِدُهُمْ وَالسَّاعَةُ أَذًى وَأَمْرٌ
 ﴿٤٦﴾ إِنَّ الْمُجْرِمِينَ فِي ضَلَالٍ وَسُعُرٍ ﴿٤٧﴾ يَوْمَ يُسْحَبُونَ فِي النَّارِ
 عَلَى وُجُوهِهِمْ ذُوقُوا مَسَّ سَقَرَ ﴿٤٨﴾ إِنَّا كُلَّ شَيْءٍ خَلَقْنَاهُ بِقَدَرٍ ﴿٤٩﴾
 وَمَا أَمْرُنَا إِلَّا وَاحِدَةٌ كَلَمْحٍ بِالْبَصَرِ ﴿٥٠﴾ وَلَقَدْ أَهْلَكْنَا
 أَشْيَاعَكُمْ فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ ﴿٥١﴾ وَكُلُّ شَيْءٍ فَعَلُوهُ
 فِي الزُّبُرِ ﴿٥٢﴾ وَكُلُّ صَغِيرٍ وَكَبِيرٍ مُسْتَطَرٌ ﴿٥٣﴾ إِنَّ الْمُتَّقِينَ
 فِي جَنَّاتٍ وَنَهَرٍ ﴿٥٤﴾ فِي مَقْعَدِ صِدْقٍ عِنْدَ مَلِكٍ مُّقْدِرٍ ﴿٥٥﴾

له‌وه‌پیش باسی له‌ناویردنی هه‌ندی له‌گه‌ل نه‌ته‌وه‌ه پیشینه‌کانی
 کرد (قه‌ومی نوح و هود و صالح و لوط) و فیرعه‌ون و داروده‌سته‌که‌ی. نه‌جار
 خیطاب ناراسته‌ی قوره‌یشیه‌کان ده‌کاو به‌ئوسلوبی پرسیاری ئینکارنامیز
 هه‌ره‌شه‌یان لی ده‌کا. نه‌وه‌یان پی‌را ده‌گه‌یه‌نی: که نه‌وه‌ه‌زابو
 له‌ناویردنه‌ی توشی گه‌له‌ پیشینه‌کان بووه‌ دور نیه‌ توشی نه‌مانیش بیی.
 نه‌گه‌ر به‌رده‌وام بن له‌سه‌ر کوفرو بی‌دینی و سور بن له‌سه‌ر به‌درۆ
 خسته‌نه‌وه‌ی پی‌غه‌مبه‌ر (ﷺ). ده‌فه‌رموی: ﴿أَكْفَارُكُمْ خَيْرٌ مِنْ أُولَئِكُمْ أَمْ

لَكُمْ بَرَاءَةٌ فِي الزُّبُرِ) نایا کافره کانی ئیوه (ئه ی موشریکه کانی قوره یش) باشتن لهو بی پروایانه ی سه رگورشته کاغان گپړانه وه؟ که خدا له تۆ له ی سه رپه قی و به درو خستنه وه ی پیغه مبه رانیان به عه زابی سه خت ریشه کیشی کردن. یان ئیوه له خوداوه نه ماننامه تان پی دراوه و له کتیبه ناسمانیه کاندایوتان نوسراوه: که هه رچی بیکه ن چاوپوشیتان لی ده کریو سزاو عه زابی خودا ناتانگریته وه!

واته: ئه ی قوره یشیه کان کافره کانی ئیوه له کافره کانی نه ته وه پیشینه کان باشتن، ئیوه له نه وان ریژدارتر نین. هه تا له عه زابی خودا نه مین بن و خۆتان به په نادراو له عه زاب حسیب بکه ن. له کتیبه ناسمانیه کانیشدا نه ماننامه تان پی نه دراوه: که له عه زابی خودا به دوورن. بیگومان نه مه هه رپه شه یه کی تونده ئاراسته ی قوره یشیه کان کراوه، ترساندنیه به عه زابی دونیاو قیامه ت، پوچه لبوونه وه ی هه موو شوپه ه و گومانیکه: که نه وان په نای بو به رن، گرتن و کوئترۆلکردنی هه موو کون و که له به رو ریگا و ده روایکه بیانه وی لپیسه وه قوتار بن. ئه وه ئاکام و سه ره نجامی گه له سته مکارو بی پروا کانی رابردوه، هیچ شتیک نیه بتوانی ئیوه لهو چاره نووسییه بیاریزی و نه هیلی توشی نه و سه ره نجامه بن. که وابی چی زوه به خۆتان دا بچنه وه و له هه لویستی خۆتان په شیمان بنه وه. بو نه وه ی به ده ردی نه وان نه چن و نه وه ی به سه ر نه وان هات به سه ر ئیوه نه یی..

ئەمە ھەرپەشەو سەرزەنشە بۆ ھەر کەسێک لەعەرەب کەسور بێ
لەسەر کوفرو بێدینی. مەبەست ھەندێ لەعەرەبە نەك ھەموویان، با
بزانی کافرەکانیان لە کافری گەلو نەتەوێکانی تر باشتر نین، بەلکو
ھەموویان وەکوو یەکن یان خراپترن: ﴿أَمْ يَقُولُونَ نَحْنُ جَمِيعٌ مُنْتَصِرٌ﴾
بەلکو ئەوان دەڵێن: ئێمە کۆمەڵێکی زۆرو خواوەن دەست و بازوو ھێزو
توانین، دەتوانین: کۆمەڵی کەم و بێ ھیزی دوژمنانمان قەلاچۆ بکەین،
پێیان وایە: لەناو خۆیاندا یارمەتی یەکتایی دەدەن. ھاوکاریکردنیان بۆ
یەکتەر ھێزو توانای بۆ دا بین کردون. دەتوانن بەرگری لەخۆیان بکەن.

﴿سَيُهْزَمُ الْجَمْعُ وَيُوَلُّونَ الدُّبُرَ﴾ لەو بەولاوەو بەم نزیکانە
کۆمەڵیان پەرتەوازە دەبێو تێک دەشکێن و ھەڵدێن، لەراستیەدا ئەمە
موعجیزە یەکی پێغەمبەر بوو، ئەو ھوو لەروژی غەزای بەدردا خودا
تێکی شکاندنو سەرانی کوفر یان کوژران یان بەدیل گیران، کۆمەڵو
لەشکریان تێک شکا،

بوخاری و نەسانی لەئێبنووعەبباسەو رێوایەت دەکەن، دەڵێ: روژی
غەزای بەدر پێغەمبەر (ﷺ) لەژێر خێمە یە کدا بوو دەستی بەرز کردبوو
لەخودا دەپارایەو دەیفەرموو: (أُنشِدْكَ عَهْدَكَ وَوَعْدَكَ اللَّهُمَّ إِن شِئْتَ
لَمْ تَعْبُدْ بَعْدَ الْيَوْمِ فِي الْأَرْضِ أَبَدًا) ئێتر ھەزرەتی ئەبویەکر دەستی

پیغه مبهری گرت و وتی: نهی پیغه مبهری خودا به سه چیتر مه پارپوه،
زۆرت نیلحاح کرد، نهو جار پیغه مبهر (ﷺ) هاته دهره وه و نایه تی ﴿سَيَهْرَمُ
الْجَمْعُ وَيُولُونَ الدُّبْرَ﴾ ده خویند....

نه جار پهروه ردگار ئاماژه به وه ده کا: که نهو کافرانه ههر به وه نده
وازیان لی ناهیندری، به لکوو کار زۆر له وه گه وره تره و نه وانه عه زابی
قیامه تیان له پیشه و گیرۆده ی ده بن لی قوتار نابن. ده فهرموئ: ﴿بَلِ
السَّاعَةِ مَوْعِدُهُمْ وَالسَّاعَةُ أَذْهَى وَأَمَرٌ﴾ به لکوو قیامت کاتی
سزادانیانه، نهو عه زابه ی له دونیادا توشیان ده بی له کوشتن و برین و دیلی و
تیشکان، هه موو عه زابی هه ره شه پی لیکراویان نیه، به لکوو سه ره تایی
عه زابیانه، عه زابی قیامت زۆر له عه زابی دونیا دژوارو به نیش تره،
عه زابیکی نه برپاوه و بهرده وامه...

نه جار جۆری عه زابی قیامت دیاری ده کاو ده فهرموئ: ﴿إِنَّ
الْمُجْرِمِينَ فِي ضَلَالٍ وَسُعُرٍ﴾ بیگومان نه وانه ی هاوه ل بۆ خودا داده نین و
هه موو کافرو تاوانبارانی گه ل و نه ته وه کان به کۆن و نوینیانه وه له ژیا نی
دونیادا سه ره گردان و سه رلئ شیواون له قیامه تیشدا له ناو ئاگری
هه لگیرسای دۆزه خدان بۆ هه تاهه تایه تییدا ده میتنه وه.

﴿يَوْمَ يُسْحَبُونَ فِي النَّارِ عَلَىٰ وُجُوهِهِمْ ذُقُوا مَسَّ سَقَرٍ﴾ بیگومان
تاوانباره کافره‌کان له‌ناو دۆزه‌خدا به‌ئاگر سزا ده‌درین، به‌ناو ئاگردا له‌سه‌ر
رویای راده‌کیشرین، بۆ زیده سه‌رزه‌نشترکردن و سوکایه‌تی پیکردن پییان
ده‌گوتری ده‌نازارو سوتانی ئاگری دۆزه‌خ بجیژن، ئەمه سزای کرده‌وه و
پاساوی هه‌لویسته‌کانتانه،

ئه‌جار په‌روه‌ردگار نه‌وه به‌یان ده‌کا: که هه‌ر خۆی به‌دییه‌نه‌رو
مه‌زنده‌کارو نه‌خشه‌کیشه بۆ هه‌موو شتیک ته‌نانه‌ت کرده‌وه‌ی
به‌نده‌کانیشی خۆی به‌دییه‌نه‌ریانه ده‌فه‌رموی: ﴿إِنَّا كُلَّ شَيْءٍ خَلَقْنَاهُ
بِقَدَرٍ﴾ هه‌موو شتیک هه‌موو کرده‌وه‌یه‌ک له‌م بوونه‌وه‌ژدا له‌ژیانی دنیادا
به‌خێرو چاکه‌یه‌وه‌ خودا دروستی کردوه، خودا به‌گوێره‌ی حیکمه‌ت و
دانایی خۆی مه‌زنده‌ی کردوه و هیناویه‌تی و جود، هه‌رچی په‌یدا بووه
په‌یدا ده‌بی هه‌مووی لای خودا تۆمارکراوه و له‌له‌و حوله‌حفوظدا چه‌سپاوه،
پیش په‌یدا‌بوونی له‌زانیاری خودادا دیاری و ئاشکرایه، چۆنیه‌تی و
چه‌ندیه‌تی، حال و زه‌مان و مه‌کانی به‌ته‌واوینی دیاری کراوه .. وه‌کوو
له‌نایه‌تیکی تردا ده‌فه‌رموی: ﴿وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ فَقْدَرَهُ تَقْدِيرًا﴾ (الفرقان: ۲)
یان ده‌فه‌رموی: ﴿سَبِّحْ اسْمَ رَبِّكَ الْأَعْلَى. الَّذِي خَلَقَ فَسَوَّى. وَالَّذِي قَدَّرَ
فَهْدَى﴾ (الاعلیٰ ۱-۳) ته‌هلی سوننه‌ت و جه‌ماعه‌ت ئەم نایه‌ته‌یان کردۆته
به‌لگه‌ له‌سه‌ر هه‌بوونی ته‌قدیر کردنی په‌روه‌ردگار بۆ هه‌موو شتیک زانیاری

تهواوی بهو شتانه پیش پهیدا بونیان و تو مار کردنیان له له حوله محفوظدا
پیش به دیه پنیانان. نیمام نه همه دو موسلیم له نیبنو عومره وه ریوایه ت
ده کهن ده لئی: پیغه مبه ر(ﷺ) فهرموی: (کل شیء بقدر حتی العجز
والکسل) هه موو شتیک به نه ندازه و نه خشه و ته قدیری خودایه، ته نانه ت
نه توانین و ته مبه لیش. نیمام نه همه دو تیر میذی و حاکم له نیبنو عه بیاسه وه
ریوایه ت ده کهن ده فهرموی: پیغه مبه ر(ﷺ) پیی فهرمووم: (یا غلام انی
اعلمک کلمات: احفظ الله يحفظك، احفظ الله تجده تجاهك، اذا سألت
فاسأل الله، واذا استعنت فاستعن بالله، واعلم أن الأمة لو اجتمعت على
أن ينفعوك بشيء لم ينفعوك الا بشيء قد كتبه الله لك، وان اجتمعوا
على ان يضروك بشيء لم يضروك الا بشيء قد كتبه الله عليك رفعت
الاقلام و جفت الصحف) نهی کوری خو شه ویست من چه ند وشه یه کت
فیر ده کهم، له دلیان بگرو بیان که ره بهرنامه ی ژیا نت. ناگاداری فهرمان و
جله و گریه کانی خودا به، خودا چاودیریت ده کاو له گیر دهبون ده تپاریزی.
خودات له یاد بی و پشتی پی به سه ته، هه مو کاتی یارمه تیده رته و
به هاناته وه دی. هه رکاتی داوای شتیکت کرد له خودا داوا بکه، پیویستت
به پشتیوان بوو خودا بکه ره پشتیوانی خوت. داوای کو مه کی هه ره له و
بکه. باش بزانه نه گهر هه موو عالم بیان هوی یارمه تیه کت بدهن
له شتیکدا، ناتوانن یارمه تیت بدهن مه گهر خودا بو ی نووسی بی، نه گهر
هه موو گهل و نه ته وه کان کو ببنه وه بیان هوی زیانیکت پی بگه یه نن ناتوانن

زیانت پی بگه نه نن مه گهر خودا له چاره ی نووسی بی، هه موو شتیك له لای
خودا له له و حوله فوظدا نوو سراوه و قه لهم هه لگراوه ته وه و مه ره که بی کاغه ز
وشك بوته وه.

ئه مجار په روه ردگار کار به جی بی و ده ست رۆییوی خۆی رون
ده کاته وه و ده فرموی: ﴿وَمَا أَمْرُنَا إِلَّا وَاحِدَةٌ كَلَمْحٍ بِالْبَصَرِ﴾ فرمانی
نیمه به به دیهینانی مه خلوقات هه ر نه وه نه دیه پی ده لێین: ببه و خیرا
ده بی، پتیست به دوباره کردنه وه ی فرمانه که ناکا، چاوتروکاندنیک
پی ناوی. وه کوو له نایه تی تر دا ده فرموی: ﴿إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَنْ
يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ﴾ (یس: ۸۲) ئه مجار ده گه پیتته وه بو دوباره کردنه وه ی په ند
دادان و ناگادار کردنه وه ی ئاده میزاد ده فرموی: ﴿وَلَقَدْ أَهْلَكْنَا أَشْيَاعَكُمْ
فَهَلْ مِنْ مُدْكِرٍ﴾ سویند بی به خودا نیمه نه ی قوره یشیه کان زورمان
له هاووینه کانی نیوه له کوفرو بیدینیدا به هیلاک بر دوه، له گه لو نه ته وه
پیشینه کان له تۆله ی نه وه دا: که پیغه مبه ره کانیا ن به درو خستنه وه، ئایا
که سیك هه یه په ند وهر بگری به ریسوا بون و له ناوچوونی نه وان. که سیك
هه یه بیر له سه ره نجامی خۆی بکاته وه و خۆی تووشی نه و نه گبه تی و
چاره ره شیه به پاریزی؟

﴿وَكُلُّ شَيْءٍ فَعَلُوهُ فِي الزُّبُرِ . وَكُل صَغِيرٍ كَبِيرٍ مُسْتَطَرٍ﴾ هه رچی
ئاده میزاد کردو یانه وه ده یکه ن له خیر و شهر هه مووی

له له حوله محفوظا تومار کراوه و له دهفته رو تو مارگه ی فریشته کاندای نووسراوه، هیچ شتیک نیه گه وره بی یا بچوک، کردار بی یا گوشتار بایه خدارو بی بایه خ ئیلا له له و حوله محفوظا نووسراوه له تو مارگه و سجلی فریشته کاندای چه سپاوه، وه کوو له نایه تی کی تردا ناماژه به وه ده کاو ده فهرموئ: ﴿مَا يَلْفِظُ مِنْ قَوْلٍ إِلَّا لَدَيْهِ رَقِيبٌ عَتِيدٌ﴾ (ق: ۱۸)

ئیمام نه همه دو نه سائی و ئیبنو ماجه له عائیشه وه ریوایه ت ده که ن ده فهرموئ: پیغه مبه ر (ﷺ) ده فهرموو: (یا عائشه ایاک ومحقرات الذنوب فان لها من الله طالبا) نه ی عائیشه خۆت بیاریژه له گوناھی بچوک و هیچ و که م بایه خ چونکه فریشته کانی خودا کۆیان ده که نه وه. نه مجار پهروه ردگار له بهرام بهر سزاو عه زابی کافره کاندای باسی پاداشتی خودا په رستان ده کاو ده فهرموئ: ﴿إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَنَهَرٍ﴾ بیگومان ته قواکاران له ناو باخاتی رازاوه و جوان و قه شهنگ و جوگا و کانیای جؤرا و جؤردان، جوگای ناو و ههنگوین و شیرو مهی: که سه ره خوشکه ر نیه ﴿فِي مَقْعَدٍ صِدْقٍ عِنْدَ مَلِكٍ مُّقْتَدِرٍ﴾ له یانه و مه جلیسی ریز نرناو و حق و راستدان له لای خودای خۆیان ریزیان لی ده گیرئ، خودای خاوه ن ده سه لات و به دیهینه رو کار به جئ و زانا و دانا و مه لیکی بوونه وه ر.

بسم الله الرحمن الرحيم

سورة الرحمن

نهم سوردهته هه ندی پئیان وایه مه ککییه و هه ندی ده لئین: مه ده نییه.
(۸۷) نایه ته هه ندی پئیان وایه (۷۶) نایه ته.

۱- ئیبنومه سعودو موقتیل ده لئین: مه ده نییه، بۆیه له هه ندی
موصحه فدا به مه ده نی ده ست نیشان کراوه.

۲- قورطوبی و ئیبنوکه ئیرو جه ماوه ری زانایانی ته فسیر پئیان
وایه مه ککییه، بنه مای رای نهم زانایانه قسه ی (الحسن) و عوروه ی کوری
زوبه یرو عی کریمه و عه ظاو جابیره.

۳- ئیبنوعه بباس ده فهرموئ: هه مووی مه ککییه جگه
له نایه تی ﴿يَسْأَلُهُ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾ ته وانه ی: که ده ییژن
مه ککییه به لگه یان ری وایه تی عوروه ی کوری زوبه یره: که ده لئ: یه که م
که س که به ده نگه ی به رز دوا پیغه مبه ر ﴿﴾ له مه که ده قورئانی خویند
ئیبنومه سعود بو، نه وه بو هاوه لآن وتیان: تا ئیستا قوره یشیه کان
گوئیان لی نه بوه قورئان به ده نگه ی به رز بخویندریته وه، کی هیه بوئری
به ده نگه ی به رز به گوئیان دا بدا؟ ئیبنومه سعود وتی: من، هاوه لآن وتیان:

ده ترسین توشی ئەزیەت و ناره‌حه‌تیت بکەن، ئیّمە دەمانەوی کەسیک بەوکارە هەلسی کەس و کاری زۆری هەبێ، بەرگری لی بکەن. ئیبنومەسعود گوئی بەو نەداو لەلای (المقام) بەدەنگی بەرز وتی (بسم الله الرحمن الرحيم، الرحمن، علم القرآن..) ئیتر درێژە ی پێداو دەنگی لی بەرز کردەو و قورەیشیەکان لەیانەکانی خۆیاندا بوون گوئیان لی گرت و دەیانگوت: ئەو کورەکە ی ئوموعەبدە یەژێ چی؟ وتیان: ئەو ی موحمەد پێی وایە بەنیگا بۆی هاتوو دەخوینێتەو... و پەلاماریان داو دەستیان کرد بەلێدانی.

لەلایەکی ترەو ئەو چەسپاوە: کە پێغەمبەر(ﷺ) جارێک نوێژی بەیانی لە(نەخلە) کردو سوره‌تی (الرحمن) ی تێدا خویند، کۆمەلیک جندۆکە بەوی دا تێپەڕین و گوئیان لی بوو ئیمانیا بەپێغەمبەر هیئا.

تیرمیزی لەجابیرەو ریوایەت دەکا: دەلی: پێغەمبەر(ﷺ) هاتەلای هاوەلانیو لەسەرەتاو بۆ کۆتایی سوره‌تی (الرحمن) ی بەسەردا خویندەو، هاوەلان بێدەنگ بوون، پێغەمبەر(ﷺ) فەرمووی: ئەم سوره‌تەم بەسەر جندۆکەدا خویند لە(لیلة الجن)دا ئەوان باشتەر کاردانەو هیان تێدا بوو، هەر کە دەگەیشتمە ﴿فَبَآيَ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾ دەیانگوت: خودایە ئیّمە بەرامبەر هیچ نیعمەتیکی تۆ سپەلو پێنەزان نین. ئەم ریوایەتانە بەلگە ی ئەوەن کە سوره‌تەکە مەککەییە.

ئەم سوره‌ته ناونراوه (الرحمن) چونكه سه‌ره‌تا به‌يه‌كێك له‌ناوه
 جوانه‌كاني خودا ده‌ستی پێ‌كراوه، كه وشه‌ی (الرحمن) ه . ناویکی تریشی
 هه‌یه پێی ده‌گوتری (عروس القرآن) به‌یه‌قی له‌ئیمامی عه‌لی‌یه‌وه
 ریاپه‌تی کردوه ده‌فه‌رموی: پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) فه‌رموی: هه‌موو شتی‌ك
 عه‌روسی هه‌یه، عه‌روسی قورئان: سوره‌تی (الرحمن) ه . په‌یه‌ندی ئەم
 سوره‌ته به‌سوره‌تی پیشه‌وه له‌م رووه‌یه: كه ئەم سوره‌ته درێژه‌ی باسو
 شیکردنه‌وه‌ی کۆتایی سوره‌تی (القمر) ه . له‌وی دا به‌شیوه‌یه‌کی کورت
 باسی ده‌ردو مه‌ینه‌تی قیامه‌ت ده‌کا، ته‌نگ‌وچه‌له‌مه‌ی نه‌و رۆژه‌و جۆری
 عه‌زابی تاوانباران و پاداشی ته‌قواکه‌ران و باسی به‌هه‌شت و رابواردنی
 خوداپه‌رستانی تێدا، شیکراونه‌وه . له‌سوره‌تی پیشوودا باسی جۆره‌ها
 عه‌زابی سه‌خت کرا: كه توشی گه‌لی نوح و گه‌لی هودو نه‌ته‌وه‌ی صالح و
 فیرعه‌ون بوو. لی‌ره‌دا باسی جۆره‌ها نيعمه‌تی خودا ده‌کا به‌سه‌ر
 به‌نده‌كاني دا به‌گشتی له‌دوني‌او قیامه‌ت دا.

ئەم سوره‌ته وه‌کوو باقی سوره‌ته مه‌ککيه‌كاني تر جه‌خت ده‌کاته‌وه
 له‌سه‌ر بنه‌ماکاني عه‌قيده‌و چه‌سپاندنيان له‌دل و ده‌رون دا باسی
 به‌کتابه‌رسته‌و نیگا و سروش و رۆژی قیامه‌ت ده‌کا.

گه وره ترین نیعمه تی خودا له دونیاو قیامت - نیعمه تی قورئان و
نیعمه ته که ونییه کان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الرَّحْمَنُ ۝ عَلَّمَ الْقُرْآنَ ۝ خَلَقَ الْإِنْسَانَ ۝
عَلَّمَهُ الْبَيَانَ ۝ الشَّمْسُ وَالْقَمَرُ بِحُسْبَانٍ ۝ وَالنَّجْمُ
وَالشَّجَرُ يَسْجُدَانِ ۝ وَالسَّمَاءَ رَفَعَهَا وَوَضَعَ الْمِيزَانَ ۝
أَلَّا تَطْغَوْا فِي الْمِيزَانِ ۝ وَأَقِيمُوا الْوَزْنَ بِالْقِسْطِ
وَلَا تُخْسِرُوا الْمِيزَانَ ۝ وَالْأَرْضَ وَضَعَهَا لِلْأَنَامِ ۝
فِيهَا فَاكِهَةٌ وَالنَّخْلُ ذَاتُ الْأَكْمَامِ ۝ وَالْحَبُّ ذُو الْعَصْفِ
وَالرَّيْحَانُ ۝ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ۝

وه کوو وتمان: رای په سهند نه وه یه: که نه سوره ته مه ککی بی.
سوره ته که: ئوسلوب و نه سه قینکی تایبه تی هدیو راگه یاندنیک کی گشتی یه
له گۆره پانی بونه و رد، رانواندن و ناساندنی نیعمه ته جوړاو جوړه کانی
په رو و رد گاره به سهر به ننده کانی دا: کار به جی بی په رو و رد گارو ده ستره نگی نی
له به دیه پینانی مه خلوقات دا له رزندنی نیعمه ته کانی دا به سهر شاده میزادو

گیاندارائی‌دا، له‌نه‌خه‌خشه‌کی‌شانی بۆ بوونه‌وه‌رو ئه‌وه‌ی تی‌یدی‌یه، به‌شایه‌ت گرتنی بوونه‌وه‌ره له‌سه‌ر ئاده‌میزادو جندۆکه: که به‌م سوره‌ته خیطابیان ئاراسته کراوه له‌گۆره‌پانی بوونه‌وه‌رداو له‌پیش چاوی هه‌موو بوونه‌وه‌ر ده‌فه‌رموی: (الرحمن) خودای خاوه‌ن ره‌حمو به‌زه‌یی قورئانی فی‌ری پی‌غه‌مبه‌ر کردووه‌و به‌نی‌گاو سه‌روش بۆی ناردوه‌و تا ئه‌ویش به‌موسوڵمانانی بگه‌یه‌نی‌و فی‌ریان بکا، بی‌ته به‌لگه له‌سه‌ر ئاده‌میزادو رۆژی قیامه‌ت بیانویان نه‌بی: فی‌ری‌وونو تی‌گه‌یشتنی قورئانی ئاسان کردوه بۆ ئه‌وانه‌ی خودا ره‌حمیان پی‌بکاوه‌ی‌دایه‌تیان بدا، بۆ ئه‌وه‌ی بخوینن‌و له‌به‌ری بکه‌ن‌و فی‌ری ببن‌و ئاداب‌و خووره‌وشتی جوانی لی‌ فی‌ر بن‌و بی‌که‌نه یاسی^۱ ژیانیان‌و لی‌ی به‌هه‌ره‌مه‌ند بن‌و به‌خته‌وه‌ری دونیاو قیامه‌تی لی‌ ده‌سته‌به‌ر بکه‌ن.

جا چونکه ئه‌م سوره‌ته مه‌به‌سته‌سه‌ره‌کیه‌که‌ی رانواندنی نیعمه‌ته جو‌راو جو‌ره‌کانی په‌روه‌ردگاره به‌سه‌ر به‌نده‌کانی‌دا بۆیه هه‌ر له‌سه‌ره‌تاوه باسی گه‌وره‌ترین نیعمه‌تی خودای کرد: که نیعمه‌تی فی‌ری‌ونی قورئانه، چونکه جه‌مه‌سه‌ری خۆشه‌ختیی دونیاو قیامه‌ته: که ته‌لوکی بوونه‌وه‌ره‌و به‌رنامه‌ی ژیا‌نه.

ئه‌مجار نیعمه‌تی‌کی تر راده‌نوین، ئه‌ویش نیعمه‌تی دروستکردنی ئاده‌میزاده: که ئامیری ئاوه‌ندان‌کردنه‌وه‌ی زه‌ویه. ده‌فه‌رموی: ﴿خَلَقَ الْإِنْسَانَ﴾ ئاده‌میزادی له‌نه‌به‌وه‌هه دروست کردوه ﴿عَلَّمَهُ الْبَيَانَ﴾ فی‌ری

قسه کردنی کردوه، ئیمه ده بینین ئاده میزاد ئاخاوتن ئه نجام ده دا، ته عبیر له ههست و شعوری خوی ده داته وه، تیده گاو کهسانی دیکه تیده گیه نی، ئه مه خوی له خوی دا موعجیزه یه کی گه لی مه زنه و له بهر زۆر دوباره بونه وه و زۆری لیمان بووه ته شتیکی ناسایی، ههست بهم نیعمه ته گه وره سه رسوپهینه ره ناکه یین، بۆیه قورئان له چهند شویتیلدا ئاماژه به و نیعمه ته ده کاو له خهوی بچ ئاگایی به خه بهرمان دینئ و سه رنجمان بۆ گرنگی نوتق ته عبیر دانه وه له ههست و شعور راده کیشتی.

ئهم ئینسانه چیه و له چ پهیدا بووه و چون ته عبیر له ویسته کانی ده داته وه؟! بێگومان ئهم ئاده میزاده سه رسوپهینه ره سه ره تا له خانه یه کی مه نه وی له مندالدانی دایکی دا ژیان دهست پچ ده کا. خانه یه کی زۆر بچوکی وایه که به چاو نابیندرئ، زۆری پچ ناچئ ئهم خانه یه له مندالدان دا گه شه ده کاو ده بیته کۆرپه له یه کی پیکهاتوو له ملیونه ها خانه ی جیا جیا. ئیسقان، ماسولکه، ده مار، پیست... هتد.

ئه مجار ئامیری ههسته کان بۆنکردن، دیتن، بیستن، چه ژتن، له مسکردن و کاره گرنگه کانی ئهم ههستانه له و کۆرپه له دا سه ره تایان سه ر هه لده دا و ورده ورده گه شه ده کهن. ئه مجار نه پینی گه وره و موعجیزه ی سه رسوپهینه ره له و زارۆکه دا دیته دی ئه ویش بریتییه له تیگه یشتن و ته عبیر دانه وه. له ههست و شعور و ئیلهام و خه یال... هتد.

ئەمانە ھەمویان لەو خانە بەسیتە زۆر بچکۆلەییە پەیدا دەبن، چۆن پەیدا بوون و کێ هینانیە دی. لەو ئەلامدا ناچارین بڵێن خودا هینانویە دی. وەکوو قورئان ناماژەیی بۆ دەکاو دەفەرموێ: ﴿وَاللَّهُ أَخْرَجَكُمْ مِنْ بُطُونِ أُمَّهَاتِكُمْ لَا تَعْلَمُونَ شَيْئاً وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَالْأَفْئِدَةَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ﴾ (الحل: ۷۸) لێراستی دا پێکھاتنی نامیتری ناخاوتن یەکەییەکی سەر سۆپھینەرەو ھەتا لێی بکۆلینەو ھەر سۆپمانەکە زیاتر دەبێ... زویان، لێو، مەلاشو، قورگ. ددان، بۆری ھەوا، چالۆ چوێلی ناو قورگ و سییەکان. ئەمانە ھەمویان ھاوکاریی یەکتەر دەکەن بۆ پەیدا بوونی دەنگ و وشە و رستە، زنجیرەییەکن لە زنجیرەکانی تەعبیر دانەو و دەربەرین. ئەمانە وێپرای گرنگییان و کاریگەرییان لەو عەمەلییەتەدا، تەنھا لایەنێکی میکانیکی و ئالین لەو عەمەلییەتە ئالۆزەدا، پەییوەندییان ھەیە بەمیشک و بیستن و ئەعصابەو، پاشان بەعەقلەو کە ئیمە تەنھا ناوێکی دەزانین و بەس. چۆنیەتی و ھەقیقەتە کە نازانین. بەلکوو نازانین چۆن کار دەکاو رێبازی کارکردنەکی چۆنە.

بیگومان دیاردەیی ناخاوتن و چۆنیەتیەکی تا بڵێ ئالۆزو سەر سۆپھینەرە، قۆناغەکانی زۆرو ھەنگاوەکانی ھەمەجۆرن، ھەندێ لەو قۆناغ و ھەنگاوانە نھینین و تا ئیستا نازاندن چۆن.

ئاده‌میزاد کاتیک هه‌ست ده‌کا به‌پیوستی قسه‌کردن، ئەو هه‌سته
 له‌عه‌قله‌و یان له‌گیانه‌وه ده‌گواستریته‌وه بۆ می‌شک و له‌ویوه بۆ کۆنه‌ندامی
 نامیری ئاخاوتن. ده‌لین: می‌شک له‌ریگهی ئەعصابه‌وه فه‌رمان ده‌رده‌کا
 بۆ وتنی ئەو قسه‌یه‌ی ده‌یه‌وی بی‌کا، وشه‌که خودا فی‌ری ئاده‌میزادی
 کردوه. ئەو کاته سییه‌کان برێک له‌هه‌وای که‌ تی‌یدایه‌ توپ ده‌دا بۆ ئەوه‌ی
 بگاته بۆریه‌کانی هه‌واو له‌ویوه بۆ قورگه‌و داوه ده‌زوه ده‌نگیه‌کان: که‌ تا
 بلێی سه‌رسوپه‌ینه‌رن، ئیتر ئەو هه‌وايه‌ له‌قورگه‌دا ده‌بیته‌ ده‌نگ و عه‌قل
 به‌ویستی خۆی شیوه‌که‌ی له‌به‌رزوی و نزمی، خیرایی و له‌سه‌ره‌خۆیی زبری و
 نه‌رمی... هتد سنوردار ده‌کا. زمان و لیو و دان و مه‌لاشو هاوکاری قورگ
 ده‌که‌ن بۆ وه‌دی هی‌نانی وشه‌که. که‌له‌ چه‌ند پی‌تیک پی‌ک دی، هه‌ر پی‌ته
 کان و مه‌خره‌جی خۆی هه‌یه، به‌ریبازی خۆی دا له‌قورگه‌وه تا له‌دوو لیو
 ده‌رده‌چی قوناغه‌کانی خۆی ده‌برێ و له‌پی‌ته‌کانی دی جیا ده‌بیته‌وه. زمان
 تایبه‌مه‌ندییه‌کی خۆی هه‌یه، نه‌ویش ئەوه‌یه هه‌موو پی‌تیک له‌زمان‌دا
 ری‌بازی خۆی هه‌یه و پی‌یدا تی‌ده‌په‌رێ و ئیقاعیکی تایبه‌تی و جه‌ره‌سیکی
 تایبه‌تی لی‌ په‌یدا ده‌بی. ئەمه‌ بۆ تا‌قه وشه‌یه‌ک، که‌ بنمایه‌ بۆ رسته‌و
 باسو و فیکره‌و مه‌شاعیر، هه‌موو ئەمانه‌ جیهانیکی سه‌رسوپه‌ینه‌رن و
 له‌کیانی ئاده‌میزاد‌دا دینه‌ دی و خودا ده‌یاغخولقی‌نی و به‌﴿علمه‌ البیان﴾
 ئاماژه‌ی پیکردن!!

عونصوره‌کانی فی‌رکردن: کتیب و مامۆستایه: که بریتین له‌قورئان و پیغه‌مبهر. قوتابییه. که ئاده‌میزاده، چۆنیه‌تی فی‌رکردنه: که درکاندن و به‌یانکردنه. به‌م چوار نایه‌ته په‌روه‌ردگار ئاماژه‌ی بۆ هه‌موو عونصوره‌کان کرد.

﴿الشَّمْسُ وَالْقَمَرُ بِحُسْبَانٍ﴾ خۆر که خاوه‌نی ئه‌و تیشکه‌ روناکه‌یه‌و مانگ که ئه‌و نوره‌ جوانه‌ به‌شه‌و ده‌به‌خشیتته‌ زه‌وی هه‌ردوکیان به‌گوێهری حیساب و یاسایه‌کی زۆر وردو رێک‌وپێک هاتوچۆ ده‌که‌ن، هه‌ریه‌که‌یان بورج و مه‌نزلی خۆی هه‌یه‌ رێگیری له‌یه‌که‌تر ناکه‌ن، به‌و هاتووچۆیه‌ی خۆیان گۆرانکاری و هه‌رزه‌کان و ژماره‌ی رۆژو‌حه‌فته‌و مانگ و ساڵ ده‌زاندری، کاته‌کانی گونجاو بۆ کشت‌وکال‌و به‌خیوکردنی باغ و دروینه‌و رنینه‌و چینی دانه‌وێله‌و به‌روبوومه‌کان دیاری ده‌کری. کاتی قه‌رزو مامه‌له‌ی بازرگانی و کارکردن و ته‌مه‌نی ئاده‌میزادیان پێ ده‌زاندری. سود و فه‌ری زۆریان بۆ ئاده‌میزاد و گیاندارانی ترو روه‌ک و دره‌خته‌کان هه‌یه‌. به‌ گوێهری قانون و یاسایه‌کی زۆر ورد به‌شوین یه‌که‌تردا دین و ده‌پۆن و له‌ریبازی خۆیان لانه‌ده‌ن. بێگومان خۆر گه‌وره‌ترین قه‌باره‌یه‌که‌ نیه‌ به‌ئاسمانه‌وه‌ وه‌نه‌بێ له‌هه‌موو ئه‌ستێره‌کانی تر پرشنگدارتر بێ، چونکه‌ له‌و بۆشاییه‌ به‌رفراوانه‌دا که ئیمه‌ سنوره‌که‌ی نازانین ملیۆنه‌ها ملیۆن ئه‌ستێره‌ هه‌ن، هێ وایان تێدایه‌ زۆر له‌خۆر گه‌وره‌ترو تیشکه‌دارترو گه‌رم‌تره‌. شیعرا‌ی یه‌مانی قه‌باره‌که‌ی (۲۰) هێنده‌ی خۆره‌و تیشکه‌که‌ی په‌نجا هێنده‌یه‌تی.

ئەستىرەي (السمك الرامح) قەبارەكەي ھەشتا ئەۋەندەي قەبارەي
خۆرەو تىشكەكەي ھەشت ھەزار جار ھىندەي تىشكى خۆرە. ئەستىرەي
سىۋەيل (سەيىل) دوۋەزارو پىنج سەد جار لەخۆر بەتىن ترە.

ۋەلى خۆر بۆ ئىمەي دانىشتوى سەرزەۋى لەھەموو ئەستىرەكانى تر
گرنگ ترە، چونكە مانەۋەي زەۋىو ژيانى زىندەۋەرانى ناو دەرياو وشكانى،
پابەندە بەچەندىت و چۆنىتەي تىشكو گەرمى ھىزى كىشندەي خۆرەۋە.

مانگىش يەككە لەئەستىرە بچوكە پەيوەندىدارەكان بەزەۋى يەۋە.
ۋەلى گرنگىيەكى تەۋاۋى ھەيە بۆ ژيانى سەر زەۋى، چونكە ھۆكارىكى
سەرەككىيە بۆ مەددو جەزرى شەپۇلى دەريا.

قەبارەي خۆرو ئەندازەي گەرمىو دوورى لەئىمەو رۆيشتنى
لەفەلەكى خۆىدا، ھەروا قەبارەي مانگو دوورى لەزەۋىو ھەلسورانى،
ياساو رىسايەكى زۆر وردىان بۆ كراۋە، گرنگىو تايبەتەندىيەكى زۆرىان
ھەيە بۆ ژيانى سەرزەۋى ھەركامىكىيان لەو ياساو رىبازەي خۆى لاي دا
يان كەمو زياد بكا ژيان لەسەر زەۋى يان نامىنى يان دەگمەن دەبى. خۆر
(۵۹۲) ھەزار ميل لەئىمە دوورە، نەگەر لەو ئەندازە نىزىكتىر بوايە زەۋى
دەسوتا يان دەتۋايەۋەو دەبوو بەھەلمو بەناو بۆشايىدا بلاۋ دەبووۋە،
نەگەر دوورتىر بوايە سەرزەۋى دەبوو بەستەلەك و ژيانى لەسەر نەدەگونجا!

ئەو گەرمییە لەخۆرەو دەمانگاتنی پلەیه‌که‌ لێدە ملیۆن پلەیه
 گەرمی خۆر، لەو کەمتر بێ یان زیاتر لەگەڵ ژیانی سەر زەوی ناگونجی.
 کەوابێ ئەو ئەندازەیه‌ی گەرمی دەمانگاتنی گونجاو بۆ ژیان. خۆ ئەگەر
 ئەستێرە (شیعرا) بەو قەبارەو گەرمییە‌ی هەیه‌تی لەشوینی خۆر بوایه،
 ئەوا گۆی زەوی دەبوو بوخارو نەدەما.

هەر وەها مانگ بەقەبارەو دووری لەزەوی‌یه‌و رێک لەگەڵ ژیانی
 سەر زەوی گونجاو. واتە: ئەگەر قەبارە‌کی گەورەتر بوایه یان لەزەوی
 نزیکتر بوایه ئەوا ئەو مەددو جەزەرە لەدەریاکاندا پەیدای دەکرد هەموو
 سەر زەوی دەکردە تۆفان و ئاو دایده‌پۆشی و ژیان لەسەر زەوی نەدەبوو.
 هێزی کێشندە‌ی خۆرو مانگ بۆ راگرتنی زەوی لەسەر ئەو حالە
 تاییبەتییه‌ی خۆی گرنگییه‌کی ئیجگار زۆریان هەیه، واتە لەراگرتنی‌دا یان
 لەکاتی روونی‌دا بەناو ئەو بۆشایییه‌ برفراوانە‌دا، ئەو بۆشایییه‌ کۆمە‌ڵە‌ی
 خۆری ئیمە‌ی تێدا جەرەیان دەکا بەتیژی بیست هەزار میل لەسەر تێک‌دا
 بەرەو (برج الجبار) لەگەڵ ئەو‌هیشا بە‌میلیۆنە‌ها ساڵ لەگەڵ ئەستێرە‌یه‌کی
 تەردە‌عم ناکە‌ن و بە‌یه‌کا هەڵاتە‌قن و لەم بۆشایییه‌ برفراوان و
 سەرسوڕهێنەرە‌دا ساڵە‌های ساڵە ئەم ملیۆنە‌ها ملیۆن ئەستێرە‌یه‌ دێ‌ن و
 دەچن و هەڵدە‌سوڕێ‌ن و هیچیان بە‌ئەندازە‌ی تالە‌مویە‌ک لەتە‌وەرە‌ی خۆی
 لانا‌داو شیوە‌ی هە‌لسوڕان و چە‌ندییه‌ت و چۆنیە‌تیان ناگۆڕی و حیسابی

هاوسه نگیو ریک و بیکیان تیک ناچی^(۱). (نیمانم ههیه به خوداو راستیی
فهرمووه: حه قیقه تهو گومانی تیدا نیه که ده فهرموئ: ﴿الشَّمْسُ
وَالْقَمَرُ بِحَسْبِانٍ﴾)

نه مجار هه ندی دیاردهی سه رزهوی راده نوینیو ده فهرموئ: ﴿وَالنَّجْمُ
وَالشَّجَرُ يَسْجُدَانِ﴾ بیگومان نهو گژوگیایه قه دی نیهو نهو دره ختانهی
قه دیان ههیه به سروشت گهر دنکه چی فهرمانی خودانو به گویره حالو
وه زعی خویان سوجه بو خودای خویان ده بن، هه مو وه کوو ناده میزادو
جندو که و فریشته به نیختیارو ویستی خویان سوجه بو خودا ده بن، به لی
پهیدا بوونی گژوگیاو دارودره خت له سه رزهوی بو ماوه یه که و
به ره مه پینانیان بو به روبومو دانه ویله و سود وهرگرتنی ناده میزاد لییان
له زور لایه نه وه، نیشانهی گهر دنکه چییانه بو فهرمانی خودا، بیگومان
نه م بونه وهره هه مووی په یوه ندیی گهر دنکه چسو عیباده تی به خودای
به دیه پینه ره وه ههیه، گژوگیاو ره که و دره خت نمونه یه کی نه م بوونه وهره و
به لگه ن له سه ر مه یل و نیستیجا هی بونه وهر هه مووی.

بوونه وهر دروستکراویتی خاوه ن گیانه، به لام گیانیکی ههیه دیارده و
روخسارو پله ی له کائینیکه وه بو کائینیکی تر ده گوپی. وه لی
له حه قیقه تدا یه که گیانه.

دلی ناده میزاد زور له میژه هستی به وه کردوه: که بوونه وهر خاوه ن
 گیانه، مدیلی گیانه که یشی بو لای خودایه، به نیلهامی خورسک ته مه ی
 زانیوه وه لی ناوانوه پهرده ی به سهردا دراوه و تۆزو غوبار لئی شیواندوه و
 نه یتوانیوه به و عه قله سنورداری خوی و ته جره به ی ههسته کانی، نه و
 زانیاریه که مهند بکا. زانیاری نه مپۆ نه و نه گهره ده خاته رو: که
 گهردیله یه که ی بینای بونه وهره، گهردیله یش له راستی دا بریتیه
 له روناکی و بهس، جم و جول به مای بونه وهره و تایبه ته ندیی هاویه شی
 نیوان هه موو تاکه کانی بوونه وهره!!

قورئان به ناشکرا ده لی: بوونه وهر به حهره که ی گیانی روی
 له به دیهینه ره که یه تی، حهره که گیانیه که ش حهره که نه صلییه که یه تی،
 حهره که رواله تیه که ی رهنگدانه وه ی حهره که گیانیه که یه تی. قورئان له زور
 نایه تدا ناماژه ی پی ده کا، یه کیك له و شوینانه نایه تی ﴿وَالنَّجْمُ
 وَالشَّجَرُ يَسْجُدَانِ﴾ ههروه ها نایه تی ﴿تُسَبِّحُ لَهُ السَّمَاوَاتُ السَّبْعُ
 وَالْأَرْضُ وَمَنْ فِيهِنَّ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ وَلَكِنْ لَا تَفْقَهُونَ
 تَسْبِيحَهُمْ إِنَّهُ كَانَ حَلِيمًا غَفُورًا﴾ (الاعراء: ۴۴) یان نایه تی ﴿أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ
 يُسَبِّحُ لَهُ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالطَّيْرِ صَافَاتٍ كُلُّ قَدْ عَلِمَ صَلَاتَهُ
 وَتَسْبِيحَهُ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِمَا يَفْعَلُونَ﴾ (النور: ۴۱) ده ی نه گهر ناده میزاد گوئ بو
 نه راستیانه بگریو موتابه عه ی بوونه وهر بکا له عیباده ت و ته سبیح

کردنی دا ههست دهکا: که بوونه وهر له ده وروبهری هه مووی هه ستیارو
زیندووو هه سرگهرمی عیبادهت و خوداپه رستییه، هه موو شتیک هاوشانی
ئاده میزادی خوداپه رست و عیبادهتکاره!!

ئه بچار سهر نجی ئاده میزاد بۆ لای دیاردهی هاوکی شهیی نیوان
تاکه کانی بوونه وهر راده کی شهیی و نه وه رون ده کاته وه که ته عادولو
بهرام بهری و ته وازون له هه موو شتیک دا پیویسته و ده فهرموئ: ﴿وَالسَّمَاءَ
رَفَعَهَا وَوَضَعَ الْمِيزَانَ. أَلَّا تَطْغَوْا فِي الْمِيزَانِ﴾ ئه و ئاسمانه بهر فراوانه ی
بهرز کردۆته وه و شکۆمه ندیی پی داوه له ژوو زهوی یه وه راگیری کردوه،
به و هه موو ملیۆنه ها کاکه شان وه، ههر کاکه شیکی ش ملیۆنه ها خۆرو
ئه ستیره ی تیدا یه! ته رازوی دادو عه داله تی له نیوان عاله می بالاو
عاله می پایی ن دا دانا وه، به دهستی قودرهت هاوکی شهیی نیوانیانی
راگرتو وه، ئه و هه زاران ملیۆن و بگره بلیۆن و زیاتریش له ئه ستیره
مانگ و خۆر له و فهضا بهر فراوانه دا هاتوو چۆ ده کهن و له گهردان،
ئه ستیره یه ک رینگا به ئه ستیره یه کی تر ناگرئ و له رپه وه و ته وه ره ی خۆی
لانا دا و چرکه یه ک پاش و پیش ناکهن..

له ته ک ئه و گه وه یی و ده سه لاته ی ئاسمانی پی بهرز کردۆته وه و
بو نه وه ره ی پی هه لده سوپین و له نگه رو ته وازونی نیوان ئه و بلیۆنه ها
ئه ستیره و قه باره زه به للاحانه ی پی راگرتو وه. له سه ر زهوی ته رازوی هه ق و

عه دالته تکاری بی داناوه و فرمانی به ناده میزاد کردوه عه دالته په پیره و بکن له کپین و فروشتن و گۆرینه وهی کالادا به ویژدان و عه دالته هه لس و کهوت بکن و کاره کانیا ننه بجام بدهن، نرخ ی که سایه تیه کان و روداوه کان و هه موو شتی که به تهرازوی عه دالته بکیشن. بۆ نه وهی ژیا نی ناده میزاد له سهر زهوی ریبازی ناسایی خوی بگریو چه واشه کاری بی نه که ویتته ناو کۆمه لگاوه، شوین هه واو هه وه سو به رژه وه ند په رستی نه که ون، زیده پرهوی و سنور به زینی نه بجام نه دهن.

نه بچار جهخت له سهر پابه ند بوون به عه دالته تکاری به وه ده کاته وه و ده فهرموی: ﴿وَأَقِمْوَا الْوَزْنَ بِالْقِسْطِ وَلَا تُخْسِرُوا الْمِيزَانَ﴾ کی شه کانتان به عه دالته کی شان به کن، تهرازو یازی مه کن، له نرخ ی کالای که سانی دیکه دامه شکینن، به لکو و به تهرازوی حق و راست خوینته وه کالاکانتان کی شان به کن، وه کوو له نایه تی کی تر دا ناماژه به وه ده کاو ده فهرموی: ﴿وَزِنُوا بِالْقِسْطَاسِ الْمُسْتَقِيمِ﴾ (الشعراء: ۱۸۲). به م جوړه عه دالته له سهر زهوی ده چه سپی، کی شان وه پتوانه رۆلی خو یان ده بینن، حق و راستیی له سهر زهوی و له ژیا نی ناده میزاد دا په یوه ست ده بی به بینا و یاسای بونه وه وه. په یوه ست ده بی به یاسای ناسمانه وه به تهرازوی عه دالته تی په روه رد گاره وه. نیت به خته وه ری دنیا و قیامت دیتته دی. کامه رانی و هه رزانی و نارامیی بالی خو یان به سهر کۆمه لگا دا ده کی شن..

نه مجار باسی نیعمه تی زهوی ده کاو ده فهرموئ: ﴿وَالْأَرْضَ وَضَعَهَا
 لِلْأَنَامِ﴾ په روه ردگار وه کوو چۆن ئاسمانی بهرز کردۆته وه، زهوی راخستوه
 بۆ ئه وهی گیانله بهرانی سودی لی وهریگرن، کیوی تیدا داکوتاون بۆ ئه وهی
 نه له رزیو گیانله بهرانی بتوانن له سه ری ئارام بگرن، هه ندیکی وشکانیو
 زوریه ی زۆری ده ریایه، بریکی ده شتو بریکی شاخ و داخه، به شیکی
 ده شتاییو نه رمانه و به شیکی تری ره قه ن و لمبه لان و سوته مه رۆیه.
 هه ندیکی ساردو کویتانه، هه ندیکی گه رمه سیرو بیابانه. ئیمه به هۆی
 جیگه ربو فغان له سه ر زهوی و راهاتنمان به که شو هه واو دیارده کانی،
 له وانیه که متر هه ست به و نیعمه ته گه وره یه بکه یین: که خودا بۆی
 ره خساندوین، وای له م زهوی یه پان و پۆره کردوه: که له گه ل باقی ئه ستیره
 خۆرو مانگو قه باره کانی ناو بۆشایی به رفراواندا له گه ردو خولدا بیو
 ژیانیشی له سه ر گونجاو بیو به ئارامی له سه ری بژین. ته نانه ت هه ست به و
 نیعمه ته گه وره یه ناکه یین که بریتییه له داسکنان و هه لکردن له سه ری
 مه گه ر نه و کاتانه نه بی که بوومه له رزه و بوپکانیک په ییدا ده بیو زهوی
 راده شله قیننیو ژیان و مال و سامان و خان و به ره مان ده که ویتته خه ته ره وه،
 له ماوه ی چه ند چرکه یه کدا

نه و جیگا ئارامانه مان لی ده که ویتته شه قه تۆله و نه گه ر تیشدا نه چین
 له لیواری مه رگ ده گه رپینه وه. ئاله و کاته دا هه ست به نیعمه تی گه وره ی

پهروهردگار دهکەینو دهزانین ئەو ئارامگرتن و (استقرار) هەمان چەند
خۆشەو چ نیعمەتیکی مەزنە!

لە راستی دا ئادەمیزاد شیاوی ئەوەن، یا بلیین: ئەرکی سەرشیانە:
کە هەموو سات و زەمانیک ئەم حەقیقەتەیان لەبەرچاو بێ و بزانی ئەم
زەویەیی و ان لەسەری بەو هەموو پان و پۆرییەیی هەیهەتی، وەکو
گەردیلەیک وایە لەناو بۆشاییەکی فراوانی رەها دا، ماسی ئاسا مەلە
دەکا و هەلڤە سوپێ و دوو جۆر سوپانەو هەیه. سوپانەو هەیه کی بە دەوری
خۆی دا هەیه لەسەعاتیک دا هەزار میل دەپڕێ. سوپانەو هەیه کیشی بە دەوری
خۆردا هەیه لەسەعاتیک دا شەصت هەزار میل دەپڕێ. لە کاتیکی دا زەوی و
خۆرو کۆمەلەیی خۆری لەو بۆشاییە کاکێ بە کاکێ یە دا بە خێرای بیست
هەزار میل لەسەعاتیک دا دوور دەکەونەو، بەرەو بۆرجی
(الجبار) دەکشین.

بەلێ ئەگەر ئادەمیزادەکان بیریک لەمە بکەنەو و بزانی کە ئەوان
هەمیشە لەسەر پشتهی ئەم گۆ مەلەکەرەو بەم خێرایییە لەو بۆشاییە دا
لە جەریان دان و جگە لەقودرەتی خودا هیچ شتیک رای نەگرتوون،
هەمیشە دلیان لە ترسانیی دەدا و چاویان بەملۆق دەوێست و گیان و
جەستەیان دەکەوتە لەرزین و دەجەبەسان و هەمیشە دلیان پەییوەست دەبوو
بەخوداوە و هانایان بۆ دەبرد و خۆیان دەخستە پەنای مەحکەمی و

سوپاسگوزاری نهو نیعمه ته گه ورهیه ده بوون. که زهوی بو گیانله بهران
راخستووو به نارامی له سهرکده ژینو ههست به لهره و راتله قاندن ناکهن ههر
ده لئی و یستاوو و جووله ناکا!

﴿فِيهَا فَاكِهَةٌ وَالنَّخْلُ ذَاتُ الْأَكْمَامِ﴾ له ناو زهوی دا میوه هاتی
جوړاو جوړ ههیه له تام و بوو و سودبه خشی دا، له دیمه نو شیوه و رهنگدا،
ههروه ها دارخورمای تیدایه: که خاوه نی گوپکه یه و دواپی ده بیته خورمای
شیرین و به تام. ﴿وَالْحَبُّ ذُو الْعَصْفِ﴾ ههروه ها گه لئی دانه ویله ی تری
وه کوو گه نمو جو. که خاوه نی کاو گیایه: که دانه ویله که ی بژیوی
ئاده میزادو کاو گیایه که ی نالقی ناژه له. ﴿وَالرَّيْحَانُ﴾ ریحانه و هه موو
گول و گیایه کی بوغخوش که به بوونکردنیان ده بیته مایه ی هه سانه وهی
سهرو می شک و جهسته ده مار شیل ده کاو بژیوی گیانه

نه مجار خیطاب ناراسته ی ئاده میزادو جندو که ده کاو ده فهرموی:
﴿فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾ به کام نیعمه ته لهو نیعمه تانه ی باسکران که
خودا رشتونی به سهرتاندا پروا ناکهن! نه گهر پرواتان به نیعمه ته کانی خودا
به بویه پرواتان به خویشی ده کرد، نه گهر پرواتان به خوئی هه بویه ته نها
عیباده تان ههر بو نه و ده کرد. بت و صه نه و شتی ترسان
نه ده کرده هاوه لئی.

دهست نشان کردنی هه ندی له نیعمه ته کان

خَلَقَ

الْإِنْسَانَ مِنْ صَلْصَلٍ كَالْفَخَّارِ ﴿١٤﴾ وَخَلَقَ الْجَانَّ
 مِنْ مَّارِجٍ مِنْ نَّارٍ ﴿١٥﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿١٦﴾
 رَبُّ الْمَشْرِقَيْنِ وَرَبُّ الْمَغْرِبَيْنِ ﴿١٧﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿١٨﴾
 مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ يَلْتَقِيَانِ ﴿١٩﴾ بَيْنَهُمَا بَرْزَخٌ لَا يَبْغِيَانِ ﴿٢٠﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ
 رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢١﴾ يُخْرِجُ مِنْهُمَا اللُّؤْلُؤَ وَالْمَرْجَاتِ ﴿٢٢﴾ فَبِأَيِّ
 آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢٣﴾ وَلَهُ الْجَوَارِ الْمُنشَآتُ فِي الْبَحْرِ كَالْأَعْلَامِ
 ﴿٢٤﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢٥﴾

دوای ژماردنی بنه مای نیعمه ته کانی خودا به سه ر ئاده میزاد داو
 به دیهیتانی عاله می بالاو پایین له ئاسمانه کان و زهوی. دیته سه ر
 رونکردنه وهی حالو وه زعی هه ندی له مه خلوقات و ده فه رموی: ﴿خَلَقَ
 الْإِنْسَانَ مِنْ صَلْصَلٍ كَالْفَخَّارِ﴾ پهروه ردگار نه صلی ئاده میزادی

له قورپکی وشکوهه بووی ترینگه لیها توو بهدی هیئاوه. له قورپکی سوروهه کراوه به ناگر: که ده شو بهایه سوالته و نه گهر به شتیکی تر لیی بدرایه ترینگه ی لی ده هات.

شایانی باسه قورئان بو دهس نیشانکردنی نه صلی ناده میزاد جاریک ده فهرموئ: ﴿مَنْ تَرَابٌ﴾ واته: له گل، جاریک ده فهرموئ: ﴿مَنْ حَمًا مَسْنُونٌ﴾ واته له قورپکی گوراوو به سهر یه کا ترشاو، له شوینیکی تردا ده فهرموئ: ﴿مَنْ طِينٌ لَازِبٌ﴾ له قورپکی لینچو به دهستا نووساو، لی ره شا ده فهرموئ: ﴿مَنْ صَلْصَالٌ﴾ له سوالته. نه مه ئاماژه یه: که ئاده م ﴿الطَّلَا﴾ سهره تا له گل و دواپی بووه ته قور و نه مجار قوره که ترشاوه و گوراوه، بونی لی هاتوه، نه مجاره قوره که لینچو جیر بوته وه، پاشان نهو قوره وشک بووه ته وه و بووه ته سوالته. نه مانه هه موو قوناغ بون به سهر جهسته ی ئاده م دا تیپهر بون پیش نه وه ی گیانی به بهردا بکری؟.

﴿وَخَلَقَ الْجَانَّ مِنْ مَّارِجٍ مِنْ نَارٍ﴾ پهروه ردگار جندوکه ی له بلتیه ی ناگر دروست کردون، ئاگریکی بی دوکه لی تیکه ل له رهنگی زهردو سورو سهوز!

خاتوو عایشه ده فهرموئ: پیغه مبه ر ﴿الطَّلَا﴾ فهرموئ: فریشته له نوور دروستکراون، جندوکه له بلتیه ی ناگرو ئاده م لهو گل و قوره ی که بو تان باسکراوه. ﴿فَبَآئٍ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾ ئیه نه ی کۆمه لی

ئادەمیزادو کۆمەللی جندۆکه بە چ نیعمەتیکی خودا برپا ناکەن و چ
نیعمەتیکی رەت دەکەنەو؟ بۆچی ئەوەندە سێلەو پێنەزانن و سوپاسی
نیعمەتە جۆراوجۆرەکانی ناکەن؟!

زانباریی تازە ئەوەی دەخستوو کە جەستەیی ئادەمیزاد لەو
عەونەسورانی پێک هاتوو: کە زەوی لەخۆی گرتون. وەکوو کاربۆن و
هایدروجین و ئۆکسجین و فسفۆر و کبریت و ئازۆت و کالسیۆم و پۆتاسیۆم و
سۆدیۆم و کلۆر و مەگنسیۆم و ئاسن و مس و ئەلەمینۆم و سلیکۆن و یۆد و
فلۆرین و کۆبالت و زەنگ و دەی ئەمانە هەر ئەم عەونەسورانە کە
گلیان لی پێک هاتو. هەرچەندە ئەو عەونەسورانە لەیەکیکەو بۆ
یەکیکی تر جوداوازی هەیە، هەرەها رێژەیان لەئادەمیزادا جوداوازه لەو
رێژەیی هەیانە لەگلدا...

بەلام بەنیسبەت دروستکردنی جندۆکه لەبەلێسە ئاگر زانیاری
ئادەمیزاد هیچی لی نازانی چونکە ئەو مەوزوعیکە لەدەرەوێ سنووری
توانای ئادەمیزادایە. ئەوان عەلمیکن لەئێمە نادیارو نەپین و زانیاری
ئێمە پەیمان پێ نابا. تاکە سەرچاوە دەربارەیی ئەوان قورئانە، خەبەری ئەو
خودایە: کە بەدی هێناو و خۆی دەزانێ چۆنی دروست کردون، بۆ خۆی
دەفەرموی: لەبەلێسە ئاگر دروستمان کردون، پێویستە ئێمە برپامان بەو
هەبێ و سەد دەرسەد بەراستی بزانی.

جندۆکه له سهر زهوی له گهڵ ئاده میزاددا ده ژین، وه لی نازانین شیوهی ژیانە که یان چۆنە، قورئان لهو بارهوه هیچی بۆ باس نه کردوین و پێویسته ئیمهیش له خۆمانهوه لهو مه وزوعه نه دوین. قورئان ئاماژه به وه ده کا: که نه وانیش وه کوو ئاده میزاد خیطابی قورئانیان ئاراسته کراوه و پێویسته شوین په یامی ئیسلام بکه ون و هه زه تی موحه مه د ﴿﴾ پتغه مبه ری نه وانیشه !!

﴿رَبُّ الْمَشْرِقَيْنِ وَرَبُّ الْمَغْرِبَيْنِ﴾ خدا خودای هه ردوو خۆره لاته خودای هه ردوو خۆرئاوایه، واته له شه ش مانگهی به هارو هاویندا خۆر له ژوور خه تی (ئیسیتوآء) وه هه لدی، رۆژگار کورت و شه وگار درێژ ده بی، خۆر به م دوانزه مانگه (۱۲) که لو ده بپێو چوار و هه رز (به هار، هاوین، پاییز، زستان) پهیدا ده بن، که ش وه هوا به گوێره ی گۆرانی وه رزه کان ده گۆرین، سه رما و گه رما، هه ورو هه ساو، باران و بی بارانی... هتد هه موو پهیدا ده بن و به سهر ده چن بۆ قازانجی ئاده میزاد و په ره پیدانی ژیان له سهر زهوی. نه گه ر ته م وه رزانه نه بوونایه ژیان نه ده بوو، که وای ﴿فَبَآئٍ آلاَءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾ به کام نیعمه تی خودا ئیوه ئه ی کۆمه لی ئاده میزاد و جندۆکه بپوا ناکه ن و به درۆی ده خه نه وه...؟؟

له نایه تیکی تر دا که ده فه رموی: ﴿فَلَا أُقْسِمُ بِرَبِّ الْمَشَارِقِ وَالْمَغَارِبِ﴾ (المعارج/ ۴۰) مه به ستی گۆرانی شوین هه لات و شوین ئاوا بوونه: که رۆژانه ده گۆری ﴿مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ يَلْتَقِيَانِ. بَيْنَهُمَا بَرْزَخٌ لَا يَبْغِيَانِ﴾ هه موو

چۆمەكانى كېش كردون لەسەرەخۆ دەپژىتە ناو دەرياو دەرياو بەحر پىك دەگەن، دەرياي سوپرو دەرياي شيرين، دەرياي سوپر برىتتىيە لەئاوى دەرياو دەريالوشەكان، ئاوى شيرىنىش ئاوى چۆمەكانە، ھەردوو دەرياكانى بەرەللا کردو ھەو ھەو يەكتر دەپژن و بەيەك دەگەن ھەلى نايەللى تىكەل بن و ھەريەكەيان لەسنوورى خۆى دا رادەگرى لەنىوانياندا ديوارىكى سروشتىي خودا کرد ھەيە، دابەشکردنى ئا و لەسەر زەوى بەو شىوھە بەسودفەو رىكەوت نىە، بەلكو لەلایەن خوداى پەرۋەردگارەو تەقدىر كراو ھەو نەخشەى بۆ دانراو. ئاوى سوپر سى لەسەر چوارى رويەرى زەوى دادەگرى، ئەم رىزە زۆرە لەئاوى سوپر پىويستە بۆ پاكاراگرتنى كەش و ھەواى زەوى و گونجائى بۆ تىدا ژيان.

ھەرچەندە بەدرىژاى رۆژگار زەوى گازى لى ھەلدەستى و زۆرەشى گازى ژەھراويە، كەچى ھەوا پىس نابى و رىزەى پىويست بۆ ژيانى تىدا ھەيە، ھۆكارى ئەم ھاوكىشەيى ھەبوونى ئەو روبەرە بەرفراوانەيە لەئاوى سوپر لەسەر زەوى...

لەم دەريالوشە سوپرانەو بەھۆى گەرمایى خۆر ھەلەم ھەلدەستى و دەبىتە باران و دەبارىتەو ھەو سەر زەوى و دەبىتە ئاوى شيرين و كانىاو چۆمەكان پىك دىن. گونجاوى نىوان پان و پۆرى درياكان و گەرمایى خۆر ساردى چىنەكانى ھەوا لەبەرزايدىدا ھۆكارە ھەلەككىيەكانى تر دەبنە ھۆكارى پەيدا بوونى باران و ھەبوونى ئەو ئاوە شيرينە. نەگەر ئاوى شيرين

نەبئ ژیان لەسەر زەوی نامیڤن، ئەگەر ئاوی سویری دەریایان هەکانیش
 نەبئ کەشو هەوای سەرزەوی بەکەلکی تێداژیان نابێ و بارانیش نا بێ،
 چۆمەکان هەموویان لەسەر زەوی دەکشێن و سویرایی لەگەڵ خەبەان
 دەبەن و دەرژێنە ناو دەریاکانەوه. هیچ سروشتی دەریاکان تێک نەدەن،
 بەروالەتیش ئاستی روبەری چۆمەکان لەناستی دەریاکان بەرزترە بۆیە
 دەریاکانیش بەئاوی سویر چۆمەکان داناپۆشن و سروشتی چۆمەکان ناگۆرێن
 بەم جوړە هەمیشە لەنێوان ئاوی سویر و ئاوی شیریندا پەردەیه کی پتەوی
 خودا کرد هەیه و هیچ کام لەم دوتاو تێکەڵ بەیه ک نابن و سروشتی یەکتەر
 ناگۆرێن کەوابێ حەقە بگوترێ ﴿فَبَآئِيَ آلاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾ ئەم ئیتو ئەم
 کۆمەڵی نەهەمیزاد و جندۆکە بە کام لەنیعمەتەکانی خودا بپوا ناکەن و چ
 نیعمەتێکی بە درۆ دەخەنەوه...؟!

ئەو هەتا ئاوی شیرینی بۆ رەخساندن بۆ خواردنەوهی خۆتان و
 زیندەوەرانی ترو ئاودانی باغ و باغات و کشت و کال. ئاوی سویریش بۆ
 پاککردنەوهی ئاوی راوەستاو لەمیکرۆب و پاککردنەوهی چینی هەوا
 لەگازی ژەهراوی و پیسو و پەلۆخی ترو دەرھینانی مرواری و شیلان لێی.
 وەکوو دەرھەرموئ: ﴿يَخْرُجُ مِنْهُمَا اللُّؤْلُؤُ وَالْمَرْجَانُ﴾ دیتە دەر لەو دوو
 دەریایە یان لەیەکیکیان: کە دەریا سویرەکیە مرواری و شیلان. (۲)

هه لّبه ته لوتلوتو مهرجان له بنه پرتدا دو گیاندارى ناو ده ریانو تا
 بلتئى سهرسوپه یتنه رن، لوتلوء له بنه پرتدا گیاندارى که ده چیتته قولایى
 ده ریاوه، له ناو صده ده فیک دایه بو شه وهى له خه ته ریات بپاریزئى. نم
 گیانداره له هه موو کائینى کی زیندوو جوداوازه چ له روى پیکهاته یه وه چ
 له روى ژیانیه وه، شبه که یه کی زور وردو سهر چنراوى هه یه ناهیتلئى ورده
 زیخ و شتى وای بچیتته ناو سکوه هه روه ها ناو هه وای بو ده پالتئوى..
 له و دیو شبه که که وه چهند ده میکی هه یه وه کوو ده مى گیاندارو هه موو
 ده میکی چوار لیوى هه ن، هه رکاتئى گهر دیله زیحیک یان پارچه به ردیک
 یان گیاندارى کی زیانه خرؤ خؤى گه یانده صده ده که خیرا نم گیانداره که
 بنه مای لوتلونه ماده یه کی لنج ده رده کاو نهو به رده ورده یان نهو گیانداره
 هیرش به روى پئى سواخ ده داو پاش ماوه یه که رهق ده بئى و ده بیتته لوتلوء..
 قه باره ی لوتلونه که به گویره ی قه باره ی نهو شته یه: که به ماده لینجه که
 سواخ دراوه.. مهر جانیش یه کی که له گیانداره سهرسوپه یتنه ره کان له قولایى
 ده ریادا ده ژى له خوار پینج مهتر تا سیصده مهتر، به لای خواروى خؤى
 به به ردیکه وه یان به قه ده داریکه وه ده نوو سینئى، کونى ده مى که له لای
 سه روى جه سته وه یه تى به چهند نه ندامى کی ورد ورد ده وره دراوه به کاریان
 ده هیئى بو پهیدا کردنى بژئو، هه رکاتئى نم نه ندامانه ی ده ورى ده مى
 نیچیریکیان ده ست که وت زوریه ی کاتیش گیاندارى وردیله وه کوو کیچى
 ناوى ده بنه نیچیرى یه که سه رله پهل و پؤ ده که وئو پییه وه ده نوو سینئى و

نامیره کان ده کشینه وه و نیچیره که بۆ لای ده می خوار ده بیته وه. ده چیتته
 ناو سکیه وه و به ناو قه ناتیک کی ته نگه بهردا تیده په ری: که ده ق ده شوبه یته
 قورگی ناده می زاد. نه م گیسانداره خانه ی زاووزی لیوه دهرده چن و هیلکه
 گه راکان متوربه ده کا. نه و زارولهی که خوی به بهرد یان به قه ده داره که وه
 هه لواسیه پیوه ی ده نووسی و ژیا نی ته نهایی ده ست پی ده کا. مه رجانی
 سور بریتیه له و پارچه ره قه ی ده می نیته وه پاش فو تانی به شه زیندوه کان
 له گیانداره که. نه م په یکه ره بهردیانه له بنکی ده ریادا زۆرن.

﴿وَلَهُ الْجَوَارِ الْمُنشَآتُ فِي الْبَحْرِ كَالْأَعْلَامِ﴾ هه ر بۆ په روه رد گاره
 نه و که شتیانه ی به ناو ده ریادا هه موشۆ ده که ن: که له بهر گه و ره یی و
 زه به للاحیان ده لئی کیون. خودا عه قلی داوه به ناده می زاد که نه و نامیره
 گه و ره باره ه لگره زه به للاحانه دروست بکه ن، به قودره تی خودا به ناو
 ده ریادا ره و ده که ن و خۆتان و کالاو به رو بو متانیان پی ده گو یزنه وه،
 ته نانه ت نیستا که شتی و دروست کراوه پینج سه د هه زار ته ن و زیاتریش
 نه وت هه لده گری. که شتی هه لگری فرۆکه (حاملة الطائرات) ی و هه یه بۆ
 خوی شاریکه ده لئی کی شوه ریکی سه ره خۆیه. خۆ نه گه ر خودا مه یلی
 لی بی ده ریا راده گری و نه یلی که شتی به ناویا ره و بکه ن، بازرگانی و گه لی
 بواری تری ژیا نتان ده وه ستی. دروست کردنی که شتی - له وه پی ش و
 نیستاشی له گه لدا بی - له نیعمه ته گه و ره کانی په روه رد گاره به سه ر

به‌نده کانیه وه. به‌هوی که‌شتی یه وه بازرگانی ده‌کری و هه‌رزانی ده‌که‌وئته ولاته وه. به‌کورتی: هه‌ر خودایه: عه‌قلی دروستکردنی که‌شتی به‌ئاده می‌زاد داوه، سروشتی ده‌ریای وا داناوه: که‌که‌شتی بار قورسی زه‌به‌للاخی ئاوی پئدا هاتووچۆ بکا، که‌وابی ﴿فَبَآئِیَّ اِلَآءِ رَبِّکُمْ اَن تَکْذِبْنَ﴾ به‌کام له‌نیعمه‌ته‌کانی خودا بپوا ناکه‌نو کام نیعمه‌ته‌ی رته ده‌که‌نه وه.!

نه‌مانی بوونه‌وه‌رو مانه‌وه‌ی خودا

کُلُّ مَنْ عَلَيْهَا فَانٍ ﴿٢٦﴾ وَبَقِيَ

وَجْهُ رَبِّكَ ذُو الْجَلَالِ وَالْاِکْرَامِ ﴿٢٧﴾ فَبَآئِیَّ اِلَآءِ رَبِّکُمْ تَکْذِبَانَ

﴿٢٨﴾ یَسْئَلُهُمْ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْاَرْضِ کُلَّ یَوْمٍ هُوَ فِی شَأْنٍ فَبَآئِیَّ

اِلَآءِ رَبِّکُمْ تَکْذِبَانَ ﴿٣٠﴾

دوای ژماردنی نیعمه‌ته‌ی جۆراوجۆره‌کانی قیامت و به‌لگه‌ی هینانه‌وه له‌سه‌ر قورده‌تی خوداو تاكو ته‌نهایی زاتی پاکی، هه‌والی راسته‌قینه راده‌که‌یه‌نی و حوكم و بیریاری ته‌زه‌لی خوی به‌گوێچکه‌ی بوونه‌وه‌ردا ده‌داو ده‌فه‌رموی: ﴿كُلُّ مَنْ عَلَيْهَا فَانٍ﴾ هه‌رچی له‌سه‌ر زه‌وی هه‌یه له‌و گیانه‌به‌ه‌ران، هه‌روه‌ها ته‌ه‌لی هه‌موو ئاسمانه‌کان و ناو زه‌وی هه‌موویان

ده‌فه‌وتین و هیچیان نامینن ﴿وَيَبْقَىٰ وَجْهُ رَبِّكَ ذُو الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ﴾
ته‌نھا زاتی په‌روه‌ردگار ده‌می‌نیتته‌وه، خودای خاوه‌ن شکوو به‌خشش، نه‌و
خودایه‌ی شیای نه‌وه‌یه به‌ندایه‌تی بۆ بکری به‌گه‌وره‌و شکۆمه‌ند بناسری،
خودای خاوه‌ن تواناو ده‌سه‌لاتی ره‌ها..

له‌ژیر تارمایی نه‌م ده‌قه‌ قوررئانی‌یه‌دا هه‌موو هه‌ناسه‌و جم‌وجوڵێک
مت ده‌بی، هه‌مو ده‌نگێک ده‌نووسی، له‌ناوچون و فه‌وتان گشتی‌یه‌و هه‌موو
شتێک ده‌گریته‌وه، هه‌موو شتێک ده‌پێچریته‌وه، فه‌ناو نه‌مان هه‌موو بونه‌وه‌ر
ده‌گریته‌وه ته‌نهاو ته‌نھا زاتی خاوه‌ن جه‌لال و به‌خشش ده‌می‌نیتته‌وه.
به‌جه‌لال و یقارو شکۆمه‌ندی خۆی هه‌موو عاله‌می هه‌ستی
داده‌پۆشی!!!

پێگومان گه‌وره‌ترین نیعمه‌تی خودا هاتنی رۆژی جه‌زایه، رۆژی
تۆله‌ستاندن و پاداشدانه‌وه، تۆله‌ له‌سته‌مکاران و پاداشدانه‌وه‌ی چاکه‌کاران.
تیرمی‌زی له‌ئه‌نه‌سه‌وه ریوایه‌ت ده‌کاو ده‌فه‌رموی: پێغه‌مبه‌ر(ﷺ)
فه‌رمویه‌تی: (أَلْظَوْ بِيَاذِ الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ) واته‌ خوو به‌و دو‌عایه‌وه بگرن،
له‌پارانه‌وه‌دا دووباره‌ی بکه‌نه‌وه. هه‌روا ریوایه‌ت کراوه پێغه‌مبه‌ر(ﷺ)
به‌لای پیاوی‌ک‌دا رۆی نوێژی ده‌کرد، له‌دو‌عاکردن‌دا ده‌یگوت (يا ذِ الْجَلَالِ
وَالْإِكْرَامِ) ئیتر پێغه‌مبه‌ر(ﷺ) فه‌رمووی دو‌عاکه‌ت گیرا بوو.

له‌دوعای مه‌نشورو بیستراو له‌پیغه‌مبه‌روهه نهم دوعایه ریوایه‌ت
کراوه، (یا‌حی یا قیوم، یا ب‌دی‌ع السموات والارض، یا ذ‌الجلال والاکرام
لا اله الا انت، برحمتک نستغیث أصلح لنا شأننا کله، ولا تکلنا الی
أنفسنا طرفه عین ولا الی أحد من خلقک)

له‌نایه‌تی‌کی تردامانای نهم نایه‌ته دویات ده‌کاته‌وهو ده‌فه‌رموی:
﴿كُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ إِلَّا وَجْهَهُ لَهُ الْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ﴾ (التقصص/۸۸)

﴿فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾ به‌کام لهم نی‌عمه‌تانه‌ی خودا بر‌وا
ناکه‌ن؟ کام نی‌عمه‌ته‌ی خودا به‌درۆ ده‌خه‌نه‌وه. ناده‌میزادو هه‌موو
مه‌خلوقات له‌مردن‌دا به‌کسانن، هه‌موو زینده‌وه‌رێک ده‌بێ تالای مردن
به‌چێژێ. نه‌ب‌جار ده‌چنه‌ ژيانی قیامه‌ته‌وه، نمو کاته خودای خاوه‌ن
شکو‌مه‌ندو کیریا به‌عه‌دالته‌ لی‌کو‌لینه‌وه‌یان له‌گه‌ڵ ده‌کا، مردن
له‌ناو‌چون قوناغه‌ بو‌ ژيانی جاویدانی هه‌میشه‌یی. که‌وابێ مردن
له‌ناو‌چون خۆی له‌خۆی‌دا نی‌عمه‌ته‌، نی‌عمه‌تی‌کی گشتی‌یه‌و هه‌موو که‌س
ده‌گری‌ته‌وه، نی‌عمه‌تی‌که‌ له‌جیهانی فانی و ده‌ردو مه‌ینه‌تی ناده‌میزاد
ده‌گو‌ی‌زێته‌وه‌ بو‌ خانووی نه‌به‌دی و به‌رفراوان.

﴿يَسْأَلُهُ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾ هه‌موو دانیشه‌توانی
ناسانه‌کانو زه‌وی داوا له‌په‌روه‌ردگار ده‌که‌ن، بو‌ دا‌بین‌کردنی
پێ‌ویسته‌یه‌کانیان، نه‌ه‌لی ناسانه‌کان داوای لی‌خۆ‌شبون ده‌که‌ن. هه‌روه‌ها

فریشته کانیش داوای رزق و رۆژیو لیخۆشبون بۆ تههلی سهرزهوی دهکهن،
هیچ کهس نیه له بونه وهردا پیویستی به خودا نهبی، هه موو شتیک
به گوێرهی خۆی ئاتاجی پهروهردگاره، هه موویان به زمانی حال یان
به زمانی گف وگوژی لی دهپارینهوه داوای لی دهکهن، وهلی خودا هیچ
پیویستی به کی به کهس نیه ﴿کُلَّ یَوْمٍ هُوَ فِی شَأْنٍ﴾ پهروهردگار هه موو
رۆژی هه موو سات و کاتیک نیشی ههیه، خهریکی به پێوه بردنی
بونه وهره، گیان ده به خشی و ده مرینی، ئهم نزم ده کاو ئهو بهرز ده کاتهوه،
ئهم دینیتته دنیاوه ئهو له دنیا دهرده چینی، ئهم دهوله مه ند ده کاو ئهو
هه ژار، ئهو زه لیل ده کاو ئهم عه زیز، فلان ساغه نه خۆشی ده خا، فیسار
نه خۆشه شیفای ده دا، له تاوانی ئهم خۆش ده بی و سزای تاوانباریک
ده دا... ئیبنو جهریرو طه برارو ئیبنو عه ساکیر له عه بدوللای کوری
مونیبی (الازدی) یه وه ریوایه ت ده کهن ده لی: پێغه مبه ر (ﷺ) ئهم نایه ته ی
خوینده وه ﴿کُلَّ یَوْمٍ هُوَ فِی شَأْنٍ﴾ وتمان: ئهی پێغه مبه ری خودا! ئهو
(شه ننه) چیه خودا هه موو رۆژی خهریکه تی؟ پێغه مبه ر (ﷺ)
فه رموی: ئه وه یه: له تاوان خۆش ده بی، ته نگانه لا ده با، گهل و نه ته وه یه ک
بهرز ده کاته وه، گهل و نه ته وه یه ک دوا ده خا... ﴿فَبَآئِیْ اِلَآءِ رَبِّکُمَْا
تُکَذِّبَانِ﴾ به کام نیعمه ت له نیعمه ته کانی خودا برپا ناکن، کام نیعمه ته ی
به درۆ ده خه نه وه، بیگو مان به پێوه بردنی بونه وهره دابین کردنی پیویستیاتی
مه خلوقات نیعمه تانیکن کهس ناتوانی ئینکاریان بکا به هیچ که به درۆ ناخرینه وه.

تۆله لیستاندن له‌سه‌ر تاوان و پاداش دانه‌وه له‌سه‌ر کرده‌وه‌ی چاک

سَفَرُغْ لَكُمْ آيَةُ الثَّقَلَانِ ﴿٣١﴾ فَبِأَيِّ

ءَالَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٢﴾ يَمَعَشَرَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ إِنْ أَسْتَطَعْتُمْ

أَنْ تَنْفُذُوا مِنْ أَقْطَارِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ فَانْفُذُوا لَا تَنْفُذُونَ

إِلَّا بِسُلْطَانٍ ﴿٣٣﴾ فَبِأَيِّ ءَالَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٤﴾ يُرْسِلُ عَلَيْكُمْ

سُوفًا مِّنْ نَّارٍ وَنُحَاسٍ فَلَا تَنْصِرَانِ ﴿٣٥﴾ فَبِأَيِّ ءَالَاءِ رَبِّكُمَا

تُكَذِّبَانِ ﴿٣٦﴾

دوای رانواندنی بریک له‌نیعمه‌ته‌کانی خودا به‌سه‌ر به‌نده‌کانی له‌ژیانی

دونیا‌دا، نه‌مجار باسی حیساب و لی‌کۆلینه‌وه‌ی ژیا‌نی قیامه‌تیان بۆ ده‌کا:

که له‌و رۆژه‌دا هه‌ر که‌سه‌و به‌گویره‌ی کرده‌وه‌کانی پاداش ده‌دریته‌وه، که‌س

هه‌لاتنی بۆ نا‌کړی‌و رزگار بوونی نیه. ده‌فه‌رموی: ﴿سَفَرُغْ لَكُمْ آيُهَُا

الثَّقَلَانِ﴾ له‌وه به‌ولاوه ده‌ستمان بۆ‌تان به‌تال ده‌بی‌ ئه‌ی کۆمه‌لی ئاده‌می‌و

جندۆ‌که. بۆ ئه‌وه‌ی حیساب و لی‌کۆلینه‌وه‌تان له‌گه‌ڵ بکه‌ین و تۆله‌ی

تاوانه‌کانتان لی‌ بستین: پاداشی چاکه‌تان بده‌ینه‌وه. ئای له‌م هه‌ره‌شه

تونودوتی‌ژه‌ی په‌روه‌ردگار که نا‌راسته‌ی ئاده‌میزاد و جندۆ‌که‌ی کرده‌و.

هه‌ره‌شه‌یه‌ک هی‌چ شتی‌ک خۆی بۆ رانا‌گری‌و هه‌موو شتی‌ک له‌گل و‌گۆ ده‌خا.

خودای بالادہست و خاوەن تواناو دەسلاتی رەها، خۆی بۆ حیساب و لیکۆلینەوێ ئەو دوو کۆمەڵە مەخلوقاتە بێ دەسلاتە تەرخان دەکا، بێگومان خودا هیچ شتێک لەشتیکی تر بێ ناگای ناکا، پێویست ناکا بۆ ئەنجام دانی حیساب و لیکۆلینەوێ مەخلوقات واز لەکاری تر بێنێ و خۆی بۆ ئەو تەرخان بکا. وەلی ئەوای فەرمووە ئەو بۆ زی دە ترساندن و توند کردنی هەر پەشەکیە.

﴿يَا مَعْشَرَ الْجِنِّ وَالْإِنسِ إِنَّ اسْتَطَعْتُمْ أَنْ تَنْفُذُوا مِنْ أَقْطَارِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ فَانْفُذُوا﴾ ئەو کۆمەڵی جندۆکەو ئادەمیزاد! ئەگەر دەتوانن لەملاو لەولای ئاسمانەکان و زەوی یەو دەربچن و خۆتان لەچنگ قەزاو قەدەری خودا رزگار بکەن و بچنە شوینیکی خودا دەستی پێتان نەگا، دەلییان بپۆنە دەری ئەو عەرزو ئەو گەز.

﴿لَا تَنْفُذُونَ إِلَّا بِسُلْطَانٍ﴾ دلییا بن ناتوانن لە ئاسمان و زەوی دەربچن و خۆتان لە دەست خودا رزگار بکەن. مەگەر بەهۆی توانایەکیەو بێ: کە لەمپەرەکان بپۆن کۆسپەکان رامالێ. وە لە حال ئەو هیزو توانایە هەر خودا هەیهتی و ئیوێ دارای ئەو نین. ﴿فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾ بە کام لە نیعمەتەکانی خودا بپوا ناکەن، کام نیعمەتی بە درۆ دەخەنەو؟ هەندیک لەو نیعمەتە ئاگادار کردنەوێ پێش وەخت و ترساندن تانە لەسزا؟ بۆ ئەوێ خۆتان بپاریزن، هەروەها هەلانتان بۆ چاکەکردن و

جله وگیری لیّ کردنتان له خراپه. ﴿يُرْسَلُ عَلَيْكُمَا شَوْاظٌ مِّنْ نَّارٍ﴾
 نه گهر له فهرزی مه حالدا ، له ناسوی ناسمانه کان و زهوی دهریچن دهنیردری
 بۆ سهرتان نهی کومه لی ناده می و جندوکه - لافاویک له گرو بلیسهی
 ناگری بن دوکه ل ﴿وَنُحَاسٌ﴾ ههروه ها دوکه لی رهش، یان دهرژینین
 به سهرتاندا مسی تواوه. ﴿فَلَا تَنْتَصِرَانِ﴾ هیچ لایه کتان ناتوانن یارمه تی
 لایه نه که ی ترتان بدا، نهی کومه لی ناده می و جندوکه. ههرچی بکه ن
 ناتوانن عه زابی خودا له خوتان دوور بجه نه وه. ﴿فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا
 تُكَذِّبَانِ﴾ به کام له نیعمه ته کانی خودا ئیوه پروا ناکه ن و کام نیعمه ته ی
 به درۆ ده خه نه وه؟

شەق بونی ناسمان و حال و وهزی تاوانباران له روژی قیامه تدا

فَإِذَا انشَقَّتِ السَّمَاءُ فَكَانَتْ وَرْدَةً كَالدِّهَانِ

﴿٣٧﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٨﴾ فَيَوْمَئِذٍ لَا يُسْأَلُ عَنْ ذَنْبِهِ

إِنْسٌ وَلَا جَانٌّ ﴿٣٩﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٠﴾

يَعْرِفُ الْمُجْرِمُونَ بِسِيمَاهُمْ فَيُؤْخَذُ بِالنَّوَصِي وَالْأَقْدَامِ ﴿٤١﴾ فَبِأَيِّ

ءَاٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٢﴾ هٰذِهِ جَهَنَّمُ الَّتِي يُكَذِّبُ بِهَا الْمُجْرِمُونَ
 ﴿٤٣﴾ يَطُوفُونَ فِيْهَا وَبَيْنَ حَمِيْمٍ ؕ اِنَّ فِىْ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ
 ﴿٤٤﴾

﴿٤٥﴾

له‌وه‌پیش په‌روه‌ردگار ترسو سامی حسابو لی‌کولینه‌وه‌ی قیامت و
 رزگار نه‌بوون له‌و حاله‌ی رانواند، نه‌مجار باسی نه‌و گۆرانکارییه‌ ده‌کا، که
 به‌سهر بونه‌وه‌ردا دئ: ده‌فه‌رموی: ﴿فَاِذَا انشَقَّتِ السَّمَاءُ فَكَانَتْ وَرْدَةً
 كَالِدِّهَانِ﴾ که روژی قیامت هات و ناسمان شه‌ق و په‌ق بوو و ده‌کوو گولاله
 سور هه‌لگه‌را، توایه‌وه و ده‌کوو روئی قال کراو، یان ناسمان و ده‌کوو زه‌یت
 توایه‌وه، ره‌نگاوه‌نگ و هستا و ده‌کوو بویاخ ده‌می به‌سوری و ده‌می به‌زه‌ردو
 و ده‌ختیک به‌شین و کاتیک به‌سه‌وز خوی نواند، نه‌وه‌ش له‌به‌ر ترسی زۆرو
 قورساییی به‌لاو موصیبه‌تی نه‌و روژه سه‌خته.

﴿فَبَآئِ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾ به‌کام له‌نیعمه‌ته‌کانی خودا بپروا ناکه‌نو
 کام نیعمه‌تی رت ده‌که‌نه‌وه. نه‌ی کۆمه‌لی ناده‌می و جندۆکه. بی‌گومان
 راگه‌یانندی نه‌و جوړه هه‌والانه ترس ده‌خاته دل و ده‌روونه‌وه و
 له‌خراپه‌کاری ده‌تانگیژیته‌وه، که‌وابی نه‌مه‌ش نیعمه‌تیکی
 که‌وره‌ی په‌روه‌ردگاره.

﴿قَيُّومٌ لَا يُسْأَلُ عَنْ ذَنْبِهِ إِنْسٌ وَلَا جَانٌ﴾ نهو روژه‌ی ناسمان شهق ده‌بی و قیامت راده‌بی، هیچ کس له‌ئاده‌می و پهری پرسیری تاوانه‌کانی لی ناکری، چونکه هه‌موویان به‌روخساریان دیاره، لهو کاته‌ی له‌گۆره‌کانیان راده‌بن و دینه ده‌روه روپه‌ش و چاو زه‌ردو خه‌م و خه‌فه‌تبارو سه‌رشۆر. هه‌روه‌ها له‌به‌رنه‌وه‌ خودا هه‌موو کرده‌وه‌کانی تۆمار کردون و هه‌رکسه له‌نامه‌ی نه‌عمالی‌دا باشو خراپی رونکراوه‌ته‌وه.

موجاهید ده‌لی: فریشته‌کان پرسیار له تاوانباران ناکه‌ن چونکه به‌سه‌رو سیماو ده‌ناسرینه‌وه...

وه‌کوو له‌نایه‌تیکی تردا ده‌فه‌رموی: ﴿هَذَا يَوْمٌ لَا يَنْطِقُونَ. وَلَا يُؤْذَنُ لَهُمْ فَيَعْتَذِرُونَ﴾ (المولات: ۳۵-۳۶) هه‌لبه‌ته قیامت مه‌وقیف مه‌وقیفه. لهو مه‌وقیفه‌دا پرسیریان لی ناکری، وه‌لی مه‌وقیفی تر هه‌یه پرسیریان لی ده‌کری، نه‌ک له‌تاوانباران به‌لکوو له‌هه‌موو کس وه‌کوو له‌نایه‌تیکی تردا ده‌فه‌رموی: ﴿قَوْمَكَ لِنَسْأَلَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ. عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾ (الحجر: ۹۲-۹۳) یان ده‌فه‌رموی: ﴿وَقِفُّهُمْ إِنَّهُمْ مَسْئُولُونَ﴾ (الصافات: ۲۴) ده‌ی که‌وابی: ﴿فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾ ئیوه ئیه‌ی کۆمه‌لی ئاده‌میزادو جندۆکه به‌کام له‌نیعمه‌ته‌کانی خودا بروا ناکه‌ن و کام نیعمه‌ته‌ی به‌درۆ ده‌خه‌نه‌وه. که بریک له‌نیعمه‌ته‌کانی نه‌م ناگادار کردنه‌وه پێش وه‌خت و ترساندنه‌یه هه‌تا خه‌لکی وه‌هۆش خو بینه‌وه‌و ده‌ست له‌کوفرو تاوان هه‌لبگرن،

په‌روه‌دگار هۆی پرسیار لی نه‌کردنیاں له‌و مه‌وقیفه‌دا رون ده‌کاته‌وه‌و ده‌فهرموئ: ﴿يُعْرِفُ الْمُجْرِمُونَ بِسِيمَاهُمْ فَيُؤْخَذُ بِالنَّوَاصِي وَالْأَقْدَامِ﴾ کافرو تاوانباره‌کان روژی رابوونی قیامه‌ت و هاتنه‌ ده‌روه‌یان له‌گۆره‌کان به‌روخسارو ده‌م و چاویان ده‌ناسرینه‌وه، روپه‌شو و روزه‌رد، سه‌رشۆرو خه‌فه‌تبارن، له‌دوو‌روه‌ه‌ دیاړن، ئیتر به‌قژی پیشه‌سرو قاچیان راده‌کیشرین و توپ ده‌درینه‌ ناو دۆزه‌خه‌وه! واته‌ گرمۆله‌ ده‌کرین و قاچیان ده‌بریته‌ لای قژی پیشه‌سه‌ریان و ده‌خرینه‌ ناو ناگه‌وه‌.

﴿فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾ به‌کام نیعمه‌ت له‌نیعمه‌ته‌کانی خودا بپوا ناکه‌ن و کام نیعمه‌ته‌ی به‌درو ده‌خه‌نه‌وه؟ نه‌وه‌تا پیش و هخت ناگادار کراونه‌وه‌و ترسیندراون. سه‌ره‌نجامی تاوانبارانتان پێ راگه‌یه‌ندراوه‌..

جا له‌و کاته‌دا: که ده‌خرینه‌ ناو دۆزه‌خه‌وه‌ بۆ زیده‌ سه‌رزه‌نشت و نه‌زیه‌تدان پێیان ده‌گوتری ﴿هَذِهِ جَهَنَّمُ الَّتِي يُكَذِّبُ بِهَا الْمُجْرِمُونَ﴾ ئەمه‌ ئەو دۆزه‌خه‌یه‌ تاوانباران به‌درویان ده‌خسته‌وه، ئەوا ئێوه‌ چوونه‌ ناوی و به‌چاوی خۆتان بینیتان، ده‌سا به‌چیژن عه‌زایی سه‌خت و نه‌براه‌ی. ﴿يَطُوفُونَ بَيْنَهَا وَبَيْنَ حَمِيمٍ آتٍ﴾ ئیتر تاوانباران له‌ناو دۆزه‌خدا ده‌میك به‌ئاگر ده‌سوئیندرین و کاتیکیش ناوی کولاتووی وه‌کرو مسی تواوه‌یان به‌قورگا ده‌کرئ، ریخۆله‌و ناوسکیان پارچه‌ پارچه‌ ده‌کاو دایده‌پلۆخینئ. وه‌کوو له‌نایه‌تیکی تردا ده‌فهرموئ: ﴿إِنَّ الْأَغْلَالُ فِي أَعْنَاقِهِمْ

وَالسَّلَاسِلُ يُسْحَبُونَ فِي الْحَمِيمِ ثُمَّ فِي النَّارِ يُسْجَرُونَ ﴿غافر/۷۱-۷۱۲﴾ یان ده فہرموی: ﴿فَالَّذِينَ كَفَرُوا قُطِعَتْ لَهُمْ ثِيَابٌ مِنْ نَارٍ يُصَبُّ مِنْ فَوْقِ رُؤُوسِهِمُ الْحَمِيمُ يُصْهَرُ بِهِ مَا فِي بُطُونِهِمْ وَالْجُلُودُ وَلَهُمْ مَقَامِعٌ مِنْ حَدِيدٍ﴾ (الحج: ۱۹-۲۱) دہی/ تہم ترساندن و رونکردن و پیتش و ہختانہ ﴿فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾ تہو بہ کام نیعمہ قی خودا پروا ناکہن؟؟ تہم ناگادار کردن و ترساندن یہک لہدوای یہکانہ نیعمہ قی خودان و پتویستہ بہرچاویان بگرن و بہ خوتان دا بچنہ و ہ.

نیعمہ تہ جورا و جورہ کان لہ بہ ہہ شتدا بو تہ قواکاران

وَلَمَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ جَنَّاتٍ ﴿٤٦﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ
 ﴿٤٧﴾ ذَوَاتَا أَفْنَانٍ ﴿٤٨﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٩﴾ فِيهِمَا عَيْنَانِ
 تَجْرِيَانِ ﴿٥٠﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٥١﴾ فِيهِمَا مِنْ كُلِّ فَاكِهَةٍ
 زَوَّجَانِ ﴿٥٢﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٥٣﴾ مُتَكِعِينَ عَلَى فُرُشٍ
 بَطَائِنُهَا مِنْ إِسْتَبْرَقٍ وَحَنَى الْجَنَّتَيْنِ دَانٍ ﴿٥٤﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا
 تُكَذِّبَانِ ﴿٥٥﴾ فِيهِنَّ قَاصِرَاتُ الطَّرْفِ لَمْ يَطْمِثْهُنَّ إِنْسٌ قَبْلَهُمْ

وَلَا جَانٌّ ﴿٥٦﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٥٧﴾ كَأَنَّهُنَّ الْيَاقُوتُ
وَالْمَرْجَانُ ﴿٥٨﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٥٩﴾ هَلْ جَزَاءُ
الْإِحْسَنِ إِلَّا الْإِحْسَنُ ﴿٦٠﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

لهو په پيش باسی نهو تنگ و چه له مانه ی کرد: که توشی تاوانباران
ده بڼی له قیامت دا، به د به ختیو چاره پرهی موشریک و یاخی بووانی نمایش
کرد، نه مجار له بهرام بهر نه وه دا باسی پاداشی ته قواکاران ده کاو
ده فهرموی: ﴿وَلَمَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ جَنَّاتٍ﴾ بۆ که سیټک له خودا بترسوی
یادی روژی حیساب و لیکو لینه وهی بهردهم باره گای خودا بکا، دو
به هه شتی ماددی نهو شوین و له زهت و رابواردنه جهسته یی یه ده ست
ده که وی. به دو جوړ خوشی پاداشی ده دریته وه، ﴿فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا
تُكَذِّبَانِ﴾ به کام له نیعمه ته کانی خودا بر وانا که نو چ نیعمه تی کی به درو
ده خه نه وه، خو نیعمه تی به هه شت بی وینه یه و بهرده وام و نه پراوه یه.
ماموستا سهید ده فهرموی: له سوره تی به قهر وه تا تیره نه مه یه که مجاره
قورثان باسی دوو به هه شت بکا، وادیاره نهو باغچانه له ناو به هه شتی
گوره و بهر فراوان دان، وه لی: که لیره باسیان ده کا ده گونجی له بهر
زیده خوشیو بهر زیان بڼی له سوره تی (الواقعة) دا باسی نه وه ده فهرموی:

که به‌هه‌شتیه‌کان دوو تاقمی گه‌وره‌و زۆرن، ﴿السَّابِقُونَ السَّابِقُونَ﴾
 ﴿اصحاب الیمین﴾ بۆ هەر تاقمیکیشیان نازو نیعمه‌ت هه‌یه، لێره وای
 بۆ ده‌چین ئەو دوو به‌هه‌شته بۆ تاقمی پله‌وپایه به‌رز بن. له‌وانه‌یه ئەو
 کۆمه‌له پێشکه‌وتوو نزیکه‌ی خودا بن: که له‌سوره‌تی واقیعه‌دا
 به‌﴿السَّابِقُونَ السَّابِقُونَ. أُولَئِكَ الْمُقَرَّبُونَ﴾ ناماژه‌ی بۆ کردن، ئەجار
 باسی دوو باغچه‌ی تر ده‌کا: که له‌دوو باغچه‌ی تر نزم‌ترن، له‌وانه‌یه ئەو
 دووه‌ش بۆ تاقمیکێ تر بن که پله‌وپایه‌یان له‌خوار تاقمی پێشووه‌وه بێ،
 وێده‌چێ ئەوه (اصحاب الیمین) بن.

ئەجار وه‌صفی دوو به‌هه‌شته‌که ده‌کاو ده‌فه‌رموی: ﴿ذَوَاتَا أَفْنَانٍ﴾
 لقی دارو دره‌ختیان سه‌وزو ته‌رو تازه‌و به‌ده‌ماخن، هه‌موو جوهره
 میوه‌یه‌کیان پتویه. یان ئەو دوو باغچه‌یه جوهره‌ها دارو دره‌خت و میوه‌یان
 تێدایه. ﴿فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾ ده‌ی ئیوه به‌کام نیعمه‌تی خودا برپا
 ناکه‌ن و چ نیعمه‌تیکێ به‌درۆ ده‌خه‌نه‌وه ئەو کۆمه‌لی ئاده‌می و جندۆکه.
 خو ئەم دیمه‌ن و نازو نیعمه‌ته له‌وانه‌ن: که هه‌ول ده‌درێ وه‌ ده‌ستیان بێنن.
 ﴿فِيهِمَا عِتَانٍ تَجْرِيَانِ﴾ له‌هه‌ردووک له‌و به‌هه‌شتانه‌دا دوو کانیای ره‌وان
 هه‌ن، ئاوه‌که‌یان ره‌وان ده‌بێ بۆ ئاودانی دارو دره‌خت و گۆل و گۆلزاری ئەو
 دوو باخانه. ئیتر له‌هه‌مو میوه‌جاتیک به‌ره‌م دێنن. هه‌سه‌نی به‌صری
 ده‌لی: ئەو دوو کانیاه یه‌کیکیان پێی ده‌گوترێ سه‌له‌سه‌بیل. ﴿فَبِأَيِّ آلَاءِ

رَبُّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿١﴾ به‌کام له‌نیعمه‌ته‌کانی خودا برپوا ناکه‌ن و چ نیعمه‌تیکی به‌درؤ ده‌خه‌نه‌وه. خو نه‌وانه نازو نیعمه‌تیکی حه‌قیقی و راست و دروست و هیچ شك و گومانیک له‌هه‌بوونیان نیه.

﴿فِيهِمَا مِنْ كُلِّ فَاكِهَةٍ زَوْجَانِ﴾ ﴿٢﴾ له‌و به‌هه‌شتانه‌دا له‌هه‌موو جوړه میوه و نه‌وعه‌کان ده‌خوری و له‌زه‌تیان لی وهرده‌گیری جوړیکیان ته‌پرو تازه و جوړیکیان وشکه هه‌ردوکیان به‌تامن و نازاندی کامه‌یان له‌کامه‌یان خوشتره. هینده نایابن شتی و جوان و رازوه به‌چاو نه‌بینراوه و به‌گوئیچکه نه‌بیستراوه و به‌خیالیش به‌سه‌ر دل‌دا رانه‌بردوه، ﴿فَبَآئِيَ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾ ﴿٣﴾ به‌کام له‌نیعمه‌ته‌کانی خودا برپوا ناکه‌ن و چ نیعمه‌تیکی به‌درؤ ده‌خه‌نه‌وه.

ئیب‌نوعه‌بباس ده‌فهرموی: نیعمه‌تی دنیا به‌نیسبه‌ت نیعمه‌تی قیامه‌ته‌وه هه‌ر ناوه و ناوه‌پۆک نیه. واته: به‌رامبه‌ری ناکرین و جوداوازی نیوانیان زوره. نه‌و به‌هه‌شتیانه ﴿مُتَكِّينَ عَلَىٰ فُرُشٍ بَطَآنُهَا مِنْ إِسْتَبْرَقٍ﴾ ﴿٤﴾ پالی لی ده‌ده‌نه‌وه له‌سه‌ر چه‌ند راخه‌ریک ناواخه‌کیان پارچه مه‌خه‌ری نه‌ستوره، نه‌ی ده‌بی دیوی ده‌ره‌وه‌ی چی بی و چه‌ند جوان و رازوه بی؟ له‌سه‌عیدی کوری موسه‌یه‌بیان پرسى: که ناواخنی راخه‌ره‌کانیان مه‌خه‌ری نه‌ستور بی نه‌ی ده‌بی به‌رگو دیوه ظاهره‌کیان چون بی؟ له‌وه‌لام‌دا وتی: نه‌وه‌یه که خودا فهرموویه‌تی ﴿فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ مَّا أُخْفِيَ لَهُمْ مِنْ قُرَّةٍ

أَعْيُنٌ ﴿السجدة: ۱۷﴾ ثیبونعه باس ده فرموی: باسی ناواخنه که ی بۆ کردون بۆ
ئوهوی دلتان پیی ناشنا بی و بیناسن، وهلی دیوی دهره وهی ئه و راخه رانه
هر خودا ده زانی چونن !!

﴿وَجَنَى الْجَنَّتَيْنِ دَانٍ﴾ میوه هاتی دره خته کانی ئه و دوو به هه شته
به یده ستن، هر کاتی به هه شتییه کان بیانیه و چونیان بوی ئاوا بۆیان
حازره و له نزیکه وه بی ماندوبوون ده یانچنن. وه کوو له نایه تیکی تردا
ئامازه به م مانایه ده کاو ده فرموی: ﴿قُطُوفُهَا دَانِيَةٌ﴾ (الحاقة: ۲۳) یان
ده فرموی: ﴿وَدَانِيَةً عَلَيْهِمْ ظِلَالُهَا وَذُلَّتْ قُطُوفُهَا تَذْلِيلًا﴾ (الانسان: ۱۴)
ویرای ئه و هه موو نازو نیعمه ته جوړا و جوړانه ﴿فِيهِنَّ قَاصِرَاتُ الطَّرْفِ لَمْ
يَطْمِثْنَهُنَّ اِنْسٌ قَبْلَهُمْ وَلَا جَانٌّ﴾ له و دوو به هه شته دا حوری شوخ و شهنگ
هه ن، چاو به دهره وه نین و چاویان ده پرته میرده کانیان، هه موویان کچن و
له وه پیش نه ئاده می و نه پهری ده ستیان لی نه داوون، له به هه شته دا دروست
کراون. ﴿فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾ به کام له نیعمه ته کانی خودا برپا
ناکه ن و چ نیعمه تیکی به درو ده خه نه وه؟؟

﴿كَانَّهُنَّ الْيَاقُوتُ وَالْمَرْجَانُ﴾ ئه و حوریانه ده لی ی یاقوت و مهر جانن
له سپر و صافی و بی گهردی دا، جهسته یان صاف و لوس و سپی و ناسک و
سه رکولمه یان سوو تا بللی جوان.

﴿فَبَآئِيَ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾ به‌کام له‌نیعمه‌ته‌کانی خودا بر‌وا ناکه‌ن و
چ نیعمه‌تیکی به‌درؤ ده‌خه‌نه‌وه؟

﴿هَلْ جَزَاءُ الْإِحْسَانِ إِلَّا الْإِحْسَانُ﴾ نایا پاداشی چاکه چاکه نیه؟
واته: پاداشی کرده‌وهی چاک له‌دونیا‌دا به‌هه‌شتی جوان و رازاوه‌یه
له‌قیامه‌ت‌دا. نهم دوو به‌هه‌شته بؤ خاوه‌ن باوه‌پانی کردار چاکن. ﴿فَبَآئِيَ
آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾ به‌کام له‌نیعمه‌ته‌کانی خودا بر‌وا ناکه‌ن، چ
نیعمه‌تیکی به‌درؤ ده‌خه‌نه‌وه؟

به‌غه‌وی و به‌یهه‌قی و ئیبنو نه‌بی حاته‌م و ئیبنو مه‌رده‌وه‌یه‌ی
له‌ئه‌نه‌سی کوری مالیکه‌وه ریوایه‌ت ده‌که‌ن ده‌فه‌رموی: پیغه‌مبه‌ر نایه‌تی
﴿هَلْ جَزَاءُ الْإِحْسَانِ إِلَّا الْإِحْسَانُ﴾ یی خوینده‌وه و فه‌رموی ده‌زانن خودا
چی فه‌رمووه؟ هاوه‌لان وتیان: خودا و پیغه‌مبه‌ر ده‌زانن. نه‌مجار فه‌رموی:
خودا ده‌فه‌رموی: پاداشی که‌سیک: که نیعمه‌تی یه‌کتاپه‌رستی پی
ببه‌خشم و توفیقی بده‌م بؤ نه‌نجامدانی نه‌و نیعمه‌ته‌جگه له‌به‌هه‌شتی
جوان و رازاوه هیچی تر نیه.

وه‌صفیکی تری باخه‌کانی به‌هه‌شت

وَمِنْ دُونِهِمَا جَنَّتَانِ ﴿٦٢﴾ فَبَآئِيَ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

﴿٦٣﴾ مَدْهَامَتَانِ ﴿٦٤﴾ فَبَآئِيَ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٦٥﴾ فِيهِمَا

عَيْنَانِ نَضَّاخَتَانِ ﴿٦٦﴾ فَيَأْتِي ءَالَآءُ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٦٧﴾
 فِيهِمَا فَاكِهَةٌ وَنَخْلٌ وَرُمَّانٌ ﴿٦٨﴾ فَيَأْتِي ءَالَآءُ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٦٩﴾
 فِيهِنَّ خَيْرَاتٌ حِسَانٌ ﴿٧٠﴾ فَيَأْتِي ءَالَآءُ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧١﴾ حُورٌ
 مَّقْصُورَاتٌ فِي الْخِيَامِ ﴿٧٢﴾ فَيَأْتِي ءَالَآءُ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧٣﴾
 لَمْ يَطْمِئِنَّ أَنْفُ قَبْلَهُمْ وَلَا جَانٌّ ﴿٧٤﴾ فَيَأْتِي ءَالَآءُ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ
 ﴿٧٥﴾ مُتَكِبِينَ عَلَى رَقَرَفٍ حُضِرٍ وَعَبْقَرِيٍّ حِسَانٍ ﴿٧٦﴾ فَيَأْتِي
 ءَالَآءُ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧٧﴾ بَرَكَ اسْمُ رَبِّكَ ذِي الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ ﴿٧٨﴾

پهروهردگار له نایه ته کانی پيشودا باسی جوانو رازاوهی دوو
 باخچه ی بهه شتی کرد: که پاداشی ته قواکارو له خواترسانه، نه مجار
 وه صفی دو باخچه ی تری بهه شت ده کا: که له خوار دو بهه شته که ی
 تره وهن. ده فرموی: ﴿وَمِنْ دُونِهِمَا جَنَّتَانِ﴾ دوو جوړ باخی رازاوهی تر
 هه ن له بهه شت دا بو له خوداترسان، یان دوو باخچه ی تر هه ن له خوار نهو
 دوو باخچه ی بهی له وه ویش باس کران بو: که سانیك: که پله وپایه یان
 له خوار پله وپایه ی نهو تا قمه وهیه: که له نایه ته کانی پيشودا باس کران.

نم دوو باخچه یه لم دوو نایه تدها وه صفیان ده کا بۆ تا قمیکن
قورنان به (اصحاب الیمین) ناویان ده با واته نهوانه ی : که نامه ی
عه مه لیان ده دریتته دهستی راستیان.

﴿مُدْهَامَتَانِ﴾ نم دوو باخچه یه دره خته کانیان روه کو شیناوردیان
چروپرو زۆر سهوزو تهر ده ماخن، نهوانده سهوزن رهش هه لگه پاون، ﴿فَبَآئٍ
آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾ به کام نیعمه ته ی خودا برپا ناکه نو چ نیعمه تیکی
به درۆ ده خه نه وه.

﴿فِيهِمَا عَيْنَانِ نَضَّاخَتَانِ﴾ لهو دوو به هه شته دا دوو کانیاوی هه لقولاو
هه ن، ئاوه که یان هه لده قولی بی نه وه ی له بهریان برپا وه کوو ئاوی دوو
باخچه که ی تر.

﴿فَبَآئٍ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾ به کام نیعمه ته ی خودا برپا ناکه نو چ
نیعمه تیکی ره ت ده که نه وه؟؟

﴿فِيهِمَا فَآكِهَةٌ وَنَخْلٌ وَرُمَّانٌ﴾ لهو دوو باخه ی به هه شته دا هه یه
میوه هاتی زۆرو جوړاوجۆر به تاییه ته خورماو هه نار که دوو جوړه میوه ی
زۆر جوان و فره به سودن. ﴿فَبَآئٍ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾ نیوه به کام
نیعمه ته ی خودا برپا ناکه نو چ نیعمه تیکی به درۆ ده خه نه وه؟ ﴿فِيهِنَّ
خَيْرَاتٌ حِسَانٌ﴾ لهو دوو باخه دا ئافره ته ی جهسته جوان و رهوشت شیرین
هه ن، روخسار جوان و رهفتار په سه ند.

﴿فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾ به کام له نیعمه ته کانی خودا برپوا ناکه نو
کام نیعمه تی به درو ده خه نه وه.

نهو نافره ته روخسار جوانو ره فتار شیرینانه ﴿خُورٌ مَّقْصُورَاتٍ فِي
الْخِيَامِ﴾ چهند جوړیکن سپو صافو بی گهر دو چاوپره شی چاو گه وره،
دایو شراو له ناو خه یه کانی به هه شت دا، خیمه ی له در دروستکراو، نهوان
وه کوو نافره تی دنیا به ناو جاده و کولانان دا هاتو چو ناکه نو، ﴿فَبِأَيِّ آلَاءِ
رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾ به کام له نیعمه ته کانی خودا برپوا ناکه نو چ نیعمه تی کی
به درو ده خه نه وه؟!

﴿لَمْ يَطْمِئْنُوا عَلَىٰ أَيْمَانِنَا قَبْلَهُمْ وَلَا جَانٌّ﴾ له وه پیش هیچ کهس له ناده میو
جندو که ده ستیان لی نه داو، به تایبه تی بو له خودا ترسان و ته قواکاران
دروست کراو. ﴿فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾ به کام له نیعمه ته کانی خودا
برپوا ناکه نو چ نیعمه تی کی به درو ده خه نه وه؟!

﴿مُتَكِنِينَ عَلَىٰ رُفُوفٍ خُضْرٍ وَعَبَقَرٍ حَسَانٍ﴾ نهو به هه شتیانه
پالیان داوه ته وه له سهر سهرین و دوشه کی نه رم و شلو سهوز، فهرشی
جوانو پر نه خش و نیگاریان بو راخراوه: که تا بلئی سهرنج راکیش و
جوانو نایاب دروستکراو. ﴿فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾ به کام
له نیعمه ته کانی خودا برپوا ناکه نو چ نیعمه تی کی به درو ده خه نه وه؟!

﴿هل جزاء الاحسان الا الاحسان﴾ نایا پاداشی چاکه چاکه نیه،
به‌ئی پاداشی نیمان و کرده‌وی چاکه به‌هشتی رازاوه‌یه.

﴿تَبَارَكَ اسْمُ رَبِّكَ ذِي الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ﴾ به‌رزو پی‌رزو پاک و بی
عه‌یه خودای خاوه‌ن که‌ره‌م و به‌خشش، شیای نه‌ویه به‌شکو‌مه‌ند
بناسری و که‌س لئی یاخی نه‌بی، ریزی بگیری و عیباده‌تی بو بکری،
سوپاس‌گوزاری بکری، کوفرانی نیعمه‌ته‌کانی نه‌کری. هه‌میشه
له‌یاد بی و بیر نه‌چیته‌وه،

تیبینی نه‌وه ده‌کری: له‌وه‌پیش له‌دوای باسی نیعمه‌ته‌کانی دنیا
فه‌رمووی: ﴿وَبِاقِي وَجْهِ رَبِّكَ..﴾ به‌مه‌ ئاماژه‌ی به‌وه کرد که جگه
له‌خودا هه‌موو مه‌وجودیک ده‌فه‌وتی. دوا به‌دوای باسکردنی نیعمه‌ته‌کانی
قیامه‌تیش فه‌رمووی: ﴿تَبَارَكَ اسْمُ رَبِّكَ..﴾ به‌مه‌ش ئاماژه‌ی به‌وه کرد:
که ئه‌هلی به‌هه‌شت بو هه‌تا هه‌تایه ده‌میننه‌وهو ذیکری خودا ده‌که‌نو
له‌ززه‌تی لی وهرده‌گرن...!

بسم الله الرحمن الرحيم

سوره‌تی «الواقعة»

نهم سوره‌ته (۹۶) نایه‌تەو مەككییە، ناوئراوه بەسوره‌تی (الواقعة) چونكه لەسەرەتای سوره‌ته‌كه‌دا دەفەرموی: ﴿إِذَا وَقَعَتِ الْوَاقِعَةُ﴾. دوابەدوای سوره‌تی (الرحمن) چونكه لەچەند رویەكەوه پەيوەندیان بەیەكتەرەوه هەیه:

۱- لە هەردوو سوره‌ته‌كه‌دا باسی قیامەت و بەهەشت و دۆزەخ هەیه،
 ۲- لەسوره‌تی (الرحمن) دا حال و وه‌زعی تاوانباران و لەخوداترسان لەقیامەتدا ^{باسا} کراوه، ئاماژە بەسزای سەخت بۆ تاوانباران و پاداش بۆ تەقواکاران کراوه. لەم سوره‌ته‌شدا حال و وه‌زعی قیامەت و تەنگ و چەلەمەکانی و دابەشکردنی ئادەمیزاد بۆ سێ کۆمەڵ و تاقم و سەرەنجامی هەرسێ کۆمەڵەکان روناکراوه‌تەوه..

۳- لەسوره‌تی (الرحمن) دا باسی شەق و پەقبوونی ئاسمانی کرد لەم سوره‌ته‌شدا باسی لەگریژەنەچوونی زه‌وی و وه‌شەقەتۆڵە هاتنی دەکا. کەوابێ هەردوو سوره‌ته‌كه باسی رابوونی قیامەتیان لەخۆ گرتووه و ناوهرۆکیان لێك دەچێ، هەرچەند تەرتیب و زنجیرەى غایشکردنی باسەکان جوداوازیان هەیه.

رابوونی قیامتو دابه شکردنی ناده میزاد بو سئ تاقم

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِذَا وَقَعَتِ الْوَاقِعَةُ ﴿١﴾ لَيْسَ لِقَوْمِهَا كَذِبٌ ﴿٢﴾ خَافِضَةٌ رَافِعَةٌ ﴿٣﴾ إِذَا رُجَّتِ الْأَرْضُ رَجًا ﴿٤﴾ وَيُسَّتِ الْجِبَالُ بَسًا ﴿٥﴾ فَكَانَتْ هَبَاءً مُنْبَثًا ﴿٦﴾ وَكُنْتُمْ أَزْوَاجًا ثَلَاثَةً ﴿٧﴾ فَأَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ مَا أَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ ﴿٨﴾ وَأَصْحَابُ الْمَشْأَمَةِ مَا أَصْحَابُ الْمَشْأَمَةِ ﴿٩﴾ وَالسَّيِّقُونَ وَالسَّيِّقُونَ ﴿١٠﴾ أُولَئِكَ الْمُقَرَّبُونَ ﴿١١﴾ فِي جَنَّتِ النَّعِيمِ ﴿١٢﴾

واقیعه ناوه بو سوره ته که و ناوه پروکی باسه که شییه تی، یه که م
مه وزوعیک: که سوره ته که باسی لیوه ده کا، مه وزوعی زیندوبوونه وهی
قیامت، باسی رابوونی نهو روزه یه: که روزهی حیساب و لیکی لینه وه یه،
ره تدانه وهی نه وانه یه گومانیان له رابوونی هه یه، هاوه لیان بو خودا داناوه،
قورئان به درو ده خه نه وه. بویه سوره ته که به باسی قیامت ده ست پی ده کا
هه موو قسه یه که ده بری و هه موو شک و گومانیک ده ره وینیتته وه.
ده فهرموی: ﴿إِذَا وَقَعَتِ الْوَاقِعَةُ﴾ که قیامت رابو، هیچ هیژیک نیه
بتوانی بهرگری بکاو نه هیلی رابی. به لکوو هه ردی و گومان له هاتشدا

نیه. ﴿لَيْسَ لَوْعَتِهَا كَاذِبَةٌ﴾ کاتیک قیامت راده بی کهس نیه بتوانی به دروی بخاته وه، کهس ٲینکاری ناکا، روداوه کان له بهر چاونو هیچ مه جالی گومان نیه!!

﴿خَافِضَةٌ رَافِعَةٌ﴾ نهو روزه هندی کهس که له دونیادا بهروالته بهرز بوون نهویان ده کاو ده خرینه ناو دوزه خه وه، هندی کهسیش که له دونیادا بهروالته هیچ و پوچ و پابین بوون، بهر زیان ده کاته وه بو به هشت بهر ٲ ده کرین. چونکه هه موو روداویکی گه وره گۆرانکاری له کیشانه ی کۆمه لگادا ده کا، دیاره روداوی رابوونی قیامت له هه موو روداویک گه وره تره: که وایی ده بی گۆرانکاریه کهشی زۆر گه وره بی. ته رازوی کیشه کان بگۆر ٲ، هندی نهوی بکاو هندی بهرز بکاته وه..

﴿إِذَا رُجَّتِ الْأَرْضُ رَجًا﴾ نهو کاته ی زهوی وه شه قه تۆله ده کهوی و جم و جولی نا ناسایی لی روده دا، ده کهویته ته کاندان و هه لبهزو دابهز، هه رچی شاخ و کیو هه یه هه مووی به سه ر یه کدا ده پوخی و ته خت ده بن. ﴿وَبُسَّتِ الْجِبَالُ بَسًا﴾ کیوه کان وردو خاش کران. وه کوو له نایه تیکی تر دا ده فرموی: ﴿وَكَانَتِ الْجِبَالُ كَثِيبًا مَّهِيلًا﴾ (المزمل: ۱۴).

﴿فَكَانَتْ هَبَاءً مُنْبَثًّا﴾ بوون به ته پ و تۆزو گه ردو چون به هه وادا، قیامت رابوو ئاده میزاد زیندو کرانه وه کیشی سارای مه حشر کران. ﴿وَكُنْتُمْ أَزْوَاجًا ثَلَاثَةً﴾ لهو روزه دا ئیوه بوون به سی تا قم (اصحاب الیمین، اصحاب الشمال، السابقون المقربون)

وهكوه له وه دوا باسیان ده‌كاو ده‌قه‌رموین:

۱- ﴿فَأَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ مَا أَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ﴾ نه‌وانه‌ی که له‌و
روژه‌دا نامه‌ی کرده‌وه‌کانیان به‌ده‌ستی راستیان وهرده‌گرنو به‌ره‌و به‌ه‌شت
به‌پړی ده‌کرین چهند له‌خو‌شی‌دانو چهند به‌خته‌وه‌رن؟ هه‌رمه‌پرسه چ
خو‌شیو به‌خته‌وه‌رییه‌ک دایان ده‌گرئ!!

۲- ﴿وَأَصْحَابُ الْمَشْأَمَةِ مَا أَصْحَابُ الْمَشْأَمَةِ﴾ نه‌وانه‌ی له‌و
روژه‌دا نامه‌ی عه‌مه‌لیان به‌ده‌ستی چه‌پ وهرده‌گرنو راپیچی ناو دۆزه‌خ
ده‌کرین نای چهند به‌دبه‌ختو چاره‌په‌شن، چهند خه‌ساره‌تمه‌ندو به‌فتاره
چۆن؟ هه‌ر باس نا‌کری و نایه‌ته‌گوفتار.

۳- ﴿وَالسَّابِقُونَ السَّابِقُونَ. أُولَئِكَ الْمُقَرَّبُونَ. فِي جَنَّاتِ النَّعِيمِ﴾
هه‌موو ده‌ست پی‌ش‌خه‌ره‌کان بو نیمانه‌ی‌نان له‌گشتی گه‌لو نه‌ته‌وه‌یه‌ک،
نه‌وانه‌ی زوو به‌پیر بانگه‌وازیی پی‌غه‌مبه‌رانو بانگ‌خوازانی نایینه‌وه‌چونو
نیمانیان هی‌ناوه‌و تۆبه‌یان له‌تاوانو تاوانباریی کرده‌وو رویان کردۆته‌کاری
چاکه‌و به‌دلسۆزیی خوداپه‌رستیان نه‌نجام داوه‌ نه‌وانه‌ ده‌سته‌ی یه‌که‌من بو
چوونه‌ ناو ره‌حه‌متی خوداوه‌، بو وهرگرتنی پاداشی باشو پله‌وپایه‌ی به‌رز،
نه‌وانه‌ نزیک خراوه‌ن له‌ره‌زامه‌ندیی خودا ، بو هه‌تاهه‌تایه‌ نی‌شته‌جی
ده‌کرین له‌ناو به‌ه‌شتدا.

ئیمام ئەحمەد لەخاتو عاتیشەوێ لەپێغەمبەرەوێ (ﷺ) ریاوایت دەکا:
 کە فەرمویەتی: دەزانن کێ لەروژی قیامتدا پیش ھەموو کەس دەچنە
 ژێر سیبەری عەرشێ خوداو؟ ھاوێلان عەرزیان کرد: خوداو پێغەمبەری
 خودا دەزانن، پێغەمبەر فەرمووی: ئەوانەن: کە ھەقیان پێ درا قبوڵی
 دەکەن، ئەگەر داوای ھەقیان لێ کرا دەیدەن، ھوکم بۆ کەسانی دیکە
 دەکەن وەکوو ئەوێ ھوکم بۆ خۆیان بکەن.

جووړه‌کانی نیعمه‌تی خودا په‌رسته ده‌ست پېشخه‌ره‌کان

ثَلَاثَةٌ مِنَ الْأَوَّلِينَ ﴿١٣﴾ وَقَلِيلٌ مِنَ الْآخِرِينَ

﴿١٤﴾ عَلَى سُرُرٍ مَوْضُونَةٍ ﴿١٥﴾ مُتَّكِئِينَ عَلَيْهَا مُتَقَابِلِينَ ﴿١٦﴾

يَطُوفُ عَلَيْهِمْ وِلْدَانٌ مُّخَلَّدُونَ ﴿١٧﴾ بِأَكْوَابٍ وَأَبَارِيقَ وَكَأْسٍ مِنْ مَّعِينٍ

﴿١٨﴾ لَا يُصَدَّعُونَ عَنْهَا وَلَا يُنْزِفُونَ ﴿١٩﴾ وَفَكَهْفُهُمْ مِمَّا يَتَخِفُّونَ

﴿٢٠﴾ وَلَحْمِ طَيْرٍ مِمَّا يَشْتَهُونَ ﴿٢١﴾ وَحُورٌ عِينٌ ﴿٢٢﴾ كَأَمْثَلِ اللَّوْلِيِّ

الْمَكُونِ ﴿٢٣﴾ جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٢٤﴾ لَا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا وَلَا

تَأْتِيًا ﴿٢٥﴾ إِلَّا قِيلًا سَلَامًا سَلَامًا ﴿٢٦﴾

له وه پیش باسی تاقمی سییه می کرد: که بهنده راستاله دهست
پیشخه ره کانن، نه مجار لیتره دا جوړی نیعمه ته کانیان دیاری ده کاو
ده فهرموئ: ﴿ثُلَّةٌ مِنَ الْأَوَّلِينَ. وَقَلِيلٌ مِنَ الْآخِرِينَ﴾ نهو دهست پیشخه ره
له خودا نزیکانه له گهل و نه ته وه پیشینه کان کومه لیکي زورن و له هه ژمار
نایه ن، که میکیشیان له م نومه ته ن! له واقع زورن وه لی که مییه که یان
به نبیسه به هی گهل و نه ته وه پیشینه کانه.

نه مجار باسی رابواردن و کوړ به ستیان ده کاو ده فهرموئ: ﴿عَلَى سُرُرٍ
مَوْضُونَةٍ. مُتَكِنِينَ عَلَيْهَا مُتَقَابِلِينَ﴾ نهوان له به هه شت دا داده نیشن له سهر
کورسو قهره و تله ی به بزمار، ژیر داکوتراو دوشه گی چنراو به ده زوی
له ژیر دروستکراو، به دپرو یاقوت و زو به رجه د نه خشی تراو رازاوه، له سهر
نهو کورسو سهریرانه پالی لی ده دهنه وه بهرام بهر به یه ک و دم
به پیکه نین و دم و چاو گه شاول، وهرز نابن و کیشه یان تی ناکه وئو رقیان
لینک هه لناسی.

﴿يَطُوفُ عَلَيْهِمْ وِلْدَانٌ مُخَلَّدُونَ﴾ بو خزمه تکردن و دل راگرتیان چهند
که نجیکی تازه لاو روخسار جوان به سهریان دا ده سوړینه وه، نهو خزمه تچیه
لاوانه پیر نابن و رهنګ و روخساریان ناگوړی، به سهر به هه شتییه کان دا
ده سوړینه وه ﴿بِأَكْوَابٍ وَأَبَارِيقَ وَكَأْسٍ مِنْ مَعِينٍ﴾ به سوراخو په رداخ و
پیاله ی بی دهسک و دهسکدار، پر له شهرابی نایاب و هه لئنجراو

له سه رچاوه و کانیاوه هه لقولاوه کانی به ههشت، صاف و بیگه ردو بوئوخش و
 فه رشه حبه خشو مهست نه کهر ﴿لَا يُصَدَّعُونَ عَنْهَا وَلَا يُنْزِفُونَ﴾
 به خواردنه وهی نهو مهیه سهریان نایه شی و سه رخوش نابن و عه قل و
 هوشیان له دهست نادهن. ﴿وَفَاكِهَةً مِّمَّا يَتَخَيَّرُونَ﴾ ههروه ها میوه ی
 نایاب و هه لبارده و پهسند کراویان به سهردا ده گیتن، چ میوه یه کیان هه
 لی بی بویان ههسته بهر ده کهن. ﴿وَلَحْمِ طَيْرٍ مِّمَّا يَشْتَهُونَ﴾ هه رچی ئاره زو
 بکهن له گوشتی په له وهرو بالنده بویان دابن ده کهن و ده یخه نه بهرده ستیان.

﴿وَحُورٌ عِينٌ. كَأَمْثَالِ اللُّؤْلُؤِ الْمَكْنُونِ﴾ ویرای نهو نازو
 نیعمه تانه یان حوری سپی و سۆلی چاوپه شو چاو گه وره یان بو ئاماده
 کراوه: که تابلای رهشایی چاویان ره شهو، هه تا خودا ههز بکا جوانو
 ناسکن ده لای: دورپی ناو سه ده فن، ده ستیان لی نه دراوه.
 ﴿جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾ نه نازو نیعمه ت و به خششانه له پاداشی
 کرده وه باشه کانیاوه.

﴿لَا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا وَلَا تَأْثِيمًا. إِلَّا قِيلًا سَلَامًا سَلَامًا﴾ به هه شتیه کان
 له به هه شتدا قسه ی بی هوده و پروپوچ و بی مانا نابیسن، جنیو به یه کدان و
 تانوت لی کدان نیه، یه کتر شکاندن و دل ره نجانندن تییدا نیه. به لکوو
 شیرین ترین قسه و گفتوگو له یه کتر ده بیسن و سلاو روژباش و چاک و چۆنی
 لی کدی ده کهن. وه کوو له نایه تیکی تردا ده فه رموی: ﴿تَحِيَّاتُهُمْ فِيهَا
 سَلَامٌ﴾ (ابراهیم: ۲۳).

نیعمه‌ته‌کانی (أصحاب الیمین)

وَأَصْحَابُ الْيَمِينِ مَا أَصْحَابُ

الْيَمِينِ ﴿٢٧﴾ فِي سِدْرٍ مَّخْضُودٍ ﴿٢٨﴾ وَطَلْحٍ مَّنْضُودٍ ﴿٢٩﴾ وَظِلِّ مَمْدُودٍ

﴿٣٠﴾ وَمَاءٍ مَّسْكُوبٍ ﴿٣١﴾ وَفِكَهَةٍ كَثِيرَةٍ ﴿٣٢﴾ لَا مَقْطُوعَةٍ وَلَا

مَمْنُوعَةٍ ﴿٣٣﴾ وَفُرْشٍ مَّرْفُوعَةٍ ﴿٣٤﴾ إِنَّا أَنشَأْنَهُنَّ إِنْشَاءً ﴿٣٥﴾ فَجَعَلْنَهُنَّ

أَبْكَارًا ﴿٣٦﴾ عُرُبًا أَتْرَابًا ﴿٣٧﴾ لِأَصْحَابِ الْيَمِينِ ﴿٣٨﴾ ثَلَاثَةٌ مِّنَ

الْأَوَّلِينَ ﴿٣٩﴾ وَثَلَاثَةٌ مِّنَ الْآخِرِينَ ﴿٤٠﴾

له دواى دیاریکردنی نیعمه‌تی به‌نده ده‌ست پیش‌خه‌رو له‌خودا نزیک خراوه‌کان دیته سه‌ریاسی نازو نیعمه‌ت نه‌و خوداپیداوانه‌ی روژی قیامت نامه‌ی نه‌عمالیان له‌لای راسته‌وه ده‌دریتتی، ده‌فه‌رموی: ﴿وَأَصْحَابُ الْيَمِينِ مَا أَصْحَابُ الْيَمِينِ﴾؟ نه‌صاحبولیه‌مین چی نه‌صاحبولیه‌مین؟ همر مه‌پرسه چه‌ند به‌خته‌وه‌رن و چ نازو نیعمه‌تیکیان هه‌یه؟! نه‌مانه نه‌و نه‌صحابی یه‌میننه که له‌سه‌ره‌تای سوره‌ته‌که‌دا باسی کردن. پله‌و پایه‌یان له‌خوار پله‌و پایه‌ی کۆمه‌له ده‌ست پیش‌خه‌ره له‌خودا نزیک خراوه‌کانه‌وه‌ن چونکه له‌دونیا‌دا خوداپه‌رستی و دلسۆزیان له‌وان که‌متر بووه نازو نیعمه‌تیان که‌متر ده‌بی. وه‌لی ویرای نه‌وه‌ه‌ش شویتن و مه‌کانیان خوش و

دلگیره و له خوشی و شادی دان، ﴿فِي سِدْرٍ مَّخْضُودٍ﴾ له ژیر سیبهری داری
 نه‌بقی بی چقل و گه‌لای زورو به‌ره‌ونه‌قدا ده‌بن ﴿وَطَلْحٍ مَّنْضُودٍ﴾ له‌ناو
 باخی موزدا: که هی‌شوه‌کانی چین له‌سهر یه‌کنو لاسکی موزه‌که دیار
 نیه. ﴿وَزُلْ مَمْدُودٍ﴾ له ژیر سیبهری به‌رده‌وامی دره‌خته‌کاندان و هه‌تاویان
 لی نادا ﴿وَمَاءٍ مَّسْكُوبٍ﴾ ناوی هه‌لرژاوو ره‌وان: که هه‌میشه ده‌کشی و
 جوانیی به‌باخ و باخاته‌کان ده‌به‌خشی. ﴿وَفَاكِهَةٍ كَثِيرَةٍ﴾ هه‌میشه وان
 له‌ناو میوه‌هاتی زورو جور و جوردا، ﴿لَا مَقْطُوعَةٍ وَلَا مَمْنُوعَةٍ﴾ نه‌و
 میوه‌هاته نابری و له‌که‌س قه‌ده‌غه ناکری، وه‌کوو میوه‌ی دنیا نیه بو
 هه‌ندی که‌س هه‌بی و هه‌ندی ده‌ستی نه‌که‌وی، بری کات هه‌بی و بری کات
 بری. ﴿وَفَرُشٍ مَّرْفُوعَةٍ﴾ نه‌ونه‌ی نامه‌ی شه‌عمالیان به‌ده‌ستی راست
 و ده‌دگرن، له‌سهر سه‌ریرو قه‌ره‌ویله داده‌نیشن، فهرشی پاک و خاوین و
 به‌نرخ و به‌رز له‌روی مادی و مه‌عنه‌وییه‌وه. بو نه‌وه‌ی له‌سه‌ریان له‌گه‌ل
 حوریه‌کانیان رابوین. ﴿إِنَّا أَنْشَأْنَاهُنَّ إِنْشَاءً﴾ تیمه نه‌و حوریانه‌مان بو
 دروست کردون، ﴿فَجَعَلْنَاهُنَّ أَبْكَارًا﴾ کردومانن به‌کچ، هه‌موویان چوارده
 سال و ده‌ست لی نه‌دراون، هه‌رکاتی بچه‌لایان کچن و ئیش و نازاریان
 نابی ﴿عُرْبًا أَثْرَابًا﴾ هه‌موویان هاو ته‌مه‌نن و خو خوشه‌ویست که‌رن لای
 می‌رده‌کانیان، ﴿لِلْأَصْحَابِ الْيَمِينِ﴾ ته‌مانه هه‌موو بو
 نه‌صاحب‌ولیه‌مینه‌کانه. نه‌وانه‌ی نامه‌ی شه‌عمالیان ده‌دریته ده‌ستی

راستیان ﴿ثَلَاثَةٌ مِنَ الْأَوَّلِينَ. وَثَلَاثَةٌ مِنَ الْآخِرِينَ﴾ کۆمه‌لیکیان له‌خاوه‌ن
 باوه‌ره پێشینه‌کانو کۆمه‌لیکیشیان له‌خاوه‌ن باوه‌ره‌کانی دوایین: که
 نومه‌تی پێغه‌مبه‌ری نیسلامن..

سزای نه‌وانه‌ی نامه‌یان ده‌دریته ده‌ستی چه‌ بیان له‌قیامه‌تدا

وَأَصْحَابُ الشِّمَالِ مَا أَصْحَابُ

الشِّمَالِ ﴿٤١﴾ فِي سَمُومٍ وَحَمِيمٍ ﴿٤٢﴾ وَظِلٍّ مِّنْ يَحْمُومٍ ﴿٤٣﴾ لَا بَارِدٍ
 وَلَا كَرِيمٍ ﴿٤٤﴾ إِنَّهُمْ كَانُوا قَبْلَ ذَلِكَ مُتْرَفِينَ ﴿٤٥﴾ وَكَانُوا يُصْرُفُونَ
 عَلَى الْغَنِيِّ الْعَظِيمِ ﴿٤٦﴾ وَكَانُوا يَقُولُونَ أَإِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا
 وَعِظْمًا إِنْآ لَمَبْعُوثُونَ ﴿٤٧﴾ أَوْءَابَاؤُنَا الْأَوَّلُونَ ﴿٤٨﴾ قُلْ إِنْ
 الْأَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ ﴿٤٩﴾ لَمَجْمُوعُونَ إِلَىٰ مِيقَاتِ يَوْمٍ مَّعْلُومٍ ﴿٥٠﴾
 ثُمَّ إِنَّكُمْ أَنْتَآ الضَّالُّونَ الْمُكَذِّبُونَ ﴿٥١﴾ لَا كَلِمَآ مِنْ شَجَرٍ مِّنْ زُقُومٍ ﴿٥٢﴾
 فَالْتَوْنَ مِنْهَا الْبُطُونَ ﴿٥٣﴾ فَشَرِبُونَ عَلَيْهِ مِنَ الْحَمِيمِ ﴿٥٤﴾ فَشَرِبُونَ
 شُرْبَ الْهَلِيمِ ﴿٥٥﴾ هَذَا نُرْتِّلُكُمْ يَوْمَ الدِّينِ ﴿٥٦﴾

له‌وه‌پیش باسی نازونیمه‌تی دوو کۆمه‌لی خوداییداوی کرد: که
 کۆمه‌لی (السابقون) ده‌ست پیشخه‌رو کۆمه‌لی نه‌صحابولیه‌مین بوون.
 نه‌مجار لی‌ره‌دا باسی کۆمه‌لی‌کی تر‌دا ده‌کا به‌دبه‌خت و چاره‌ره‌ش و له‌ناو
 عه‌زابی جوراوجۆردا ده‌تلی‌نه‌وه‌و رزگار بوونیان نیه. ده‌فه‌رموئ:
 ﴿وَأَصْحَابُ الشَّمَالِ مَا أَصْحَابُ الشَّمَالِ﴾ ئه‌وانه‌ی نامه‌ی عه‌مه‌لیان
 به‌ده‌ستی چه‌پ وهرده‌گرن کیتو له‌چ حال‌و وه‌زعی‌کدا ده‌بن؟! هه‌ر مه‌پرسه
 چی! ده‌بن چ عه‌زابی‌کی سه‌خت و دژواریان بدری؟!

نه‌مجار په‌روه‌ردگار سزاکه‌یان دیاریی ده‌کا و ده‌فه‌رموئ: ﴿فِي سَمُومٍ
 وَحَمِيمٍ﴾ ئه‌وانه وان له‌ناو بۆگه‌ن و هالاو گه‌ری گه‌رمی ناگر‌دا، ئاوی
 کولاتووی زۆر گه‌رمیان به‌قور‌گدا ده‌کری. ﴿وَوَيْلٌ لِّلَّذِينَ يَحْمُومُونَ﴾ له‌ژیر
 سیبه‌ری دووکه‌لی ره‌شی دۆزه‌خ‌دان، ﴿لَا بَارِدٌ وَلَا كَرِيمٌ﴾ وه‌کوو سیبه‌ری
 تر فینکایی تیدا نیه، دیمه‌نی جوان و دلگیر نیه، خیر و به‌ره‌که‌تی تیدا نیه
 بی‌سود و قازانجه. تی‌بینی ئه‌وه ده‌کری باسی (سه‌موم و حه‌میم) ی کردو
 ئاوی ناگری نه‌هینا، بۆ ئه‌وه‌ی ئاماژه بکا پی‌یان له‌سه‌ر ناخۆشی عه‌زابی
 ئاگره‌که: چونکه له‌کاتی‌کدا ئه‌و هه‌وایه‌ی هه‌لی ده‌مژن ژه‌هرو بۆگه‌ن بی،
 ئاوی خورده‌نه‌وه‌یان ئاوی کولاتو بی، که ئه‌مانه له‌دونیا‌دا هۆی ره‌حه‌تی و
 فینکایی ده‌بی ئاگره‌که‌یان چۆن بی له‌قیامه‌ت‌دا !! له‌کاتی‌کا له‌دونیا‌شدا
 سوتینه‌ره؟! که‌وابی هه‌ر مه‌پرسه چه‌ند گه‌رم و سوزه‌نده‌یه.

ته مجار هوی نهو عه زابو نه شکمجه دانه یان رون ده کاته وهو ده فهرموی: ﴿إِنَّهُمْ كَانُوا قَبْلَ ذَلِكَ مُتْرَفِينَ﴾ نهوان له ژیانی دنیادا به تاره زوی خویان رایان بواردوه، سه رگهرمی دابین کردنی شه هوهت و تاره زویازی خویان بوون، هیچ گوئیان به حلالو حرام نه داوه، ناموژگاری پیغه مبه ران و بانگخو ازان ری بازی خودایان به لاهه په شم بوو ﴿وَكَانُوا يُصِرُّونَ عَلَى الْحِنثِ الْعَظِيمِ﴾ سور بوون له سهر نه نجامدانی تاوانی گهره و توبه یان لی نه ده کردن، هاوه لیان بۆ خودا داده ناو بت و صه نه میان ده کردنه هاوشانی، رابوونی قیامهت و زیندویونه و یان به لاهه درو بوو، ﴿وَكَانُوا يَقُولُونَ إِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظَامًا أَأَنَّا لَمَبْعُوثُونَ. أَوْ آبَاؤُنَا الْأَوَّلُونَ﴾ ده یانگوت: نایا نه گهر نیتمه مردین و بوینه گل و خول و نیسقه رزیو تازه زیندوو ده کرینه وه؟! خومان هیچ، نه دی باوک و باپیرانمان چون زیندوو ده کرینه وه دوی تیپه ربوونی نهو هه مو روژگار به سهر مردنیاندا؟! واته: به هیچ جوریک نه خومان و نه باوک و باپیرانمان زیندوو نابینه وه و نابنه وه،

په روه ردگار ره دیان ده داته وهو ده فهرموی: ﴿قُلْ إِنَّ الْأَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ لَمَجْمُوعُونَ إِلَىٰ مِيقَاتِ يَوْمٍ مَّعْلُومٍ﴾ نهی پیغه مبه ری خوشه ویست، پییان بللی باوک و باپیری رابردوو له میژینه تان: که پیتان وایه له بهر زور کونی تیپه ربوونی زور سالو روژگار به سهریاندا زیندوو نابنه وه و نهوان و

خۆتان و ئەو وەچەو ئەوانەشتان کە لەدوای نێوەو دەمرن و هەموتان
 تێکرا دوای مردن زیندوتان دەکەینەووە لەساری کاکێ بەکاکێ
 مەحشەردا کۆتان دەکەینەووە بۆ حەق و حیساب. لەرۆژێکی دیاری کراودا،
 هیچ پاش و پێشی تێدا ناکرێ و کەم و زیاد ناکا. کاتێک بەخۆتان دەزانن وا
 لەساری مەحشەردا کۆکراونەووە، وەکوو لەنایه تیکی تردا دەفەرموێ:
 ﴿فَإِنَّمَا هِيَ زَجْرَةٌ وَاحِدَةٌ. فَإِذَا هُمْ بِالسَّاهِرَةِ﴾ (النازعات ۱۳-۱۴) یان
 دەفەرموێ: ﴿ذَلِكَ يَوْمٌ مَّجْمُوعٌ لَّهُ النَّاسُ وَذَلِكَ يَوْمٌ مَّشْهُودٌ. وَمَا تُؤَخِّرُهُ
 إِلَّا لَأَجَلٍ مُّعَدودٍ. يَوْمَ يَأْتِ لَا تَكَلُمُ نَفْسٌ إِلَّا بِإِذْنِهِ فَمِنْهُمْ شَقِيٌّ
 وَسَعِيدٌ﴾ (هود: ۱۰۳-۱۰۵)

ئەمجار پەرەردگار بری دیاردەوی سزای خواردن و خواردنەویان دەست
 نیشان دەکا و دەفەرموێ: ﴿ثُمَّ إِنَّكُمْ أَنتَ الْضَّالُّونَ الْمُكَذِّبُونَ. لَا كَلِمَ
 مِنْ شَجَرٍ مِنْ رَقُومٍ. فَمَالِئُونَ مِنْهَا الْبُطُونَ. فَشَارِبُونَ عَلَيْهِ مِنَ الْحَمِيمِ.
 فَشَارِبُونَ شُرْبَ الْهَيْمِ﴾ بێگومان نێوە ئەو کۆمەڵی گومراو سەرلی
 شیواوان، ئەو ئەوانە: کە ئینکاری هەبوونی خودا دەکەن و
 بپواتان بەتاک و تەنهایی خودا نیە، پێغەمبەرەکانی بەدرۆ دەخەنەووە،
 زیندوونەووە و حیساب و لێکۆڵینەووەی رۆژی قیامەتتان بەلاو دەروێ،
 دلتیا بن: کە ئەو رۆژە هەر دێو دەکەوێ ناو سزای سەختی دۆزەخەووە،
 بری لەعەزابی بۆ دیاریکراوتان ئەوێ لەدرەختی زەققوم دەخۆن، ئەو

دره‌خته‌ی هینده ناشیرینه قیزی لیّ ده‌کری، بهره‌کشی تالّو تفت و
 بۆگه‌نه، هینده‌تان برسی ده‌بی گه‌ده‌ی خۆتانی لیّ ده‌ناخن، نه‌جار نیوه
 دوا‌ی خواردنی ناخۆش و تفت و تالّو، ناوی کولاتووشی به‌سهردا ده‌که‌ن،
 خواردنه‌وتان له‌و ناوه کولاتووه وه‌کوو ناو خواردنه‌وه‌ی حوشتی تینو
 ده‌بی ههر لیّ ده‌خۆنه‌وه‌و تینوایه‌تیتان ناشکی، واته: ناو خواردنه‌وه‌تان
 به‌شیوه‌یه‌کی ناسایی نیه به‌لکو وه‌کوو ناو خواردنه‌وه‌ی نه‌و حوشرانه
 وایه: که توشی جۆره نه‌خۆشیه‌ک ده‌بن، ههر ناو ده‌خۆنه‌وه‌و تینوایه‌تییان
 ناشکی تا ده‌ته‌قن. دۆزه‌خیییه‌کانیش له‌و ناوه کولاتووه ده‌خۆنه‌وه‌و
 تینوایه‌تییان ناشکی.

﴿هَذَا نُزْلُهُمْ يَوْمَ الدِّينِ﴾ نه‌م خواردن و خواردنه‌وه‌ی با‌سمان کردن
 له‌خواردنی ژه‌قنه‌موت و خواردنه‌وه‌ی ناوی کولاتووه نه‌وه زیافته‌ت و
 میوانداریانه له‌روژی سزادا، نه‌وه‌یان ده‌رخوارد ده‌دری. به‌لکوو نه‌وه
 بریکه له‌سزاو پی‌شه‌تای سزا‌که‌یانه وێرای نه‌و سزایه سزای تریشیان ده‌دری.

به‌لکه له‌سهر خودایه‌تی خوداو شه‌بوونی توانای ره‌ها له‌سهر

زیندو‌کردنه‌وه‌و دانه‌وه‌ی پاداش و سزا

نَحْنُ خَلَقْنَاكُمْ فَلَوْلَا

تَصَدِّقُونَ ﴿٥٧﴾ أَفَرَأَيْتُمْ مَا تُمْنُونَ ﴿٥٨﴾ أَنْتُمْ تَخْلُقُونَهُ أَمْ نَحْنُ

الْخَالِقُونَ ﴿۵۹﴾ نَحْنُ قَدَرْنَا بَيْنَكُمْ الْمَوْتَ وَمَا نَحْنُ بِمَسْبُوقِينَ ﴿۶۰﴾
 عَلَىٰ أَنْ نُبَدِّلَ أَمْثَلَكُمْ وَنُنشِئَكُمْ فِي مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿۶۱﴾ وَلَقَدْ
 عَلَّمْتُ النَّشَاءَ الْأُولَىٰ فَلَوْلَا تَذَكَّرُونَ ﴿۶۲﴾ أَفَرَأَيْتُمْ مَا تَحْرُثُونَ
 ﴿۶۳﴾ ءَأَنْتُمْ تَرْزَعُونَهُ ۖ أَمْ نَحْنُ الزَّارِعُونَ ﴿۶۴﴾ لَوْ نَشَاءُ لَجَعَلْنَاهُ
 حُطَامًا فَظَلْتُمْ تَفَكَّهُونَ ﴿۶۵﴾ إِنَّا لَمَغْرُمُونَ ﴿۶۶﴾ بَلْ نَحْنُ مُحْرِمُونَ
 ﴿۶۷﴾ أَفَرَأَيْتُمُ الْمَاءَ الَّذِي تَشْرَبُونَ ﴿۶۸﴾ ءَأَنْتُمْ أَنْزَلْتُمُوهُ مِنَ الْمُزْنِ
 أَمْ نَحْنُ الْمُنْزِلُونَ ﴿۶۹﴾ لَوْ نَشَاءُ لَجَعَلْنَاهُ أُجَاجًا فَلَوْلَا تَشْكُرُونَ
 ﴿۷۰﴾ أَفَرَأَيْتُمُ النَّارَ الَّتِي تُورُونَ ﴿۷۱﴾ ءَأَنْتُمْ أَنْشَأْتُمْ شَجَرَتَهَا أَمْ
 نَحْنُ الْمُنْشِئُونَ ﴿۷۲﴾ نَحْنُ جَعَلْنَاهَا تَذَكُّرًا وَفِتْنًا لِلْمُؤْمِنِينَ
 ﴿۷۳﴾ فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ ﴿۷۴﴾

لهو پيش باسى حالو وه زعى هرسى تا قمه كهى كرد_ السابقون،
 نه صاحبو الميه نه، نه صاحبو الميه شه مه- سه ره نجامى هرسى كيانى رون
 كرده وه، نه مجار ره ددى نه وانهى دايه وه كه په يامى خودا به درو ده خه نه وه،
 به لگهى جوړاو جوړى له سه ره خودايه تى خوى هيڼايه وه به وه كه رزقو روژى
 مه خلوقات ددها، بريارى زيندويونه وه و حيساب و ليكولينه وهى روژى

قیامه‌تی دویات کرده‌وه فهرموی: ﴿نَحْنُ خَلَقْنَاكُمْ فَلَوْلَا تُصَدِّقُونَ﴾ ئیمه
 سه‌ره‌تا له‌نه‌به‌وه ئیوه‌مان دروستکرد، بۆ خۆتان دان به‌وه‌دا ده‌نین و ،
 نه‌وه ده‌زانن، نه‌دی بۆچی پڕوا به‌زیندوبونه‌وه ناکهن؟ خۆ که‌سیک بتوانی
 سه‌ره‌تا شتیکی دروست بکا ده‌توانی جاریکی دی دروستی بکاته‌وه.
 ﴿أَفَرَأَيْتُمْ مَا تُمْنُونَ. أَأَنْتُمْ تَخْلُقُونَهُ أَمْ نَحْنُ الْخَالِقُونَ﴾ نیشانم بده‌ن و پی‌م
 بلین: که نه‌و تۆماوه‌ی ده‌یخه‌نه ناو ره‌می ئافره‌تانه‌وه، ئایا ئیوه
 له‌مندا‌لداندا ره‌نگی ده‌ریژن و ئاده‌میزادی لی دروست ده‌که‌ن؟ یان خودا
 به‌دییه‌نهره‌و نه‌و نه‌و کاره ئه‌نجام ده‌دا؟ بیگومان خودا له‌و دلۆپه مه‌نییه
 نه‌و ئاده‌مییه دینیته وجود و ریکی ده‌خاو په‌روه‌رده‌ی ده‌کا. ژیان و
 ته‌مه‌نی، ره‌نگ و روخساری‌رزق و روژی ده‌ست نیشان ده‌کا.

﴿نَحْنُ قَدَرْنَا بَيْنَكُمْ الْمَوْتَ وَمَا نَحْنُ بِمَسْبُوقِينَ. عَلَىٰ أَنْ يُبَدَّلَ
 أَمْثَالَكُمْ وَنُنْشِئَكُمْ فِي مَا لَا تَعْلَمُونَ﴾ ئیمه مردمان له‌نیواندا دابه‌ش
 کردون و ته‌مه‌ن و نه‌جه‌لی هه‌ریه‌کیک له‌ئیوه‌مان دیاری کردوه، هی واتان
 هه‌یه ته‌مه‌نی درێژ ده‌که‌ین و به‌پیری ده‌یریین، هی واشتان هه‌یه ته‌مه‌نی
 کورته‌و به‌گه‌نجی یان به‌ساوایی ژیا‌نی لی ده‌ستی‌نینه‌وه. به‌لام هه‌مووتان
 پیاله شه‌رابی مردن ده‌چیژن و له‌یاسای مردن دا یه‌کسان. هیچ شتیکی
 ناتوانی بیته له‌مه‌په‌رو نه‌هیلن نه‌و کاره ئه‌نجام بده‌ین، به‌لکوو ئیمه
 ده‌توانین ئیوه له‌ناو به‌رین و له‌جیات‌ی ئیوه چینیکی تر بجه‌ینه گۆره‌پانی
 ژیا‌نه‌وه، به‌لکوو ده‌توانین شیوه روخساری تر بده‌ین به‌چینی تازه که ئیوه نایزان.

به کورتی نیمه بریاری مردمان بۆ ئیوه داوه، ده توانین به شوین ئیوه دا
چینی تر بینین له شکل و شیوهی ئیوه بۆ ئه وهی ژیان له سه ر زه وی به رده وام
بی، ده شتوانین به شیوهی تر دروستتان بکهین، شکل و
روخسارتان بگۆرین.

یان مانای ﴿وَنُشِئْكُمْ فِي مَا لَا تَعْلَمُونَ﴾ ئه وهیه ده فهرموی: ده توانین
له دواى مردنتان له قیامهت ئیوه دروست بکهینه وه به شیوهیه که ئیوه
هیچى له باره وه نازانن جگه له وهی که خودا خۆی هه والی داوئى، واته
نیمه ده سه وسان نین له دروستکردنی نمونه ی ئیوه دروستکردنه وه تان
جاریکی دی پاش مردن و رزین و بوونتان به خاک و خۆل. ئیوه ئه ی
ئاده میزاد خۆتان دان به وه دا ده ئین: که له سه ره تادا به دیهینهر خودایه،
ده ی که سیک بتوانی له سه ره تادا له نه به وه ئیوه دروست بکا، ده شتوانی
جاریکی تر دواى مردنتان دروستتان بکاته وه، ئه مه شتیکی ئاشکرا و
به لگه نه ویسته.

﴿وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ النَّشْأَةَ الْأُولَىٰ فَلَوْلَا تَذَكَّرُونَ﴾ بیگومان زانیوتانه و
ده زانن: که خودا یه که جار له نه به وه دروستی کردون، سه ره تا له دلۆپه
ئاویک و دوا یی ئه و دلۆپه ئاوه بوته خوینپاره و پاشان گۆشتپاره ئه جار
په یکه ری ئیسقان و دوا یی به گوشت دا ییو شیوه، گیانی به به ردا کرده و
ئامیری بیستن و دیتن و دل و باقی نه ندامه کانی تری ئیوهی هینا وه ته دی و

کردونی بهو ئاده‌میزاده جوان و هه‌ستیاریو داناو لیزانه، ئه‌رئ ئیوه بو
 نه‌ه‌نده سه‌ره‌ق و قیرسیچمه‌ن بو بیر له‌وه ناکه‌نه‌وه: که مادام خودا
 بتوانی سه‌ره‌تا ئاوا دروستتان بکا ده‌شتوانی جارێکی دی پاش مردن
 دروستتان بکاته‌وه نه‌ده‌بوو ئیوه له‌وه‌دا هیچ گومانیکتان هه‌بی، ده‌بوايه
 به‌بی سێ و دوو نه‌ه‌تان وه‌ر‌بگرتایه و پرواتان پی بکردایه.

نونه‌ی نه‌م نایه‌ته نایه‌تیکی تره: که ده‌فه‌رموی: ﴿وَهُوَ الَّذِي يَبْدَأُ
 الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ وَهُوَ أَهْوَنُ عَلَيْهِ﴾ (الروم: ۲۷) یان ده‌فه‌رموی: ﴿أَوَلَا يَذْكُرُ
 الْإِنْسَانُ أَنَّا خَلَقْنَاهُ مِنْ قَبْلُ وَلَمْ يَكُ شَيْئًا﴾ (مریم: ۶۷) یان ده‌فه‌رموی:
 ﴿قُلْ يُحْيِيهَا الَّذِي أَنْشَأَهَا أَوَّلَ مَرَّةٍ وَهُوَ بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيمٌ﴾ (یس: ۷۹) یان
 ده‌فه‌رموی: ﴿أَيَحْسَبُ الْإِنْسَانُ أَنْ يُتْرَكَ سُدًى. أَلَمْ يَكُ نُطْفَةً مِنْ مَنِيٍّ
 يُُمْنَى. ثُمَّ كَانَ عَاقَّةَ فَخْلٍ فَنَسَوَى. فَجَعَلَ مِنْهُ الرُّوحَيْنِ الذَّكَرَ وَالْأُنثَى.
 أَلَيْسَ ذَلِكَ بِقَادِرٍ عَلَى أَنْ يُحْيِيَ الْمَوْتَى﴾ (القيامة: ۳۶-۴۰)

ئه‌جار جارێکی تر به‌شیوه‌یه‌کی له‌سه‌رخۆو چه‌سپینه‌ر به‌لگه‌یه‌کی تر
 راده‌نوینی له‌سه‌ر ده‌سه‌لات و به‌توانایی خودا، موعجیزه‌یه‌کی به‌رچا‌وو
 دووباره‌وه بوو نیشانی ئاده‌میزاد ده‌داو سه‌رنجیان راده‌کیشتی بو لێ ورد
 بونه‌وه‌یی و پرواکردن پێی ده‌فه‌رموی: ﴿أَفَرَأَيْتُمْ مَا تَحْرُثُونَ. أَأَنْتُمْ
 تَزْرَعُونَهُ أَمْ نَحْنُ الزَّارِعُونَ﴾ پیم بلین: نه‌وه‌ی ئیوه ده‌یکیلن، زه‌وی
 هه‌لده‌گیرنه‌وه و تۆوی تی ده‌که‌ن، ئه‌رئ ئیوه ئه‌و تۆوه ده‌روینن یان ئیمه

ده‌یروئینین؟ رۆلّی ئیوه جگه له‌کیلان و تۆو پیوه‌کردن چی تره؟ بیگومان
 ئیمه ده‌یروئینین و شینی ده‌که‌مین و پی‌ی ده‌که‌یه‌نین، وا ده‌که‌مین نه‌و ده‌نکه
 تۆمه ریگای خۆی بگریو قوناغه‌کانی پیگه‌یشتن بگریته به‌رو پییان‌دا
 برواو هه‌له نه‌کا. بیگومان ده‌ستی قودره‌ت سه‌روکاریی ده‌کاو په‌روه‌ده‌ی
 ده‌کاو پی‌ی ده‌که‌یه‌نی. نه‌و کاروانه سه‌رسورپه‌ینه‌ره‌ی پی ته‌نجام ده‌دا، خۆ
 نه‌گهر له‌به‌ر نه‌وه نه‌بوايه که سالانه و هه‌رزانه دیارده‌ی تۆو کردن و شین
 بوونی دانه‌ویله‌و پیگه‌یشتن دوباره ده‌بیته‌وه و ناده‌میزاد به‌چاوی خۆی
 ده‌یبینی، هه‌رگیز عه‌قل په‌ی پی نه‌ده‌بردو خه‌یال تارمایی نه‌ده‌دی. چ
 عه‌قلێک بروای به‌وه ده‌کردو چ خه‌یالێک تارمایی نه‌وه‌ی ده‌دی که نه‌و
 ده‌نکه دانه‌ویله‌یه نه‌و هه‌موو لاسک و پرژو گه‌لاو هه‌یتو هوتی له‌خۆ
 گرتوو یان نه‌و ده‌نکه خورمایه هه‌موو نه‌و ره‌گو قه‌زو لقو پۆپ و
 میوه‌یه‌ی تێدایه؟؟ چ عه‌قلێک خه‌یال کیشی ده‌کرد بۆ نه‌وه‌ی نه‌م دیارده
 سه‌رسورپه‌ینه‌رانه ته‌سه‌ووور بکا؟

﴿لَوْ نَشَاءُ لَجَعَلْنَاهُ حُطَامًا فَظَلْتُمْ تَفَكَّهُونَ. إِنَّا لَمُعْرِمُونَ. بَلْ نَحْنُ
 مَخْرُومُونَ﴾ واته: ئیمه به‌لوطفو ره‌حه‌تی خۆمان ده‌یروئینین و پی‌ی
 ده‌که‌یه‌نین، خۆ نه‌گهر مه‌یلمان لی بوايه وشکمان ده‌کرده‌وه، پیش
 پیگه‌یشتن و دروینه‌کردنی ده‌مانکرده پوشو په‌لاشو هه‌یج سودتان لی
 نه‌ده‌بینی، نه‌و کاته ئیوه سه‌رسام ده‌بوون و ده‌که‌وتنه په‌که‌په‌کو،
 ده‌تانگوت: مایه‌پوچ خۆمان و مالتویران و خه‌ساره‌مه‌ند خۆمان، به‌لکوو

ده‌تانگوت: ئیمه به‌تیداپوونی کشت وکاله‌که‌مان خۇشان تیداپوین و ده‌فه‌وتین. رزق‌ورؤژیمان لی براو هیوا براو بووین.

وه‌لی خودا به‌فه‌ضلو ره‌حه‌تی خوی پی ده‌گه‌یه‌نی وای لی ده‌کا میوه‌و به‌روبومتان بداتی سودی لی وه‌ریگرن. همر خودا یه‌ریگا ده‌دا نه‌و روه‌که‌یان نه‌و دره‌خته‌رؤلی خوی بگیچی و کاروانی خوی ته‌واو بکا، نه‌و قوناغانی ده‌نکه‌تۆمیک ده‌یانبری هه‌مان قوناغن: که‌دلۆپه‌مه‌نی له‌ناو ره‌حم‌دا ده‌یانبری. هه‌ردوکیان نمونه‌ی گیان و وینه‌یه‌کن له‌وینه‌ی ژیان: که‌ده‌ستی قودره‌ت دروستی ده‌کا و چاودیری ده‌کا.

﴿أَفَرَأَيْتُمُ الْمَاءَ الَّذِي تَشْرَبُونَ. أَأَنْتُمْ أَنْزَلْتُمُوهُ مِنَ الْمُزْنِ أَمْ نَحْنُ الْمُنْزِلُونَ﴾ نه‌ی ئاده‌میزادینه‌ییم بلین: نه‌و ئاوه‌شیرینه‌ی ده‌یخونه‌وه‌و گری تینه‌وه‌تی خوتانی پی داده‌مرکیتن، ئایا ئیوه‌له‌هه‌وره‌وه‌باراندوتانه‌، یان ئیمه‌به‌قودره‌ت و فه‌ضلو ره‌حه‌تی خۆمان باراندومانه‌؟ نه‌دی خۆ ئیوه‌ده‌زانن ئیوه‌توانای نه‌وه‌تان نیه‌باران ببارینن، به‌ناچاری دان به‌وه‌دا ده‌نین که‌خودا باران ده‌بارینن. ده‌ی بۆچی دان به‌تاک و ته‌نهایی خودادا نانین، بۆ براو به‌هاتنی قیامت و زیندوبونه‌وه‌ناکه‌ن؟!

﴿لَوْ نَشَاءُ جَعَلْنَاهُ أَجَاجًا فَلَوْلَا تَشْكُرُونَ﴾ ئیوه‌هیچ رۆلنکتن نیه‌له‌باراندنی باران‌دا، بارینی باران همر به‌ده‌ست خودایه‌و همر نه‌و ده‌توانی باران ببارینن... خۆ ته‌گه‌ر مه‌یلمان لی بوایه‌ده‌مانکرده‌سویراوو

به که لکی خوار د نه وه و ناودیری نه هاتایه. دهی بوجی نیوه سوپاسی خودا ناکه و نیعمه تی نه وه تان له بهر چاو نیه: که خودا به فاضلی خوی ناوی شیرینی بۆ باراندون لوی ده خونه وه کشت و کالی پی ناودیر ده که و نازه لسانی پی ناو دده دن. وه کوو له نایه تی کی تر دا ناماژه بهم مانایه ده کاو ده فرموی: ﴿لَكُمْ مِنْهُ شَرَابٌ وَمِنْهُ شَجَرٌ فِيهِ تُسِيمُونَ. يُنْبِتُ لَكُمْ بِهِ الزَّرْعَ وَالزَّيْتُونَ وَالنَّخِيلَ وَالْأَعْنَابَ وَمِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ﴾ (النحل: ۱۰-۱۱). نیبنو نه بی حاتم له نه بوجه عفره وه ده لی: پیغه مبه (ﷺ): که ناوی ده خواره وه ده یفرمو (الحمد لله الذي سقانا عذبا فراتا برحمته ولم يجعله ملحا احاجا بذنوبنا). سوپاس و ستایش بۆ نه و خودایه: که بهر همه تی خوی ناوی شیرین و گوارای بۆ دابین کردوین، به هوی تاوان و سپله یان نه یکرده بۆ سویرو تالو تفت.

نه مجار نیعمه تی کی تر غمایش ده کاو ده فرموی: ﴿أَفَرَأَيْتُمُ النَّارَ الَّتِي تُورُونَ. أَنَّكُمْ أَنْشَأْتُمْ شَجَرَهَا أَمْ نَحْنُ الْمُنْشِئُونَ﴾ پیم بلین و نیشانم بدن نه و ناگره ی هلی ده گیرستین نایا نیوه داره که یان دروست کردوه یان نیمه دروستمان کردوه؟!

له ناو ولاتی عهره بدا دوو درهخت هه (مه رخ و غه فار) نه م دوو درهخته نه گهر لیکیان بدهی ناگریان لی پهیدا ده بی، لقی له م لقی له و بینه لیکیان بخشیننه ناگریان لی دهرده چی. ﴿نَحْنُ جَعَلْنَاهَا تَذْكِرَةً وَمَتَاعاً

لِّلْمُقْوِينَ ﴿۲۷﴾ نیتە ناگری دونیامان کردوه به‌بیرخه‌روه، ناگری دۆزه‌خیان بیر ده‌خاته‌وه، ههم سودو قازانجی هه‌یه بۆ رییواران و دانیشتوانی سارا واته نه‌وانه پتر پتیوستیان به‌ناگر هه‌یه، نه‌گینا هه‌موو که‌سو هه‌موو کاتی پتیوستی به‌ناگر هه‌یه.

بیگومان که‌شفکردن و دۆزینه‌وه‌ی ناگر له‌لایهن ئاده‌میزاده‌وه روداوێکی گه‌وره‌و وهرچه‌رخانیکی گرنگ بوو له‌کاروانی ژیانیدا، ده‌تواندری بگوتری: گه‌وره‌ترین روداوێکه: که‌ شارستانییه‌ت لێیه‌وه ده‌ستی پێ‌کردوه، به‌لام چونکه‌ زۆر بووه ئولفه‌تی پتوه گیراوه بۆته شتیکی ئاسایی و سه‌رنجمان راناکیشتی. به‌ههر حال موعجیزه‌ی ناگرو نه‌ینی نه‌و ماده‌یه‌ بوته که‌ره‌سه‌ی لکۆلینه‌وه‌ی زانایان و لیکۆله‌ره‌وه‌کان و نه‌وان پتر له‌که‌سانی دیکه‌ نرخ‌ی نه‌و ماده‌ سه‌رسوپه‌ینه‌ره‌ ده‌زانن.

به‌لێ په‌روه‌ردگار ناگری ئاسایی دونیای کردوه به‌بیرخه‌روه‌ی ناگری دۆزه‌خ، بیجگه‌ له‌وه‌ی: که‌ زۆربه‌ی کاره‌کانی ژیان‌ی ئاده‌میزاد به‌هۆی ناگروه‌ نه‌نجام ده‌دری.

نیام نه‌حه‌دو بوخاری و موسلیم له‌نه‌بوهوره‌یره‌وه له‌پیغه‌مبه‌ره‌وه ریوایه‌ت ده‌کا: که‌ ده‌فه‌رموی: ناگری دنیا: که‌ ئاده‌میزاد دایده‌گیرسینی به‌شیکه‌ له‌حه‌فتا به‌شی ناگری دۆزه‌خ، واته: ناگری دۆزه‌خ حه‌فتا هینده‌ی ناگری دنیا گه‌رمه‌. نه‌وه‌ش له‌یاد نه‌که‌ین له‌یاسای تابوری ئیسلامیدا

سئ شت بۆ هه‌موو که‌س چون یه‌کن و تی‌یدا شه‌ریکن. -ئاگرو له‌وه‌رو
 ئاو- نهم سئ شته‌ ملکی هه‌موو که‌سن و نابئ که‌سیان لی مهنع بکری.
 ئیتر کاتی سییاقی سوره‌ته‌که‌ ده‌گاته‌ نهم ناسته‌و به‌و جوړه
 حه‌قانیق و نه‌ینی‌یه‌کان نمایش ده‌کاو ده‌یانکاته‌ به‌لگه‌ له‌سه‌ر راستیی
 په‌یامی ئیسلام و سه‌رنجی ئاده‌میزاد بۆیان راده‌کی‌شی، ئاوړ
 له‌حقیقه‌تیکی تر ده‌داته‌وه: که‌ حه‌قیقه‌ته‌کان پییه‌وه په‌یوه‌ستو هه‌موو
 سه‌ره ده‌زوه‌کان بۆلای نه‌و ده‌گه‌رینه‌وه، نه‌وه‌یش حه‌قیقه‌تی هه‌بوونی
 خودایه‌ به‌و هه‌موو عه‌ظه‌مه‌ت و شکۆمه‌ندییه‌ی هه‌یه‌تی و فه‌رمان
 به‌پیغه‌مبه‌ر ده‌کا: که‌ نهم حه‌قیقه‌ته‌ به‌زیندو بگریو مافی خۆی بداتی.
 ده‌فه‌رموی: ﴿فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ﴾ ته‌سبیحاتی خودای گه‌وره‌و
 شکۆمه‌ندی خۆت بکه: که‌ به‌ده‌سه‌لاتی ره‌های خۆی نهم هه‌موو شته
 جودا جودا و به‌که‌لک و سه‌رسوړه‌ینه‌رانه‌ی دروست کردون، نه‌و هه‌موو
 فه‌ضل و به‌خششانه‌ی به‌سه‌ر ئاده‌میزادا رشته‌و، که‌ نه‌و خه‌لکه‌ ته‌مبئ
 خواردو نابن و په‌ند وهرناگرن، نه‌تۆ نه‌رکی خۆت نه‌نجام بده‌و ته‌سبیحات و
 ته‌قدیسی خودا بکه.

سه لاندنی پیغه مبه رایه تی چه زره تی موحه مبه دو راستی قورئان و
سه زره نشکر دنی موشریکه کان

﴿۷۵﴾ فَلَا أُقْسِمُ

بِمَوَاقِعِ النُّجُومِ ﴿۷۵﴾ وَإِنَّهُ لَقَسَمٌ لِّو تَعْلَمُونَ عَظِيمٌ ﴿۷۶﴾
إِنَّهُ لَقُرْءَانٌ كَرِيمٌ ﴿۷۷﴾ فِي كِتَابٍ مَّكْنُونٍ ﴿۷۸﴾ لَا يَمَسُّهُ إِلَّا
الْمُطَهَّرُونَ ﴿۷۹﴾ تَنْزِيلٌ مِّن رَّبِّ الْعَالَمِينَ ﴿۸۰﴾ أَفَبِهَذَا الْحَدِيثِ
أَنْتُمْ مُدْهِنُونَ ﴿۸۱﴾ وَتَجْعَلُونَ رِزْقَكُمْ أَنْتُمْ تُكَذِّبُونَ ﴿۸۲﴾ فَلَوْلَا
إِذَا بَلَغَتِ الْحُلُقُومَ ﴿۸۳﴾ وَأَنْتُمْ حِينِيذٍ تَنْظُرُونَ ﴿۸۴﴾ وَنَحْنُ أَقْرَبُ
إِلَيْهِ مِنْكُمْ وَلَكِنْ لَا بُصُرُونَ ﴿۸۵﴾ فَلَوْلَا إِنْ كُنْتُمْ غَيْرَ مَدِينِينَ
﴿۸۶﴾ تَرْجِعُونَهَا إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿۸۷﴾ فَأَمَّا إِنْ كَانَ مِنَ الْمُقَرَّبِينَ
﴿۸۸﴾ فَرُوحٌ وَرِيحَانٌ وَجَنَّاتٌ نَّعِيمٍ ﴿۸۹﴾ وَأَمَّا إِنْ كَانَ مِنْ أَصْحَابِ
الْيَمِينِ ﴿۹۰﴾ فَسَلَامٌ لَّكَ مِنْ أَصْحَابِ الْيَمِينِ ﴿۹۱﴾ وَأَمَّا إِنْ كَانَ مِنَ
الْمُكَذِّبِينَ الضَّالِّينَ ﴿۹۲﴾ فَنُزُلٌ مِّنْ حَمِيمٍ ﴿۹۳﴾ وَتَصْلِيَةٌ جَمِيمٍ
﴿۹۴﴾ إِنَّ هَذَا لَهُوَ حَقُّ الْيَقِينِ ﴿۹۵﴾ فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ ﴿۹۶﴾

سوره‌ته‌که مه‌ککیه‌و باس له‌بنه‌ماکانی عه‌قیده ده‌کا: له‌وه‌پیش به‌لگه‌ی له‌سه‌ر حه‌ق و راستیی خودایه‌تی خوداو رابوونی قیامه‌ت و حیساب و لیک‌وئینه‌وه‌ی سارای مه‌حشر و سزاو پاداش هینانه‌وه. نه‌جار لی‌ره‌دا به‌لگه له‌سه‌ر راستیی پی‌غه‌مبه‌رایه‌تی حه‌زره‌تی موحه‌مه‌دو راستیی قورنانی پی‌روژ ده‌هینینه‌وه، سویند به‌شوینی لی‌ ئاوابوونی نه‌ستیره ده‌خوا: که قورنان قسه‌ی جندوکه‌و شه‌یاتینی نیه، شیعو سیحرو جادو‌بازی نیه، به‌لکو که لامی خودایه‌وبه نیگا بو پی‌غه‌مبه‌ری نازل کرده. سه‌رزه‌نشتی موشریکه‌کان ده‌کا له‌سه‌ر پر‌وپوچی بیرویا‌وه‌ریان، له‌سه‌ر پروا نه‌بوونیان به‌تاک‌وته‌نهایی خودا، له‌سه‌ ره‌تکرده‌وه‌ی په‌یامی پی‌غه‌مبه‌ر (ﷺ).

نه‌جار ده‌گه‌ریت‌وه بو‌ غمایش‌کردنی حال و وه‌زعی نه‌و سی‌ تا‌قمه‌ی که له‌سه‌ره‌تای سوره‌ته‌که‌دا باسی کردنِ السابقون، نه‌صحابولیه‌مین، نه‌صحابوشمال ده‌فه‌رموی: ﴿فَلَا أُقْسِمُ بِمَوَاقِعِ النُّجُومِ﴾ سویند ده‌خۆم به‌شوینی لی‌ ئاوابوونی نه‌ستیره، که گه‌وره‌ترین به‌لگه‌یه له‌سه‌ر به‌توانایی خودا ده‌لین پیتی (لا) زیاده‌یه‌و بو‌ ته‌ئکیده، له‌زوبانی عه‌ره‌بدا له‌پیش فی‌علی (أقسم) وه‌ وشه‌ی (لا) زیاد ده‌کری. هه‌ندیکی تر ده‌لین: وشه‌ی (لا) زیاد نیه‌و له‌سه‌ر مانای خۆیه‌تی. چونکه له‌ناو عه‌ره‌بدا وا باو بوو هه‌ر کاتی‌ک یه‌کی‌ک بیویستایه له‌سه‌ر شتیکی ئاشکرا سویند بخوات، ده‌یگوت (لا أقسم) واته‌: سویند ناخۆم، واته‌: نه‌و شته

نه‌وه‌نده ئاشکراو عه‌یانه پێویست به‌سویند نا‌کا. هه‌ندی جاریش: که
بیانویستایه سویند به‌شتیکی گه‌وره بخۆن ده‌یانگوت (لا أقسم) واته: من
ئه‌م شته به‌سویند پێ‌خواردن گه‌وره‌ی نا‌که‌م به‌لکوو خۆی له‌خۆیدا
گه‌وره‌یه، سویندی پێ‌بخۆم یان نه‌بخۆم چون به‌که.

هه‌رچۆنیک بێ مه‌به‌سته‌که سویند خواردنه. سویند خواردن له‌قورئان
دا به‌چهند شیوه‌یه‌که هاتوه:

۱- په‌روه‌ردگار سویند به‌زاتی خۆی بخوا. وه‌کوو ده‌فه‌رموی:
﴿قَوْرَبَّ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّهُ لَحَقٌّ﴾ (الذاریات: ۲۳) یان ﴿وَتَاللَّهِ لَأَكِيدَنَّ
أَصْنَامَكُمْ﴾ (الانبیاء: ۵۷)

۲- سویند خواردن به‌مه‌خلوقاتى خۆی وه‌کوو ﴿وَالصَّافَّاتِ
صَفًا﴾، ﴿وَالطُّور﴾، ﴿وَالذَّارِيَات﴾، ﴿وَالنَّجْم﴾، ﴿وَالشَّمْس﴾،
﴿وَالْقَمَر﴾، ﴿وَاللَّيْلِ﴾، ﴿وَالنَّهَار﴾... هتد

۳- سویند خواردن به‌قورئان وه‌کوو ﴿یس. وَالْقُرْآنِ
الْحَكِيمِ﴾ (یس: ۲) یان ﴿ص وَالْقُرْآنِ ذِي الذِّكْرِ﴾ (ص: ۱) یان ﴿ق وَالْقُرْآنِ
الْمَجِيدِ﴾ (ق: ۱) یان ﴿حَم وَالْكِتَابِ الْمُبِينِ﴾ (الزخرف: ۲)

به‌لای جه‌ماوه‌ری زانایانه‌وه به‌کێک له‌نیشانه‌ی گه‌وره‌یی خودا
ئه‌وه‌یه: که سویند به‌مه‌خلوقاتى خۆی ده‌خوا. ﴿وَإِنَّهُ لَقَسَمٌ لَوْ تَعْلَمُونَ
عَظِيمٌ﴾ بێ‌گومان سویند خواردن به‌شوین لێ ئاوابوونی ئه‌ستیره
سویندیکى گه‌وره‌یه ئه‌گه‌ر بزائن.

بیگومان نهو رۆژهی قورشان نازل بووهو نهو خیطابهی ناراستهی
 ناده میزاد کردوه، رۆژگارێک بووه ناده میزاده کان زانیارییه کی زۆر که میان
 دهرباره شوینه لات و شوینی لی ئاوابوونی نهستییه کان هه بوه، ههر
 نهو نه دیان لی زانیوه که به چاو دیتویانه هه لۆین و ئاوا ده بن، هه یانه
 خه فوک و هه یانه پرشنگدار. بۆیه فهرمووی سویند خواردن به شوینی لی
 ئاوابوونی نهستییه، سویندیکی گه ورهیه نه گهر بزائن. وه لی زانیاری
 ناده میزاد نه مپۆ دهربارهی ژماره و چۆنیهتی نهستییه کان زۆر زۆر له هی
 نهو رۆژگاره پتره و هه ست به گه ورهیی نهو سوینده ده کهین، ههر چهنده
 ئیمهیش تا ئیستا که میک له گه ورهیی شوینی نهستییه کان و قه باره و
 روناکییان ده زانین، به لام بهو زانیارییه که مهیشمان و بهووی نهو نامپرو
 دورینه بچوک و سنوردارانمان نهو نه دیان بۆ دهرکه وتوووه: که ته نیا
 کۆمه له نهستییه که له کۆمه له نهستییه کانێ ناو بۆشایی به رفراوان، که
 بریتییه له ﴿مه جهرپه﴾ و کۆمه لهی خۆری ئیمه سه ره و مه جهرپه یه
 ژماره ی نهستییه کانێ ده گاته هه زار ملیۆن نهستییه.

زانایانی فه له که ده بیژن نهو نهستییه نه که ژماره یان چه ند بلیۆن
 نهستییه، هه یانه به چاوی ئاسایی ده بیندری، هه یانه به دورین و نامپری
 تاییه تی نه بی نابیندری، هه یه ههر نابیندری وه لی هه ست به بوونی
 ده کری. هه موو نهو ژماره زۆرو بی ژماره ی نهو نهستییه نه که له ناو بۆشایی
 به رفراوان دا له گه ردا و دین و ده چن، نه گه ری لیک نزیك بوونه و هه پیکدا

هه‌لته‌قینی نه‌ستی‌ره‌یه‌ک له‌گه‌ل یه‌کینکی ترده‌ا نه‌گه‌ریکی هی‌نده‌ دووره
ده‌گاته‌ ناستی مه‌حال!

هه‌ریه‌که‌ له‌م نه‌ستی‌رانه‌ ری‌په‌وی خۆی هه‌یه‌و له‌مه‌داری خۆی‌دا
هه‌لده‌سوپی، کاری‌گه‌ری‌و کار‌دانه‌وه‌ی له‌گه‌ل نه‌ستی‌ره‌کانی ترده‌ا
به‌ته‌نسیق‌و نه‌خشه‌و پلانه‌و ده‌ستی قودره‌ت کینشی را‌گرتوون‌و مه‌هاری
گرتوون‌و نا‌هیل‌ی هی‌چیان له‌ری‌بازی خۆی لا‌پدا.

هه‌تا زانیاری ناده‌میزاد پتر پیش بکه‌وی‌و نامیری دورین‌ترو
به‌توان‌تر ب‌خاته‌ کار پتر هه‌ست به‌وه‌ده‌که‌ین: که ﴿مَوَاقِعَ النُّجُومِ﴾ شی‌ای
نه‌و سویند خوار‌دنه‌یه‌ که‌ خودا سویندی پی‌ خوار‌دوه‌!

نه‌جار‌وه‌لامی سوینده‌که‌ دینی‌و ده‌فه‌رموی: ﴿إِنَّهُ لَقُرْآنٌ كَرِيمٌ. فِي
كِتَابٍ مَّكْنُونٍ. لَا يَمَسُّهُ إِلَّا الْمُطَهَّرُونَ. تَنْزِيلٌ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾
بی‌گومان نه‌و نامیه‌ی بۆ تۆ به‌نیگا نیت‌رداوه‌ قورئانیکی گه‌وره‌و پی‌روژه‌،
پره‌ له‌فه‌رو به‌ره‌که‌ت، سودو به‌های زۆره‌، هیدایه‌ت‌و زانیاری‌و حیکمه‌ت‌و
ره‌هنومایی بۆ به‌ده‌ست هی‌نانی به‌خته‌وه‌ریی دونیاو قیامه‌ت بی‌شماره‌.

مونا‌سه‌به‌و ته‌نسیق له‌نیوان سویند پی‌خوراو که‌ نه‌ستی‌ره‌یه‌و سویند
له‌سه‌رخوراو: که‌ قورئانه‌ ئاشکراو عه‌یانه‌. له‌م رو‌ه‌وه‌: که‌ نه‌ستی‌ره‌
تاریکیایی حی‌سی لاده‌باو روناکی ده‌خاته‌ شوینی، قورئانی‌ش تاریکیایی
مه‌عه‌وی: - که‌ کوفرو نه‌زانییه‌ - لاده‌باو هیدایه‌ت‌و ئیمان
له‌ده‌ل‌ه‌کان‌دا ده‌پوین‌ی!

﴿فِي كِتَابٍ مَّكُونٍ﴾ نهم قورئانه له له حوله فوظ دا پارئیزراوه جگه له فریشته نزیکه کانی باره گای نه قدهس کهسی تر به سه ری دا ناگادار نین، نهم فریشته نزیکانه ی باره گای خودا پییان ده گوترئ (الکروبیون) ههروه ها له ناسمان دا جگه له فریشته کهسی تر دهستی ناگاتئ. نهمه ره تدانه وهی موشریکه کانه: که ده یانگوت: شه یاتینی نهم قورئانه یان بۆ موحه ممد هیئاو ته خوارئ، یان ده یانگوت: قسه ی کاهینه کانه، یان موحه ممد بۆ خۆی شیت بوهو له خۆیه وه قسه ده هاوئ، ههروا چند قسه بوختانی تری لهم جوړه خوزه بعه لاتنه. ئیتر پهروه ردگار بهم نایه ته ره دی دانه وه و نه وهی راگه یاند: که قورئان له له حوله محفوظ ایه و له و یوه هاتووه، فریشته ی تایبته له ناسمانه وه دایبه زاندو ته سهر دلی حه زره تى موحه ممد (ﷺ) نه ک شه یاتینی.

وشه ی (لا) نافیه یه و ناهیه یه نه وه. نه وه ده چه سپیئى که جگه له فریشته له له و حوله محفوظ دا و له کاتی هیئانش دا بۆ سهر زهوی که ستر به سه ری دا ناگادار نیه و دهستی لی نادا. نه گهر بهم جوړه مانا نه کړئ نه فی فیعله که نایه ته جئ. واته: مانای (لایمسه) به حه قیقی نایه ته دی چونکه نه وه تا له دونیادا کافرو گاورو جوله که پاک و بیس دهستی لی ده ده ن.

فه حوای نایه‌ته که نه‌وه ده‌گه‌یه‌نی: که کافرو له‌شپیس و بی‌ده‌ستنویژ
 نابیی ده‌ست بکه‌نه قورئان به‌لکوو ده‌بی به‌ده‌ستی به‌ده‌ستنویژوه ده‌ستی
 بکریتی. نیمام مالیک له (موطأ) ه‌که‌ی داو ئیبنو حیبان له‌صه‌حیحه‌که‌ی دا
 ریوایه‌تیان کرده: ده‌لئن: پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) له‌و نامه‌یه‌ی دا که بۆ عه‌مری
 کوپی حه‌زمی نووسی نه‌وه‌ی تیدا بوو: که نابیی که‌س ده‌ست بکاته قورئان
 مه‌گه‌ر به‌ده‌ستی به‌ده‌ستنویژوه بی. واته له‌شپیس و بی‌ده‌ستنویژ نابیی
 ده‌ستی لی بده‌ن. نه‌بوداود له‌ (مه‌راسیل) داو (أصحاب السنن)
 له‌فه‌رموده‌که‌ی (الزه‌ری) یه‌وه ریوایه‌تیان کرده: که ده‌لی:
 له‌په‌راوی عه‌بد نه‌بی به‌کری کوپی موحه‌مه‌دی کوپی عه‌مری کوپی حه‌زم
 دا خویندومه‌ته‌وه: پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) فه‌رمویه‌تی: (ولا یمس القرآن الا
 طاهر) نابیی جگه له‌پاک و ده‌ست به‌ده‌ستنویژ که‌سی تر ده‌ست
 بکاته قورئان.

ده‌ست لی‌دانی قورئان به‌بی ده‌ستنویژ به‌لای زۆربه‌ی زانایانی
 ئیسلامه‌وه قه‌ده‌غه‌یه، هه‌موشیان هه‌دیشه‌که‌ی (عه‌مری کوپی حه‌زم) یان
 کردۆته به‌لگه: که پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) فه‌رمویه‌تی (پاک و ده‌ست به‌ده‌ستنویژ
 نه‌بی نابیی ده‌ست بکاته قورئان)..

مالیکیه‌کان ده‌بیژن دروسته بۆ فی‌ربوون و فی‌رکردن به‌بی ده‌ستنویژ
 مامۆستا و قوتابی ده‌ست له‌قورئان بده‌ن. له‌ (الحکم) و حه‌مادو داوودی

کورِی عه‌لی (الظاهری) یه‌وه ریوایه تکراره: که هه‌لگرتن و ده‌ست لیدانی
قورنان بۆ له‌شپیس و بی ده‌ستنوژی موسولمان و بۆ کافر چ مه‌نعیکی
تیدا نیه. ته‌نیا داوود نه‌وه‌ی چهرت کردوه: وتویه‌تی نابئ موشریک
قورنان هه‌لبگرئ.

به‌لگه‌ی نه‌م کۆمه‌له‌ زانایه نه‌وه‌یه ده‌فه‌رموون پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) نامه‌ی
بۆ قه‌یصه‌ری رۆم نووسی، له‌و نامه‌دا نایه‌تی قورنانی تیدا بوو، ده‌ی نه‌و
نامه‌یه هه‌م بی ده‌ستنوژی ده‌ستی لیداووه هه‌م ناموسولمان. وه‌لامیان
دراوه‌ته‌وه به‌وه: که نه‌وه کاتی ضروره‌ت و نا‌عیلاجی بووه، نابیتته
به‌لگه‌که‌وابئ یاسا‌گکردنی ده‌ست لیدانی قورنان به‌بی ده‌ستنوژی
به‌فه‌رمووده‌ی پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) چه‌سپاوه نه‌ک به‌صه‌ری‌ی نایه‌ته‌که.

له‌لایه‌کی تره‌وه زانایانی ئیسلام نه‌وه‌یان به‌لاوه راجیحه که مه‌به‌ست
به‌(کتاب) له‌نایه‌تی (فی کتاب مکنون) دا نه‌و قورنانه‌یه: که به‌ده‌ست
فریشته‌وه‌یه و له‌له‌و حوله‌حفوظ‌دا‌یه. ئاماژه به‌نایه‌تی‌کی تر: که ده‌فه‌رموئ:
﴿فِي صُحُفٍ مُّكْرَمَةٍ. مَرْفُوعَةٍ مُّطَهَّرَةٍ. بِأَيْدِي سَفَرَةٍ. كِرَامٍ بَرَرَةٍ﴾ (عب‌۱۳-
۱۶) چونکه نایه‌ته‌که بۆ نه‌وه هاتووه قورنان دوور بخاته‌وه له‌وه‌ی
شه‌یاتینی دایانه‌زاندبی، ره‌ددی موشریکه‌کان ده‌داته‌وه و بیر بۆ‌چونیان
ره‌ت ده‌کاته‌وه. هه‌روه‌ها چونکه سوره‌ته‌که مه‌ککییه، پئ له‌سه‌ر
مه‌وزوعی بنه‌ماکانی عه‌قیده داده‌گرئ، باسی یه‌کتا‌به‌رستی و

زیندوبونه‌وهو پیغه‌مبه‌رایه‌تی له‌خۆ‌گرتوه! باسی ده‌ست لیدانی قورئان به‌بی ده‌ستنۆژ یان به‌ده‌ستنۆژ‌وه، یاسا‌گکردنی یان ره‌وایی، مه‌وزوعیکی فیه‌یه‌یه‌و عاده‌ته‌ن نایه‌ته مه‌ده‌نییه‌کان باسی لیوه ده‌که‌ن!

له‌لایه‌کی تره‌وه وشه‌ی (مک‌نون) به‌مانا پارێزراو و دا‌پۆشراوه، واته‌ چاوی ئاده‌میزاد نایبینی‌و ده‌ستیان لێ‌ی ناکه‌وێ. ده‌ی نه‌گه‌ر مه‌به‌ست به‌(کتاب) له‌نایه‌ته‌که‌دا نه‌م قورئانه‌ بی: که‌ ئیستا به‌ده‌ستمانه‌وه‌یه، وه‌صف‌دار کردنی به‌(مک‌نون) چ فائیده‌یه‌کی وای تیدا نیه.^(۳)

﴿أَفَبِهَذَا الْحَدِيثِ أَنْتُمْ مُذْهِبُونَ﴾ ئایا ئیوه گومانتان هه‌یه له‌نه‌م قورئانه‌ پیرۆزه‌ی پیتان راده‌گه‌یه‌نی: که‌ قیامه‌ت هه‌یه، نایه‌ته‌کانی به‌درۆ ده‌خه‌نه‌وه؟ بپروا به‌و بنه‌ما عه‌قیده‌ییانه‌ ناکه‌ن: که‌ بۆتان شی ده‌کاته‌وه؟ پشت‌گیری کافری تر ده‌که‌ن له‌سه‌ر کوفرو ده‌بنه‌ هاو‌په‌یمانی یه‌کتر؟ ﴿وَتَجْعَلُونَ رِزْقَكُمْ أَنْكُمْ تُكَذِّبُونَ﴾ سوپاس‌گوزاریتان بۆ نه‌و رزق و رۆژییه‌ی پیتان ده‌به‌خشێ نه‌وه‌یه نیعه‌ته‌کانی به‌درۆ ده‌خه‌نه‌وه؟ واته‌: له‌شوینی سوپاس‌کردنتان له‌سه‌ر نیعه‌ت، نیعه‌ته‌کانی به‌درۆ ده‌خه‌نه‌وه، بپرواتان به‌زیندوبونه‌وه نیه، نایه‌ته‌کانی قورئان ره‌تده‌که‌نه‌وه!! جا ده‌بی کێ‌له‌و که‌سه‌ سه‌مه‌کار تر بی له‌جیاتی سه‌پاس‌کردنی نیعه‌ت، په‌یامی پیغه‌مبه‌ر ره‌ت بکاته‌وه؟!

نه‌جار کۆتایی سوره‌ته‌که به‌غایش‌کردنی دیمه‌نی‌ک ده‌هینی، که ته‌سه‌ورکردنی مچورکه به‌جه‌سته‌دا دینی و مروؤ لینگه له‌رزهی پی ده‌که‌وی، نه‌وه‌ش دیمه‌نی کاتی سه‌ره‌مه‌رگه، نه‌وکاته‌ی هه‌موو ده‌مه‌ده‌می و کی‌شه‌یه‌ک ده‌بریتی‌ته‌وه، نه‌و کاته‌ی ئاده‌میزاد له‌نیوان کۆتایی ژبانی دونیاو سه‌ره‌تای ده‌ست پیکردنی ژبانی قیامه‌ت‌دایه. که ناتوانی چرکه‌یه‌ک بۆ دواوه بگه‌رپه‌ته‌وه و خو له‌و وه‌زعه قوتار بکا ده‌فه‌رمووی:

﴿فَلَوْلَا إِذَا بَلَغَتِ الْحُلُقُومَ﴾ ده‌ی بۆچی کاتی‌ک نه‌خۆشتان ده‌که‌وی‌ته
حاله‌تی گیانه‌لاوه، ده‌ست ده‌کا به‌چه‌ناگه کوتان و چاوی به‌صلوؤ ده‌وه‌ستن
روح ده‌گاته قورگی.

﴿وَأَنْتُمْ حِينِيذٍ تَنْظُرُونَ﴾ نیه‌وه‌ش به‌خه‌م و په‌ژاره‌وه له‌ده‌وری
کۆبونه‌وه و ته‌ماشای ده‌که‌ن و سه‌رنج ده‌ده‌نه حال و وه‌زعی له‌ناو نی‌شو
نازاری گیان‌کی‌شان‌دا ﴿وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْكُمْ وَلَكِنْ لَا تُبْصِرُونَ﴾ وه‌لما
نیمه به‌عیلم و به‌قودره‌تی خۆمان به‌فریسته‌کاغانه‌وه له‌نیوه‌ی لی نزیک
ترین، وه‌لی نیوه نابین چى روده‌دا، فریسته‌ی گیان‌کی‌شان نابین، ئاله‌م
کات و ساته‌دا: که ژبانی دونیای ته‌واو کردوه، دونیاو کاروباری، مال و
سامان و مندالی، دۆست و ناسیاو و که‌س و کاری به‌جی دێلی و به‌ره‌و
جیهانی‌ک ده‌روا: که پی‌ی ناشنا نیه، جگه له‌کرده‌وه‌ی باشی و ئیمانی
راستی، هیچ شتی‌کی تر فریای ناکه‌وی و به‌که‌لک نایه.

نالهم کاته‌دا گیانه‌که‌ی شت ده‌بینی وه‌لی ناتوانی قسه له‌و روداوانه
 بکا: که ده‌یان‌بینی، نه‌وانی له‌ده‌وره‌شی کۆبونه‌وه هیچ نابین، نه‌وه‌ی
 له‌به‌رچاویان دیاره جه‌سته‌که‌یه‌و چاویان تی‌برپوه، نازانن چی روده‌داو
 هیچیشیان پی ناکری. نیتیر لیره‌دا توانای ئاده‌میزاد زانیاری ده‌وه‌ستی‌و
 مه‌ودای نامی‌تی. ده‌زانی چهند ده‌سه‌وسان و بی توانایه. چهند
 زه‌بون و لاوازه!!

﴿فَلَوْلَا إِنْ كُنْتُمْ غَيْرَ مَدِينِينَ تَرْجِعُونَهَا إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ﴾ ده‌ی نه‌گهر
 حال‌و وه‌زع وه‌کوو ئیوه ده‌لین وایی، زیندوبونه‌وه نه‌بی حیساب‌و
 لیکۆلینه‌وه نه‌بی، سزاو پاداش نه‌بی. نه‌دی بۆچی گیانه‌که‌ی نابنه‌وه
 شوینی خۆی؟!

نه‌گهر ئیوه راست ده‌که‌ن زیندوبونه‌وه نیه، خودایه‌ک نیه،
 تا‌ک‌وته‌نهاو به‌دییه‌نهری ئیوه، سزاو پاداش نیه، ده مه‌هیلن نه‌و
 خۆشه‌ویسته‌تان بمریو مال‌ئاوایستان لی بکا.

به‌کورتی نه‌گهر ئیوه (وه‌کوو خۆتان ده‌لین) به‌دییه‌نهرتان نیه‌و خۆتان
 خالقن، ده‌ی بۆ ناتوانن گیان له‌قورگه‌وه بگێرنه‌وه بۆ شوینی خۆی؟!
 نه‌گهر راست ده‌که‌ن زیندوبونه‌وه نیه، ده‌گیانی نه‌و که‌سه‌ی له‌گیانه‌لادایه
 بگێرنه‌وه بۆ ناو جه‌سته‌ی بامردنی له‌کۆل بیته‌وه‌و زیندوبونه‌وه‌ی
 به‌سه‌ردا نه‌یه.

نه مجار په روه ردگار سهره نجامی نهو ئاده میزادانه رون ده کاته وه لهو کاته دا: که له گیانه لادان و دوا مردنیان، ده یان کاته سی تا قم و ده فهرموی:

۱- ﴿فَأَمَّا إِنْ كَانَ مِنَ الْمُقَرَّبِينَ. فَرَوْحٌ وَرَيْحَانٌ وَجَنَّتُ نَعِيمٌ﴾ نهو به ندهیهی له گیانه لاودایه یان مردوه، نه گهر له خودا پیداوه کان بیو له ژبانی دا ده ست پیشخهر بووبی بو ئیمانیهیان و نه نجامدانی کرده وی چاک و له خودا نزیک بی، واته لهو پیرو تا قمه بی: که له سهره تای سوره ته که دا به ﴿السَّابِقُونَ السَّابِقُونَ﴾ ئاماره یان بو کرا، نهو له خوشی و هسانه و دایه، په روشی ژبانی دونیای نیه، رازیبه بهو به شو نیعمه تهی خودا لهو دنیا پیی داوون. رزق و روزی زرو زبه نده له به هشتدا بویان دابینکراوه، له گیانه لاودا فریشته موژدهی به هشتی پیی ده دن. ریوایت کراوه: که موسولمان له دنیا درناچی هتا له به هشته و ریحانه یه کی بو دینن بونی پیوه ده کا.

۲- ﴿وَأَمَّا إِنْ كَانَ مِنْ أَصْحَابِ الْيَمِينِ. فَسَلَامٌ لَكَ مِنْ أَصْحَابِ الْيَمِينِ﴾ خو نه گهر نهو که سهی: که له گیانه لاودایه، یان مردوه لهو پیرو بی: که نامه ی نه عمالی به دهستی راست وهرده گری، نهو فریشته مزگینی ده دن و پیی ده بیژن سلاوت لی بی، سلاوی براو هاوه له کانت له وانه ی نامه ی کرده وه کانیان به دهستی راستیان وهرگرتووه، هیچ ناخوشی و تنگ و چه له میه کت له پیش نیه، نه تو

له پیری نه صاحبولیه مینی به سلاوو ریژه وه پیشوازیت لی ده کهن،
 وه کوو له نایه تیکی تردا ده فهرموئ: ﴿إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ
 اسْتَقَامُوا تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ الْمَلَائِكَةُ أَلَّا تَخَافُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَبْشِرُوا
 بِالْجَنَّةِ الَّتِي كُنْتُمْ تُوعَدُونَ. نَحْنُ أَوْلِيَاؤُكُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي
 الْآخِرَةِ وَلَكُمْ فِيهَا مَا تَشْتَهِي أَنْفُسُكُمْ وَلَكُمْ فِيهَا مَا تَدْعُونَ. نَزَّلْنَا
 مِنْ غَفُورٍ رَحِيمٍ﴾ (فصلت ۳۰-۳۲).

۳- ﴿وَأَمَّا إِنْ كَانَ مِنَ الْمُكَذِّبِينَ الضَّالِّينَ. فَنُزِّلَ مِنْ حَمِيمٍ. وَتَصْلِيَةٍ
 جَحِيمٍ﴾ خو نه گهر نهو ناده میزاده له گیانه لاو که وتووه، یان نهو
 مردوه لهو که سانه بی: که گومراو حق به دروخه وهن، برپایان
 به زیندوبوونه وه نیهو له ریپازی راستو حق لایان داوه، روژی
 قیامت نامه ی عه مه لیان به ده سستی چه پ وهرده گرن، له زومره ی نهو
 به دبختانه یه که له سه ره تای سوره ته که دا به (أصحاب الشمال)
 ناماژهیان بو کرا. نهوانه (خودا په نامان بدا) خوانیان بو ناماده
 کراوه له ناوی کولاتوو خوراکي ژه قنه موت، نه بچار خستنه ناو
 دوزه خه وه به زهختو نوغرو بوونی له ناو ناگردا.

۴- نای لهو به دبختیو چاره ره شییه ی به رهو پیری ده چیو تی ده که وی،
 لهو میوانداریو سفره و خوانه ی بو ناماده کراوه و چاره رییه تی.
 ﴿إِنَّ هَذَا لَهُوَ حَقُّ الْيَقِينِ﴾ بیدگومان هه موو نهو خه به رو زانیاریانه ی

له‌م سوره‌ته‌دا ده‌بارهی زیندوبونه‌وه‌و شتی تر فمایش کران سه‌د
ده‌رسه‌د حق‌و راستن‌و هیچ گومانیان تیدا نیه‌و چۆن پیستان
راگه‌یاندراره‌ ریځ دیتته‌ جی‌و به‌موو خیلافی تیدا نابیی.

﴿فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ﴾ نه‌ی پیغه‌مبه‌ر: تو خودای خۆت
به‌پاک‌و به‌رزو پیروژ بناسه، له‌هه‌موو که‌م‌و‌کوپ‌ی‌و خه‌وشیک به‌دووری
بگره، هه‌ر شتیک شیاوی خودایه‌تی نه‌و نه‌بی‌و ده‌پالی مه‌ده، نه‌و کافرو
نه‌فامانه‌ باوه‌رت پی بکه‌ن یان نه‌بکه‌ن خۆیان به‌پر‌سیارن، نه‌تو هه‌ر
راگه‌یانندن‌ت له‌سه‌ره‌و به‌س.

بسم الله الرحمن الرحيم

﴿سورة الحديد﴾

سوره‌تی حەدید مەدەنییە واتە لەدوای کۆچکردنی پیغەمبەر (ﷺ) بۆ مەدینە نازل کراوە. بۆیە ناوئراوە سوره‌تی حەدید چونکە لەناوەتی ژمارە (۲۵) ی‌دا ئاماژە بەسودەرگرتن لەناسن دەکا و ئەوە رادەگەیەنێ: کە ناسن کەرستەیه‌کی گرنگە بۆ پیشەسازی و پیشکەوتنی شارستانییه‌ت. مونسەبەو گونجانی ئەم سوره‌تە لەگەڵ سوره‌تی (واقیعه) لەم رەهەویە:

۱- کۆتایی سوره‌تی پیشوی بەرستەي ﴿فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ﴾ هینا، سەرەتای سوره‌تی حەدیدیشی بە ﴿سَبِّحْ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾ دەست پێکرد.

۲- سەرەتای سوره‌تی حەدیدێ کرد بەهۆکارو عیله‌ت بۆ کۆتایی سوره‌تی (الواقعة) واتە: کە لەکۆتایی سوره‌تی واقیعه‌دا فەرمانی کرد بەتەسبیحات و فەرمووی ﴿فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ﴾ لەسەرەتای سوره‌تی حەدیددا پاساوی بۆ ئەو فرمانە هینایەوه‌و فەرمووی ﴿سَبِّحْ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾ واتە: تەسبیحاتی خودا بکەن چونکە هەرچی لەئاسمانەکان و زه‌وی‌دا هەیه‌ تەسبیحاتی خودا دەکا...!

سهره‌باس و مه‌وضوعی نهم سوره‌ته وه‌کوو باقی سوره‌ته مه‌ده‌نییه‌کانی تر باسی حوکه شه‌رعیه‌کان ده‌کا، بانگه‌وازی کۆمه‌لگای ئیسلامی ده‌کا بۆ ئه‌وه‌ی که سایه‌تی خزی له‌بیروباوه‌رپه‌که‌ی‌دا بینیته‌دی. دلو دهرونی تاکه‌کان پالفته‌بکا بۆ بانگه‌وازی خودا، مال و سامانی خۆیان، گیان و ته‌مه‌نی خۆیان له‌پینار ئایینی خودادا به‌خت بکه‌ن، جیهاد و تیکۆشان له‌ریگه‌ی خودادا بکه‌نه‌ به‌رنامه‌و هه‌ول بده‌ن نالای (لااله الا الله) له‌به‌رزی بشه‌کیته‌وه.

بنه‌ماکانی حوکه‌ی ئیسلامی دیاری ده‌کا و په‌رده‌ له‌سه‌ر عه‌یب و ریسوایی دوورپه‌کان هه‌لده‌داته‌وه، حه‌ققه‌تی دنیا و قیامت دهر دوخا و ئه‌وه‌ رون ده‌کاته‌وه: که دنیا خانوی له‌ناوچونه‌و نه‌مانی به‌سه‌ردا دی، قیامت خانوی ئه‌به‌دییه‌و برانه‌وه‌ی نیه‌.

ئامۆژگاری موسولمانان ده‌کا: که صه‌بر بگرن له‌سه‌ر به‌لا و ناخۆشی، هه‌لیان ده‌نی بۆ دادوه‌ری و ئاوه‌دان کردنه‌وه‌ی زه‌وی، فه‌رمان ده‌کا به‌ته‌قوا و شوینکه‌وتنی په‌یامی پیغه‌مبه‌ر.

ئه‌جار کۆتایی سوره‌ته‌که‌ به‌وه‌ دینێ: که په‌ند له‌به‌سه‌ره‌اتی گه‌له‌ پیشینه‌کان وه‌ریگرین

هه موو بونه وهر ته سبیحاتی خودا ده‌کا

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١﴾ لَهُ مُلْكُ
السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢﴾
هُوَ الْأَوَّلُ وَالْآخِرُ وَالظَّاهِرُ وَالْبَاطِنُ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٣﴾
هُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَى
عَلَى الْعَرْشِ يَعْلَمُ مَا يَلِجُ فِي الْأَرْضِ وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنْزِلُ مِنَ
السَّمَاءِ وَمَا يَعْرُجُ فِيهَا وَهُوَ مَعَكُمْ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ
بَصِيرٌ ﴿٤﴾ لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ
﴿٥﴾ يُوَلِّجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُوَلِّجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَهُوَ عَلِيمٌ بِذَاتِ
الصُّدُورِ ﴿٦﴾

﴿سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ﴾ هه‌رجی
له‌ناسمانه‌کان و زه‌وی‌دایه ته سبیحاتی خودا ده‌کا، له‌هه‌موو که‌م و کورپی و
عیب و نه‌نگیه‌ک به‌دوری ده‌گری، هه‌ریه‌که له‌ئاده‌میزاد و فریشته‌و
جندوکه، له‌نازه‌لو وروه‌ک و دره‌خت و جه‌مادات به‌زمانی گوتن یان به‌زمانی

حال ته سبیحاتی خودا ده که نو دان ده نیتن به گه وره ییو خودایه تی سدا،
 ملکه چی غه رمان و بریارنی، هه موو نهم بوونه وره به گیاندارو بی گیانییه وه
 به لگن له سه ره بوونی خودای خاوهن ده سه لاتی ره هار زانیاری
 به رفراوان. هه مویان تیکرا گهردنگه چی په روه ردگارن و هه ریه که یان
 به جوریک به ندایه تی خوی ده نویتن. خودا عه زیزو بالاده ست و شکومه نده،
 له روانگهی ئه و بالاده ستیه وه یه تی هه رچی له ناسمانه کان و زهوی سدا هه یه
 ته سبیحاتی ده که ن، جه کیم و زانیایه له هه لاسورانندی بوونه وهردا هه موو
 شتیکی وامه هار کردوه به گویره ی حکمه تی خودایانه ی خوی بیو بجی.
 وه کوو له نایه تیکی تردا نامازه بهم مانایه ده کار ده فرموی: ﴿تَسْبِيحُ لَهُ
 السَّمَاوَاتُ السَّبْعُ وَالْأَرْضُ وَمَنْ فِيهِنَّ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ
 وَلَكِنْ لَا تَفْقَهُونَ تَسْبِيحَهُمْ إِنَّهُ كَانَ حَلِيمًا غَفُورًا﴾ (الاسراء: ۴۴) ده که
 قورثانییه که به روونی بی پهرده ئه وه ده گه یه نی: که هه موو شتیکی
 له ناسمانه کان و زهوی سدا ته سبیحاتی خودا ده کار. نیتر پیویست به وه ناکا
 له مانای ده که لا بدهین و ته ئویلی جورا و جوری بو بدوزینه وه، ئیمه چی
 و له تاییه تمه ندی و سروشتی نهم بوونه وره نازانین جگه له وهی خودای
 به دیه پنه ر پیمان ده فرموی: نیتر: که خودای به دیه پنه ر ده فرموی:
 ﴿سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾ ماناکه ی ناشکرا و رونه پیویست
 به پیچ و په ناو ته ئویل ناکا، به لکوو ئیمه بۆمان هه یه له مانای نهم نایه ته و
 نموونه ی نهم نایه ته دان به وه دا بنیین: که هه رچی

له ئاسمانه کان و زهوی دا هدیة خاوهن گیانهو ههست و شعوری ههینهو رو ده کاته خودای به دیهینهو به زمانی خوئی ته سبیهاتی پهروه ردگار ده کا.

بییگومان نه مه ویچوترین ماناو گونجاوترین ته صوره که له گهژ مانای ناثاری صه حیج و راست یه که ده گریته وه. ههروه کوو چۆن نه زمونی هه ندی دلی صاف و بیگردد له بری کاتی ناوازه دا، له حالی نه مانی په رده ی مادی به سهر دله وه و دهسته بهر بوونی ئیشراقی نه فسی و په یوه ند بوونی به خه قیقه تی شاره وی نیو شته کان. پشتگیری نه و مانایه ده کا. هه بوونی ههست و گیانی تاییه تی بو هه موو شتی که ده چه سپی. نه وه تا پهروه ردگار فرمانی خوئی ناراسته ی کیوو په له وه ره ده کا و ده فهرموئ: ﴿یا جبال اوبی معه والطیر﴾ نه وه تا فرمانه که ناراسته ی جه مادات و په له وه ره کراوه: که له گهژ داودا به ندایه تی خودا بکه ن. ئیمامی موسلیم له صه حیجه که ی دا له جابیری کوپی سومروه ریوایه ت ده کا ده لی: پیغه مبه ر (ﷺ) فهرموئ: (ان بمکه حجرا کان یسلم علی لیالی بعثت. انی لأعرفه الآن) به ردیک هه یه له مه که که، له وسه روبه نده دا: که کرابوم به پیغه مبه ر سلاوی لی ده کردم، ئیستا ده زانم نه و به رده کامه یه و له کوئی وه یه ..

تیرمیزی به ئیسنادی خوئی له ئیمامی عهلییه وه ریوایه قی کردوه
 ده فهرموئ: له تهك پیغه مبهردا بووم له مهككه، بهیه كه وه ده چوین بۆ
 قهراغ و بیجاغی مهككه، توشی هه ر گردو کیوو دره ختیك ده بوین
 به زمانی خوئی دهیگوت (السلام عليك یا رسول الله)

بوخاری له صحیحه كه ی دا به ئیسنادی خوئی له نه نه سی كوری
 مالیكه وه ریوایه ده كا: ده ئی: پیغه مبهردا (ﷺ) له سه ر بنكه
 دارخورمایه ك وتاری خوینده وه، دواپی: كه مینه بریان بۆ دروست كردو
 له سه ر مینه به ره كه وتاری خوینده وه بنكه دارخورماكه دهستی كرده
 ناله نال. پیغه مبهردا (ﷺ) له مینه به ره كه دابه زی و دهستی به سه ردا هیناو
 ئیتر داسه كنا!

ده باره ی چه سپاندنی نه و دهقیقه ته كه ونیه نایه قی قورئان زۆرو
 رونا و ئاشكران بۆ نموونه:

۱- ﴿أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يُسَبِّحُ لَهُ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالطَّيْرُ
 صَافَّاتٍ كُلٌّ قَدْ عَلِمَ صَلَاتَهُ وَتَسْبِيحَهُ...﴾ (النور: ۲۱).

۲- ﴿أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يَسْجُدُ لَهُ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ
 وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ وَالنُّجُومُ وَالْجِبَالُ وَالشَّجَرُ وَالدَّوَابُّ وَكَثِيرٌ مِنَ
 النَّاسِ...﴾ (الحج: ۱۸)

۳- ﴿وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ وَلَكِنْ لَا تَفْقَهُونَ

تَسْبِيحَهُمْ...﴾ (الاسراء: ۴۴)

دهی هیچ پیتویست ناکا ته‌ئویل بۆ ئەم دەقه قورئانیو فەرمودانه
 بدۆزینەوهو لەمانای خۆیان لایان بدەین، ﴿لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ
 يُحْيِي وَيُمِيتُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾ هەر بۆ خودایە خواوەنیستیو
 فەرمانپەرەوایی ئاسمانەکانو زەوی، بەویستی خۆی هەلیان دەسوپێتیو
 گۆرانکارییان تێدا دەکا، دەسەلاتی رەهاو بێسنووری هەیە، کەس نیه
 هاوێڵو هاوشانی بێ، کەس ناتوانی ته‌گەرە بخاته نیشوکارییه‌وه،
 فەرمانی رەوایه‌و دەبێ بیته‌جی، جگه‌ له‌ویستی ئەو هیچی تر نایه‌ته
 دی، ژیان دەبەخشیو زیندوان دەمرێتی، ژیان دەخولقیستیو مردن وەدی
 دینی، ئەندازە‌ی ژیانو ته‌مەن بۆ هەموو زیندەوهرێک دەکا، کاتی مردن
 بۆ هەموو گیاندارێک ته‌قریر دەکا. ئەو زاته‌ به‌سەر هەموو شتێکدا
 به‌تواناو به‌دەسەلاته‌. هەرچی بییه‌وی بێی دەبێ، هەرچی نه‌یه‌وی نابێ.
 گیان تانیستا نه‌ینییه‌و نازاندری سروشتی چۆنه‌و چۆن په‌یدا بووه‌. کەس
 دارای ئەوه‌ی نیه‌ بلێ: له‌ویوه‌ هاتوه‌ یان ئاوا هاتوه‌ به‌لکوو کەس نازانی
 چیه‌و چۆنه‌، دەقه‌ قورئانیه‌که‌ ئەومان پێ راده‌گه‌یه‌نی: که‌ خودا ژیان
 ده‌به‌خشی به‌زیندەوهر، کەس ناتوانی ئینکاریی ئەوه‌ بکا یان پێچه‌وانه‌ی
 ئەوه‌ به‌سەپێتی.

مردنیش وه کوو گیان نهینیه کی شاردراوویه ، کهس سروشتی نازانی،
کهس ناتوانی بیخولقیینی. چونکه جگه لهخودا : که خوی بهخشندهی
گیانه کهسی تر ناتوانی وهری بگریتهوه بهزیندوکردن و مراندن دوو
دیاردهی فرمانپهواایی رههای پهروهردگارن. هر خوی دهتوانی ژیان
ببهخشی و وهریشی بگریتهوه.

﴿هُوَ الْأَوَّلُ وَالْآخِرُ وَالظَّاهِرُ وَالْبَاطِنُ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ﴾ ذاتی خودا
هر هه بووه و نه بوونی پیش نه کهوتووه، له پیش نهودا هیچ شتیك نه بووه،
باقییه و هر ده مینی و دواي هه موو شتیكه، ظاهر و ناشکرا و بلنده،
له ژوور هه موو شتیكه وویه، په نهان و نادیاره، هیچ شتیك له و په نهان و
نادیارتر نه، زانایه به هه موو نهینیهك ، عدقل و ژیر و حقیقه تی ذاتی
نازانن چونه. ههسته کان ده رکی ناکهن، زانایه به هه موو شتیك و هیچی لی
گوم نابیی.

نیمامی موسلیم له صهیحه که ی دا له ته بوهوره یروه که
پیغه مبه (ﷺ) فهرمووی: (الهم انت الاول فلیس قبلك شیء، وانت
الآخر فلیس بعدك شیء، وانت الظاهر فلیس فوقك شیء، وانت الباطن
فلیس دونك شیء، أقض عنا الدين واغننا من الفقر) نه مجار باسی
به دیهینانی که ون ده کار و ده فهرموئی: ﴿هُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ
فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَى عَلَى الْعَرْشِ﴾ خودایه کی و عایه: که ناسمانه کانو

زەوی لەشەش رۆژدا یان لەشەش قوناغدا بەوپەڕی رێک و پێک و جوان و رازاوە و گونجاو بەدیھێنان، هەرچەندە دەیتوانی بەچرکەییەک ئەو کارە ئەنجام بدات. وەڵا ئەوانەیە حیکمەتەکە ئەوە بێ: بەندەکان فێری لەسەر خۆیی پشوو درێژی بکا.

حەقیقەت و چۆنیەتی ئەو شەش رۆژە یان ئەو شەش قوناغە هەر خۆدا دەیزانی و بەس! چونکە رۆژگاری ئێمە بەهۆی هەڵسۆپانی زەوی بەدەوری خۆی دا لەبەرامبەر خۆرەو پەیدا دەبن، دەی ئەم کات و ساتە ئێمە: کە رۆژو شەویان پێ دەلێن.

دوای دروستبوونی خۆرو زەوی پەیدا بوون، کەوابێ ئەم رۆژانەی ئاسمانەکان و زەویان تێدا دروست کراوە جودایە لەرۆژی ئێمە و هەر خۆدا دەزانێ چۆن.

ئەجار عەرشێ کۆنترۆڵ کرد بەو شیوەی شیاوی خودایەتی خۆیەتی و ئێرادی کردووە. دەسلەت و هەمەنەهێ خۆی بەسەر بوونەوێردا چەسپاندو بونەوێری خستە گەڕ و هەڵسۆپان.

وێرایی بەدیھێنان و کۆنترۆڵ کردنی هەموو بونەوێر بەو شیوە تۆکمە و مەحکەمە. ﴿يَعْلَمُ مَا يَلِجُ فِي الْأَرْضِ وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنْزِلُ مِنَ السَّمَاءِ وَمَا يَعْرُجُ فِيهَا﴾ دەزانێ چی دەچێتە ناو زەوی و دەوێر و چی لێ دێتە دەر، چی لە ئاسمان دێتە خوار و چی بەرز دەبێتەوێر و بۆی، لە هەموو

چرکه‌یه‌کدا بئ‌شمار له‌هه‌موو جوړئیک زینده‌و نازینده ده‌چیته ناو جه‌رگی زه‌وییه‌وه. هه‌ر خودا ده‌زانئ رۆژانه چهند دلۆپه باران و چهند مردو چهند شتی تر زه‌وی هه‌لیان ده‌لوشئ، هه‌ر خودا ده‌زانئ له‌چرکه‌یه‌ک دا چهند روه‌ک و دره‌خت و به‌روبوم کان و کاتزاو شتی تری لئ دیته‌ ده‌ر“ هه‌ر خودا ده‌زانئ له‌چرکه‌یه‌کدا چهند به‌فرو باران و ته‌رزو تیشک و نه‌یازیک و فریشته‌و قه‌زاوقه‌ده‌رو شتی تر له‌ئاسمانه‌وه دینه‌ خوار و چهند له‌فریشته‌و کرده‌وی به‌نده‌کان و دوعاو پارانه‌وه‌و هه‌لئو گه‌لئ شتی تر له‌بینه‌راو نه‌بینه‌راو بۆ ئاسمان به‌رز ده‌بنه‌وه.

هه‌ر زانیاری خودا ده‌توانئ کۆنترۆل و سه‌رژمیری ئه‌م هه‌موو شتانه بکاو هیچی لئ گوم نه‌بئ..

نموونه‌ی ئه‌م نایه‌ت نایه‌تیکی تره‌ که ده‌فه‌رموئ: ﴿وَعِنْدَهُ مَفَاتِحُ الْغَيْبِ لَا يَعْلَمُهَا إِلَّا هُوَ وَيَعْلَمُ مَا فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَمَا تَسْقُطُ مِنْ وَرَقَةٍ إِلَّا يَعْلَمُهَا وَلَا حَبَّةٌ فِي ظِلْمَاتِ الْأَرْضِ وَلَا رَطْبٌ وَلَا يَابِسٌ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ﴾ (الأنعام: ۵۹)

له‌ کاتی‌کدا ئاده‌میزاد دئ‌ی دلوته‌ زه‌وی و ئاسمان و بیر له‌و تیکه‌و لیکه‌یه‌ ده‌کاته‌وه، گورج قورئان ده‌یگێرتته‌وه بۆ لای زاتی خۆی و ده‌فه‌رموئ: ﴿وَهُوَ مَعَكُمْ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ﴾ خودا به‌زانیاری و توانا و ده‌سه‌لاتی خۆی له‌گه‌لتانه‌ ئه‌ی ئاده‌میزاد“ له‌هه‌ر

كوتيهك بن، خودا ناگاداره بهو کرده وانهى نه نجاميان ددهنو هيجى لى تيك ناچى و لى گوم نابى. پروهردگار هموو كاتى له گهل هموو كهسهو له هموو شويىكه، ناگاارى هموو كردارو گوفتارىكه گورهو بچوك نهيتنى و ناشكرا لاي نهو چون يهكه.

﴿لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ﴾ خاوه نيته تىو فرمانپه وايى ناسمانه كانو زهوى هى خودايه و كهسى تر هاوبه شى نيه. دونياو قيامت هى خويه تىو ههرچى بيهوى دهيكاو كهس نيه بتوانى حوكم بريارى رابگرى يان نه هيتلى نه نجامى بدا. له سهر هموو كارىكى سوپاسى ده كرى، هيج بريارو حوكميكى جيگاي ره خنه نيه. سهره نجام رۆزى قيامت هموو كاروباريك بو لاي خودا ده گه پرتيهوه، حيسابو ليكولتنيه وه له گهل بهنده كانى دهكا، بهعه دالته سزاو پاداشى كرده وه كانيان ده داته وه، هيج كهس به ته ندازهى گهرديله يهك سته مى لى ناكري.

﴿يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُولِجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَهُوَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ﴾ پروهردگار ههر خوى هه لسورپينه رى بوونه وه ره، شهوو رۆز ده گۆرپىو به حيكمهت و دانايى خوى نه ندازه يان ديارى دهكا، شهو ده خاته ناو رۆزو، رۆز ده خاته ناو شه وه وه، جارى وا ده بى شهوگار دريژ ده بنو رۆزگار كورت ده بن، جارى وايش ده بى به پيچه وانه وه شهو كورت ده بنو

روژ دريژ، وایش دهبی وه کوو یه کیان لی دئ، بهم جوژه وهرزه‌کانی
سال دروست دهبنو به شوین یه کدا دینو ههر وهرزه سودو تاییه تمه‌ندی
خوی ههیه!

په‌روهردگار نهینتی و په‌نامه‌کی ناو دلّو دهروون ده‌زانی و ناگای
له‌هه‌موو شتیک ههیه و هیچ شتیک لی نادیار نیه.

هه‌لنانی ئاده‌میزاد بو ئیمان‌هینان به‌خوداو برّوا کردن به پیغه‌مبه‌رو
به‌خشینی مال له‌ریگه‌ی خودادا

ءَامِنُوا بِاللّٰهِ وَرَسُوْلِهِۦ وَاَنْفِقُوْا مِمَّا جَعَلَكُمْ

مُسْتَخْلَفِيْنَ فِيْهِۦ فَالَّذِيْنَ ءَامَنُوْا مِنْكُمْ وَاَنْفَقُوْا لَهُمْ اَجْرٌ كَبِيْرٌ ﴿٧﴾

وَمَا لَكُمْ لَا تُؤْمِنُوْنَ بِاللّٰهِ وَالرَّسُوْلِ يَدْعُوْكُمْ لِيُؤْمِنُوْا بِرَبِّكُمْ وَقَدْ

اَخَذَ مِيْثَاقَكُمْ اِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِيْنَ ﴿٨﴾ هُوَ الَّذِيْ يُزِلُّ عَلٰى عَبْدِهٖۤ

ءَايٰتٍ يَنْتَبِهُ لِيُخْرِجَكُمْ مِّنَ الظُّلُمٰتِ اِلَى النُّوْرِ وَاِنَّ اللّٰهَ بِكُمْ

لَرءُوْفٌ رَّحِيْمٌ ﴿٩﴾ وَمَا لَكُمْ اَلَّا تُنْفِقُوْا فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ وَلِلّٰهِ مِيرٰثُ

السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ لَا يَسْتَوِيْ مِنْكُمْ مَّنْ اَنْفَقَ مِنْ قَبْلِ الْفَتْحِ

وَقَتْلَ أَوْلِيَّكَ أَعْظَمَ دَرَجَةً مِّنَ الَّذِينَ أَنْفَقُوا مِنْ بَعْدُ وَقَتْلُوا
وَكُلًّا وَعَدَ اللَّهُ الْحَسَنَى وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿١٠﴾ مَن ذَا
الَّذِي يُقْرِضُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا فَيُضْعِفُهُ لَهُ وَأَكْبَرُ كَرِيمٌ ﴿١١﴾
يَوْمَ تَرَى الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ يَسْعَى نُورُهُمْ بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَبِأَيْمَانِهِمْ
بُشْرَانِكُمْ الْيَوْمَ جَنَّاتٌ تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ذَلِكَ
هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١٢﴾

لهو پيش پروهردگار بهلگى تاكوتنه نهایى و زانین و توانای ره‌های
خوی راگه یاند لهروانگه‌ی به‌دیته‌نان و هه‌لسوپاندنی بونه‌وه‌رو گۆرانکاری
له‌شه‌وو روژدا.

نه‌جار به‌شوین شه‌وه‌دا بری ئه‌ركی نایینی دیاری کردن و فه‌رمانی
به‌موسولمانان کرد: که نیمان به‌تاكوتنه‌نهایى خودا بینن برپا
به‌پیغه‌مبه‌ر بکه‌ن دلسۆز بئ له‌گه‌لا نایینی خودا، مال و دارایی خوی
له‌پیناو خودادا به‌خت بکا. ده‌فه‌رموی: ﴿آمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ﴾ برپا
به‌تاكوتنه‌نهایى خودا بکه‌ن، هه‌روا برواتان به‌راستی پیغه‌مبه‌ریتی
موحه‌مه‌د هه‌بی و شوین په‌یامی پیروزی بکه‌ن، به‌رده‌وام بن له‌سه‌ر شه
بیروباوه‌په‌و خۆتانی له‌پیناودا به‌خت بکه‌ن.

﴿وَأَنْفَقُوا مِمَّا جَعَلَكُمْ مُسْتَخْلَفِينَ فِيهِ﴾ به‌خشن لهو مالو سامانه‌ی
خودا ئیوه‌ی کردوه به‌جی‌نشین تی‌یدا، ﴿فَالَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَأَنْفَقُوا لَهُمْ
أَجْرٌ كَبِيرٌ﴾ نه‌وانه‌ی وئرای ئیمانیه‌ئنان به‌خوداو به‌پیغهمبه‌ر مالو
سامانیشیان ده‌به‌خشن له‌ریگه‌ی خودادا، نه‌وانه پاداشی گه‌وره‌و باشیان
هه‌یه: که به‌هه‌شتی رازاوه‌یه‌و ره‌زامه‌ندیی خودایه..

ئیمام نه‌حمده له‌عه‌بدوئلای کورپی (الشخیر) هوه ده‌لای: چومه خزمه‌ت
پیغهمبه‌ر(ﷺ) ده‌یفه‌رموو: (الهاکم التکاثر، یقول ابن آدم؛ مالی مالی،
وهل لك من مالک الا ما اكلت فافنیت، او لبست فابلیت او تصدقت
فابقیقیت) زۆری مالو سامانو وه‌چه‌و مندال ئیوه‌ی بی‌ئاگا کردوه،
هه‌ولدان بۆ زۆر کردنیانو خۆ هه‌له‌وگیر کردن پییانه‌وه ئیوه‌ی له‌کاروباری
قیامه‌ت بی‌ئاگا کرد، ناده‌میزاد هه‌ر ده‌لای: مال‌که‌م مال‌که‌م، ئایا مالی
تۆ چیه‌ تا نه‌وه‌نده خۆتی پی هه‌له‌وگیر بکه‌ی؟؟ ئایا مالی تۆ جگه
له‌وه‌ی خواردوته‌و فه‌وتاه، نه‌وه‌ی له‌به‌رت کردوه کۆن بووه‌و دراهه،
نه‌وه‌ی به‌خشیوته‌و په‌زمه‌نده‌ت کردوه بۆ قیامه‌ت، هیچی ترت هه‌یه؟!

ئیمام موسلیم ته‌م فه‌رموده‌یه‌ی ریوایه‌ت کردوه ته‌مه‌شی لی زیاد
کردوه ﴿وما سوى ذلك فذاهب و تارکه للناس﴾ جگه له‌وه تۆ
ده‌مریو به‌جی‌ی دیلی بۆ که‌سانی دیکه.

﴿وَمَا لَكُمْ لَا تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ﴾ چیه بۆ ئیوه ئیمان ناهینن؟ چ
 له‌مپه‌ریك هه‌یه ناهیلئ ئیمان بئین به‌خودا خو ﴿وَالرَّسُولُ يَدْعُوكُمْ
 لِتُؤْمِنُوا بِرَبِّكُمْ﴾ پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) له‌ناوتان دایه‌و له‌خۆتانه‌و بانگه‌وازی‌تان
 ده‌کا بۆ ئیمان‌هینان، هه‌میشه نامۆزگارییان ده‌کا و به‌لگه‌و نیشانه‌و له‌سه‌ر
 راستیی په‌یامه‌که‌ی ده‌هینیتته‌وه. قورئانتان بۆ ده‌خوینیتته‌وه، که‌ پره
 له‌به‌لگه‌و نیشانه‌ی ئاشکرا، هه‌لتان ده‌ئۆ بۆ ئه‌وه‌ی ئیمان به‌تاک‌وته‌نهای
 خودا بئین ﴿وَقَدْ أَخَذَ مِيثَاقَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ﴾ بیگومان په‌روه‌ردگار
 له‌عالمی زپویتی‌دا په‌یمانی له‌ئیه‌و وه‌رگرتوه، ئه‌و کاته‌ی گه‌رای هه‌موو
 ئاده‌میزادی له‌پشتی ئاده‌م هینایه‌ ده‌ریو خیطابی ئاراسته‌ کردن و
 فه‌رموی: ئه‌ری من خودای ئیه‌و نیم؟ هه‌مویان به‌یه‌کده‌م وه‌لامیان
 دایه‌وه‌و وتیان: به‌لئ تۆ خودای ئیمه‌ی، هه‌روه‌ها له‌بونه‌وه‌ردا، له‌ناسۆ
 ده‌ورو به‌رتان‌دا، له‌خودی خۆتان‌دا چه‌نده‌ها به‌لگه‌ی تاک‌وته‌نهای خۆی
 نیشانی ئیه‌و داوه، عه‌قلی پئ‌داون بۆ ئه‌وه‌ی خودای پئ‌ بدۆزنه‌وه، ئه‌گه‌ر
 ئیه‌و راست ده‌که‌ن و ده‌تانه‌وی ئیمان بئین هیچ بیانویکتان نیه، ئیمامی
 بوخاری له‌صه‌حیحه‌که‌ی‌دا ریبویه‌تی کردوه‌و ده‌فه‌رموی: رَوَّيْتُكَ
 پیغه‌مبه‌ر (ﷺ) به‌هاوه‌لانی خۆی فه‌رموو: ئیه‌و له‌ئیمانی کام خاوه‌ن
 باوه‌ران سه‌رتان سوپماوه؟ وتیان له‌ئیمانی فریشته، فه‌رموی: جا ئه‌وان
 بۆ ئیمان ناهینن و ئیمانیان پته‌ نابئ هه‌میشه له‌لای خودای خۆیانن؟
 وتیان: پیغه‌مبه‌ران، فه‌رموی جا ئه‌وان بۆ ئیمان ناهینن و ئیمانیان پته‌و

نابئ په‌یتا په‌یتا نیگیان له‌خوداوه بۆ دئ؟ وتیان: که‌وابئ نیمانه‌یتانی
خۆمان جیگای سه‌رسورپمانه، فهرمووی: جا ئیوه بۆ ئیمان ناهینن و
نیمانتان پتهو نابئ من له‌ناوتان دام وه‌لئ نیمانه‌یتانی نه‌وانه جیگای
سه‌رسورپمانه: که له‌مه‌ودوا دینه گۆره‌پانی ژیانه‌وه‌و قورئانیان ده‌ست
ده‌که‌وی و نیمانی پی ده‌هینن.

بیگومان پیغه‌مبه‌ر(ﷺ) راستی فهرموه: جوداوازیه‌که زۆر رون و
ناشکرایه، فهرقی ئیمه‌و هاوه‌لانی پیغه‌مبه‌ر(ﷺ) ئاسمان و ریسمانه،
داخوازی نیمانه‌یتان و به‌لگه‌ی نیمانه‌یتان لای نه‌وان زۆر به‌هیزتر بووه
له‌وه‌ی لای ئیمه‌یه. ﴿هُوَ الَّذِي يُنَزِّلُ عَلَى عَبْدِهِ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ لِّيُخْرِجَكُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَإِنَّ اللَّهَ بِكُمْ لَرَؤُوفٌ رَّحِيمٌ﴾ خودایه‌کی وه‌هایه
که قورئانی بۆ به‌نده‌ی خۆی هه‌زره‌تی موحه‌مه‌د(ﷺ) نازل کردوه،
موعجیزه و نیشانه‌ی پی به‌خشیوه، که له‌هه‌موانیان گه‌وره‌تر نایه‌ته‌کانی
قورئانه، بۆ نه‌وه‌ی ئیوه له‌تاریکی کوفرو نه‌فامیی رزگار بکاو بتاڤخته
سه‌ر ریبازی هیدایه‌ت و روناکی ئایینی ئیسلام، یه‌قین و باوه‌ر له‌دلتان‌دا
جیگیر ببئ، بیگومان خودا ره‌حم و به‌زه‌یی زۆره بۆ به‌نده‌کانی،
پیغه‌مبه‌ری بۆ ناردون، نامه‌ی ئاسمانی بۆ نازل کردون، بیانوی بریون،
شوبه‌ه و گومانی ره‌واندونه‌وه.

دوای نه‌وی هه‌لینان بۆ ئیمانیه‌تنان و مالبه‌خشین، سه‌رزه‌نشتی کردن
 له‌سه‌ر ئیمان نه‌هینان، نه‌ججار شه‌رزه‌نشتیان ده‌کا له‌سه‌ر مالّ نه‌به‌خشین و
 چروکی. ده‌فه‌رموی: ﴿وَمَا لَكُمْ أَلَّا تُنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلِلَّهِ مِيرَاثُ
 السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾ چیه بۆ ئیوه چ بیانویکتان هه‌یه ؟ چ له‌مه‌په‌ریکتان
 له‌به‌رده‌م‌دایه ناهیلّی مالّ و سامانتان بیه‌خشن؟ بیه‌خشن له‌هه‌ژاری
 مه‌ترسن، چونکه نه‌و که‌سه‌ی له‌به‌ر خاتری نه‌و مالّ و سامان ده‌به‌خشن
 خاوه‌نی ناسمانه‌کان و زه‌وییه، خۆی تیپان‌دا فه‌رمان‌په‌وایه، که‌نجینه‌ی
 ناسمانه‌کا و زه‌وی هه‌مووی لای نه‌وه. هه‌موو مالّ و سامانی‌ک ده‌گه‌رپه‌ته‌وه
 بۆ لای خودا، مالّ و سامان هی خودایه و ئیوه بریکار و جی‌نشین
 له‌سه‌ری. چی بیه‌خشن خودا بۆتان پڕ ده‌کاته‌وه، وه‌کوو له‌نایه‌تیکی تر‌دا
 ده‌فه‌رموی ﴿وَمَا أَنْفَقْتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَهُوَ يُخْلِفُهُ وَهُوَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ﴾ (سبا: ۳۹)
 یان ده‌فه‌رموی: ﴿مَا عِنْدَكُمْ يَنْفَدُ وَمَا عِنْدَ اللَّهِ بَاقٍ﴾ (النحل: ۹۶).

له‌راستی‌دا ده‌سته‌ی یه‌که‌م له‌موسولمانان (مه‌اجرین و نه‌نصار)
 نه‌وه‌ی له‌توانایان‌دا بوو له‌مالبه‌خشین و خۆبه‌ختکردن نه‌نجامیان‌دا،
 له‌کاتی ته‌نگانه‌و روژی ره‌ش‌دا جوانترین نمونه‌ی جوانمیری و سه‌خاوه‌تییان
 نواند، له‌روژگاری پیش رزگار کردنی مه‌که‌که یان پیش په‌یماننامه‌ی
 ناشتی (خوده‌بییه) : که نی‌سلام غه‌ریب و بی‌هیزو گه‌مارۆ درا‌بوو
 له‌هه‌موو لایه‌که‌وه، هه‌موو جیهان دوژمنی بوو، نا له‌و روژگاره‌دا

هاوه لانی پیغه مبه (ﷺ) نه و په یری دل قایم و وره به رزیو گیان به خشیو
مال به خشینیان لی و ه شایه وه. بویه له ماوه یه کی که م دا سهروه رییان
به ده ست هیئاو نیمپراتوریه تی فارس و رومیان روخاندو بوونه تاکه هیزی
دونیا ی نه و روژگار و زوری هی جیهانی ناوه دانی نه و سایان کو نتر و ل کرد !!!

﴿لَا يَسْتَوِي مِنْكُمْ مَنْ أَنْفَقَ مِنْ قَبْلِ الْفَتْحِ وَقَاتِلَ﴾ نه و موسولمانه ی
له پیش رزگار کردنی مه که که دا مال و سامانی خوی له ریگای خودا دا
به خشیوه و دژی کوفر جهنگاوه نابیتته هاوتای که سیك که له دوا ی فته ی
مه که که مال و سامانی به خشیوه و دژی کوفر جهنگاوه، نه م دوو تاقمه
یه کسان نین، ﴿أُولَئِكَ أَكْثَرُ دَرَجَةً مِنَ الَّذِينَ أَنْفَقُوا مِنْ بَعْدِ وَقَاتِلُوا﴾
نه وانه ی پیش رزگار کردنی مه که که مالیان به خشیوه و جهادیان کرده
پله ی پایه یان گه و ره تره له وانه ی دوا ی رزگار کردنی مه که که نه و کاره یان
نه نجام داوه. چونکه نه و کاته پیویستی موسولمانان به مال و به خشین و
به خشنده یی پتر بوو له کاتی دوا ی فته ی، پیش فته ی موسولمانان بی هیزو
هه ژار زه بوون بون، به لام دوا ی فته ی موسولمان زور بون و به هیز بون و
خیرو به ره که ت زیاد بوو، مال و سامان زور بوو. نه و ناتاجی یه ی پیش
فته ی هه بوو دوا ی فته ی نه ما.

به لام له گه ل نه و هه شدا ﴿وَكُلًّا وَعَدَ اللَّهُ الْحُسْنَى﴾ هه ردوو تاقمه که
خودا واده ی پاداشی باشی پی داو ن: که به هه شتی رازاوه یه وه لی پله یان

خوارو ژووره. ﴿وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ﴾ خدا ناگاداره به کردارو رهفتارتان، حالو وه زعی نهیئو په نامه کیتان ده زانیو پاداشتان ده داته وه به گویره ی کرده وه کانتان.

نیمام نه محمد له نه نه سه وه ریوایه ت ده کاو ده لئ: خالیدی کوری وه لیدو عه بدورره جمانی عه وف دم به قالیه کیان بوو، خالید وتی: چهند روژنک پیش نیمه موسولمان بون نه مجار خوتانمان به سهردا راده وه شینن؟! نه مه یان بز پیغه مبه ر(ﷺ) گیرایه وه، پیغه مبه ر(ﷺ) فرمووی: (دعوا لی أصحابی فو الذی نفسی بیده لو انفقتم مثل أحد او مثل الجبال ذهباً ما بلغت أعمالهم) واز له هاوه لاثم بینن، سویندم به و که سه ی گیانی منی به ده سته نه گهر یه کیک له ئیوه به نه ندازه ی کتوی ثوحد یان به نه ندازه ی کتوان زیږ ببه خشن ناگه نه کرده وه ی نه وان.

بوخاریو موسلیمو هی تریش له نه بوسه عیدی خودریه وه ریوایه تیان کرده: ده لئ: پیغه مبه ر(ﷺ) فرمووی: (لا تسبوا أصحابی، فو الذی نفس محمد بیده لو ان أحدکم انفق مثل أحد ذهباً ما ادرك مد أحدهم ولا نصیفه) جنیو به هاوه لاثم مه دهن، سویندم به و که سه ی گیانی موحه مده ی به ده سته نه گهر یه کیک له ئیوه به نه ندازه ی ثوحد زیږ ببه خشی ناگاته موددی یه کیکیان به لکوو نیوه موددیکیش.

نه مجار به‌روبومی به‌خشین دیاری ده‌کاو ده‌فرموی: ﴿مَنْ ذَا الَّذِي يُقْرِضُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا فَيُضَاعِفَهُ لَهُ وَلَهُ أَجْرٌ كَرِيمٌ﴾ کی‌یه نهو که‌سه‌ی مالی خوی له‌ریگی خودادا ده‌به‌خشو به‌ته‌مای پاداشی خودایه، واته: مالیکی حلال ببه‌خشو منه‌ت به‌سر بابای هه‌ژاردا نه‌کاو به‌دزیه‌وه نهو کاره نه‌نجام بدا، پاداشی خودا چاو‌ه‌روان بکا، نه‌وه خودا نهو قهرزه‌ی بو دوچه‌ندانه ده‌کاته‌وه، له‌ده هینده تا حه‌وتصه‌د هینده‌ی بو ده‌نوو‌سی. به‌گویره‌ی گوژانی وه‌زع و حالی به‌خشنده‌و پی‌به‌خشاوه‌که، سه‌رباری نه‌وه‌ش پاداشی باشو به‌نرخ تریشی ده‌داتی: که به‌هه‌شتی رازاوه‌یه.

ئیب‌نوئه‌بو حاتم له‌عه‌بدولائی کوری مه‌سعو‌ده‌وه ریوا‌یه‌تی کردوه ده‌لی: که نایه‌تی ﴿مَنْ ذَا الَّذِي يُقْرِضُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا...﴾ نازل بوو نه‌بو ده‌حداحی نه‌نصاری و‌تی: نه‌ی پی‌غه‌مبه‌ر نه‌وه به‌راستی خودا داوای قه‌ر زمان لی ده‌کا؟ پی‌غه‌مبه‌ر (ﷺ) فه‌رموی به‌لی نه‌ی نه‌بوده‌حداح! و‌تی ده‌ده‌ستتم بده‌ری نه‌ی پی‌غه‌مبه‌ر خودا! پی‌غه‌مبه‌ریش (ﷺ) ده‌ستی خسته ناو ده‌ستییه‌وه، نه‌مجار نه‌بوده‌حداح و‌تی: نه‌وا باخه خورما‌که‌م به‌قه‌رز دا به‌خودا، (باخه خورما‌که‌ی شوری‌ه‌کی به‌ده‌وردا کرابوو شه‌شسه‌د بره خورمای تی‌دا بوو، مال و مندالیشی هه‌ر له‌ناو باخه‌که‌دا ده‌ژیان). ئیتر نه‌بوده‌حداح هاته‌وه بو

ماله وه بانگی له خیزانه که ی کرد نه ویش به وشه ی به لی وه لامی دایه وه،
نه بوده حاح وتی له باخه که وهره دهره وه به قمرز دارمه به خودای گهره وه مزن.

له ریوایه تی کی تر دا هاتوه: که خیزانه که ی وتویه تی: نه بوده حاح،
سه ودا که ت قازنجی کردوه، ئیتز که لویه لو منداله کانی لی هینایه
دهره وه، نه مجار پیغه مبه ر(ﷺ) فهرموی: چند بره دارخورمای بهردار
له به هشت دا بۆ نه بوده حاح ناماده کراوه.

نه مجار پهروه ردگار باسی نه و رۆژه ده کا که پاداشی خودا په رستانی
تیدا دوچه ندانه و چند چندانه ده دریتته وه. ده فهرموی:
﴿يَوْمَ تَرَى الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ يَسْعَىٰ نُورُهُمْ بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَبِأَيْمَانِهِمْ﴾
ئه ی پیغه مبه ر! باسی نه و رۆژه بۆ هاوه لانت بکه: که تۆ ده بین ی پیاوانی
بروادارو ئافره تانی خودا په رست "نه وانه ی له زیانی دونیادا به خشنده بوون
نورو روناکی له سهر پردی سیرات له پیشیان وه ده پروا و ریگیان بۆ روناک و
خۆش ده کاو به دهستی راستیان نامه ی عه مه لیان گرتوه وه به ره وه به هشت
ده رۆن. واته: کرده وه باشه کانیان ده بنه هۆی رزگار یونیان و ره نومایی
کردنیان بۆ به هشت.

نه مجار فریشته کان پییان ده لین: ﴿بُشْرَاكُمُ الْيَوْمَ جَنَّتْ تَجْرِي مِنْ
تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ﴾ مزگینیتان لی بن

نه‌مپۆ: که ده‌چنه ناو باخو باخاتیکه‌وه به‌ژێر دره‌خت و باله‌خانه‌کانی‌دا
چۆم و جۆگای جوان و دل‌پرفین^{رو و وان} ده‌بن، بۆ هه‌تا هه‌تایه‌ تێیدا ده‌می‌ننه‌وه‌و
هه‌رگیز لی‌تی وهرز نابن. ته‌مه‌ش به‌هۆی نه‌و کردارو ره‌فتاره‌ باشانه‌ی
له‌ژیانی دونیادا نه‌نجامتان داوه. نه‌و روناکیو رزگارپوونه‌ به‌مراز
گه‌ییشتنیکی فره‌ مه‌زنه‌و له‌وه‌ خۆشتر نیه. نمونه‌ی نه‌م نایه‌ته‌ نایه‌تیکی
تره: که ده‌فه‌رموی: ﴿وَالْمَلَائِكَةُ يَدْخُلُونَ عَلَيْهِمْ مِنْ كُلِّ بَابٍ. سَلَامٌ
عَلَيْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ فَنِعْمَ عُقْبَى الدَّارِ﴾ (الرعد/۲۳-۲۴)

به‌کورتی: بپروا و به‌خشین له‌دونیادا، سی سهره‌ری بۆ موسوڵمان
له‌قیامه‌ت ده‌سته‌به‌ر ده‌که‌ن.

(۱) رزگارپوونی رۆژی حیساب

(۲) مزگیننی فریشته به‌به‌هه‌شت، مانه‌وه‌ی نه‌به‌دی له‌به‌هه‌شتدا بۆ
هه‌تاهه‌تایه. نایه‌ته‌که‌ نه‌وه راده‌گه‌یه‌نی: که خوداپه‌رستان ناره‌حه‌تی و
ته‌نگانه‌ی نه‌و رۆژه‌یان توش نایه.

حال و وه زعی دوو پرووه کان له روژی قیامه تدا

يَوْمَ يَقُولُ الْمُنْفِقُونَ وَالْمُنَافِقَاتُ لِلَّذِينَ
 آمَنُوا انظُرُونَا نَقْتِسِ مِنْ نُورِكُمْ قِيلَ ارْجِعُوا وَرَاءَكُمْ فَالْتَمِسُوا نُورًا
 فَضُرِبَ بَيْنَهُم بِسُورٍ لَهُ بَابٌ بَاطِنُهُ فِيهِ الرَّحْمَةُ وَظَاهِرُهُ مِنْ قِبَلِهِ
 الْعَذَابُ ﴿١٣﴾ يُنَادُوهُمْ أَلَمْ نَكُنْ مَعَكُمْ قَالُوا بَلَى وَلَكِنَّكُمْ فَتَنْتُمْ
 أَنْفُسَكُمْ وَتَرَبَّصْتُمْ وَارْتَبْتُمْ وَغَرَّتْكُمُ الْأَمَانِيُّ حَتَّى جَاءَ أَمْرُ
 اللَّهِ وَغَرَّكُمْ بِاللَّهِ الْغُرُورُ ﴿١٤﴾ فَالْيَوْمَ لَا يُؤْخَذُ مِنْكُمْ فِدْيَةٌ وَلَا
 مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا مَأْوِيَّتُكُمُ النَّارُ هِيَ مَوْلَاكُمْ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ

له وپیش حال و وه زعی موسولمانه به خشنده کانی کرد، نه مجار لیږدها
 باسی دوو پرووه کان ده کا، حال و وه زعی په پوتوړ هیوا پر او بیان له و روژدها
 رون ده کاته وه ده فیه رموی: ﴿يَوْمَ يَقُولُ الْمُنَافِقُونَ وَالْمُنَافِقَاتُ لِلَّذِينَ
 آمَنُوا انظُرُونَا نَقْتِسِ مِنْ نُورِكُمْ﴾ له و روژدها که روژی قیامه ته پیاوانی
 دوو پروو نافرته تانی دوو پروو به و موسولمانانه ده لین: که له ناو نورو
 روناکی دان و نامه ی نه عملیان به دهستی راستیان گرتووه، نه ی موسولمانه
 به ختمووه و به مراز گه ییستوه کان! توژیک چاوه ږیمان بکه و ناوړیکمان لی

بدنه‌وه به‌لکوو لیتان نزیك ببینه‌وهو كه میك له‌نوورو روناکی ناوچه‌وانتان
وه‌رېگرین و له‌م تاریكستانو سزا به‌نازاره رزگارمان ببی.

كۆمه‌لێك له‌زانایانی ئیسلام ده‌فهرموون: ئاده‌میزاد هه‌موویان رۆژی
قیامت له‌ناو تاریكی‌دان، وه‌لێ په‌روه‌ردگار ئه‌م نورو روناکیییه
به‌موسولمانان ده‌به‌خشێو دوورووه‌كان داویان لێ ده‌كهن: كه ئاوړپێکیان
لێ بدنه‌وه، چونكه ئه‌گه‌ر ئاوړیان لێ بدنه‌وه روناکی ده‌م و چاویان
له‌دوورووه‌كان ده‌دا.

وه‌لێ وه‌لامێکی هیوابی وه‌لامیان ده‌دریته‌وه مرادیان حاصل نابی،
وه‌كوو ده‌فهرمووی: ﴿قِيلَ ارْجِعُوا وَرَاءَكُمْ فَالْتَمِسُوا نُورًا﴾ له‌لایه‌ن
فریشته‌وه یان له‌لایه‌ن موسولمانه‌كانه‌وه پێیان ده‌گوێری: بگه‌رپێنه‌وه بۆ
دوینا له‌وێ هه‌ول بدنه‌ن ئه‌م نووره به‌ده‌ست ببێن، وه‌كوو چۆن ئێمه
به‌ده‌ستمان هیناوه، ئه‌م گالته پێکردن و سوکایه‌تی پێکردنه‌یان تۆله‌ی
ئه‌وه‌یه: كه له‌ژیانی دنیادا مونا‌فیه‌كان گالته‌یان به‌موسولمانه‌كان
ده‌کرد، ده‌یانگوت ئێمه‌ش موسولمانین و پڕوامان به‌په‌یامی ئیسلام هه‌یه
به‌لام له‌راستی بێ‌پروا بوون.

﴿فَضْرَبَ بَيْنَهُمْ بِسُورٍ لَهُ بَابٌ بَاطِنُهُ فِيهِ الرَّحْمَةُ وَظَاهِرُهُ مِنْ قِبَلِهِ
الْعَذَابُ﴾ ئیتر خێرا شوره‌یه‌ك له‌نیوان پڕواداران و بێ‌پروایان ده‌کیشری،
ئه‌و شوره‌یه ده‌روازه‌یه‌کی تێدایه‌خودا په‌رستانی لێ ده‌چنه ژووره‌وه،

دیوی ناوه وهی نهو شوریه به لای بههشت دایه و پره لهره حمت و نیعمه قی
خودا، دیوی دهره وهی به لای دۆزه خ دایه و پره له سزا !

نه مجار لهو ده مه دا: که پرواداران و بی پروایان لیک جیا ده کرینه وهو
نه وان بۆ بههشت و نه مان بۆ دۆزه خ ﴿يُنَادُوهُمْ أَلَمْ نَكُنْ مَعَكُمْ﴾
بی پرواکان بانگی پرواداران ده که نو پییان ده لئین: ئهری ئیمه له جیهان دا
له گهل ئیوه نه بووین؟ وه کوو ئیوه حازری جومعه و جماعت نه ده بووین؟
له گهل ئیوه کاروباری حه جان نه کرد؟ وه کوو ئیوه نه چوین بۆ جیهاد و
روبه روی دوژمن نه بوینه وه؟ هه موو ئهرکیکی نایینیمان وه کوو ئیوه
نه حجام نه دا؟ نه دی بۆچی ئیستا ئیوه به ره بههشت ده چن و ئیمه به ره دۆزه خ!!!

﴿قَالُوا بَلَىٰ وَلَكِنْ كُنْتُمْ أَفْسَكُمْ وَتَرَبَّصْتُمْ وَارْتَبْتُمْ وَغَرَّكُمْ
الْأَمَانِيُّ حَتَّىٰ جَاءَ أَمْرُ اللَّهِ وَغَرَّكُمْ بِاللَّهِ الْغُرُورُ﴾ موسولمانه کان
وه لامیان ده ده نه وه ده لئین: به لئ: ئیوه به روا له گهل ئیمه بوون وه لئ
بۆ خۆتان به هوی دوو پروو بیتانه وه نه فسی خۆتان به فتاره برد، به روا له
موسولمان و له دل دا کافر خۆتان تووشی نه م رۆزه سه خته کرد، سه رگه رمی
تاوان و دا بین کردنی پیوستیاتی ناره زویازی خۆتان بوون. تۆبه تان
دوا خست و چاوه روانی نه وه بوون موسولمانان تووشی چورتم و به لای رۆژگار
بین و ئیعلانی کوفرو بی دینی خۆتان بکه ن، بهر حاله قی نیفاقه وه مانه وه
شک و گومان تان له بنه ماکانی نایین دا هه بوو، زیندو بوونه وه تان به لاوه په شم

بوو، له‌راستی قورئان دوودل بون، مو عجیزه‌ی ئاشکراتان به‌سیحر ده‌زانی. هیوای پوچ و بی‌بنه‌ما ده‌سخه‌پۆی کردن، ده‌تانگوت: خودا لی‌مان خۆش ده‌بی، ئاوا ژبیانتان برده‌ سهر تا مردن یه‌خه‌ی گرتن، شه‌یتان فی‌لی لی‌ کردن، نه‌وه‌ی برده‌ گو‌یچکه‌تان‌ه‌وه: که خودا غه‌فوورو ره‌حیمه‌و له‌سهر تاوان سزاتان نادا!! ئیتر سزای سه‌ختی دۆزه‌خ بچیژن و سه‌ره‌نشتی خودی خۆتان بکه‌ن.

﴿فَالْيَوْمَ لَا يُؤْخَذُ مِنْكُمْ فِدْيَةٌ وَلَا مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا مَأْوَاكُمُ النَّارُ هِيَ مَوْلَاكُمْ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ﴾ نه‌مپۆ فیدی‌ه له‌ئیه‌وه له‌کافره‌کان وه‌رناگیر، جینگه‌تان دۆزه‌خه‌و باشت‌ین شو‌ینه بو‌ ئیه‌وه ههر نه‌وه‌تان قابیله، دۆزه‌خ قۆناغ‌یک‌ی به‌دو خراپه‌ که‌وا بۆی ده‌جن!

ترسان له‌خوداو پاداشی موسو‌لمانانی به‌خشنده‌و سزای کافره‌کان
﴿الَّذِينَ آمَنُوا أَنْ تَخْشَعَ قُلُوبُهُمْ لِذِكْرِ اللَّهِ وَمَا نَزَلَ مِنَ الْحَقِّ وَلَا يَكُونُوا كَالَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلُ فَطَالَ عَلَيْهِمُ الْأَمَدُ فَقَسَتْ قُلُوبُهُمْ وَكَثِيرٌ مِنْهُمْ فَاسِقُونَ﴾
﴿۱۶﴾
﴿أَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا قَدْ بَيَّنَّا لَكُمُ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ﴾
﴿۱۷﴾
﴿إِنَّ الْمُصَّدِّقِينَ وَالْمُصَّدِّقَاتِ وَأَقْرَضُوا

اللَّهُ قَرْضًا حَسَنًا يَضَعُ لَهُمْ وَلَهُمْ أَجْرٌ كَرِيمٌ ﴿١٨﴾
 وَالَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ أُولَٰئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ وَالشَّهَادَةُ
 عِنْدَ رَبِّهِمْ لَهُمْ أَجْرُهُمْ وَنُورُهُمْ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا
 بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿١٩﴾

له‌وه‌و پیئش باسی حالو وه‌زعی خوداپه‌رستان و دوو‌پرووه‌کانی کرد
 له‌روژی قیامه‌تدا، نه‌جار موسولمانان هه‌لده‌نی بۆ زیده‌له‌خودا ترسانو
 کردنه‌وه‌ی دلو گوچی‌که‌یان بۆ بیستنی نایه‌تی قورئان و په‌په‌وکردنی
 ریتو‌مایه‌کانی. نه‌جار موسولمانان ده‌ترسینی له‌لا‌سای کردنه‌وه‌ی
 نه‌هلی کیتاب و وه‌رگرتنی خووره‌وشتی نه‌وان. ده‌فه‌رموی: ﴿أَلَمْ يَأْنِ
 لِلَّذِينَ آمَنُوا أَنْ تَخْشَعَ قُلُوبُهُمْ لِذِكْرِ اللَّهِ وَمَا نَزَلَ مِنَ الْحَقِّ﴾ نایا
 کاتی نه‌وه نه‌هاتووه: که موسولمانان دلیان نه‌رم بیو له‌کاتی بیستنی
 نایه‌ته‌کانی قورئاندا چاویان فرمیسک هه‌لوهرینی، پاشان له‌نیازو
 مه‌به‌سته‌کانی قورئان حالی بنو پابه‌ندی فه‌رمان و جله‌وگیریه‌کانی بن؟

په‌روه‌ردگار ده‌یه‌وی موسولمانان وای بکا هه‌میشه جیددی بن
 له‌نایینه‌که‌یاندا، هه‌موو کاتی دلو ده‌رونیان ناماده‌باشی نه‌وه‌ی تیدا بیو
 قورئان وه‌ریگرن به‌بیستنی نایه‌ته‌کانی چاویان ناوی تی بجزیو دلیان
 بیته‌کول، ته‌مه‌لی نه‌یانگریو پشتیان له‌خوداپه‌رستی راسته‌قینه‌سارد

نه‌بیته‌وه، له‌سه‌ره‌تاوه موسولمانان به‌و گورو تینو ته‌وژمه‌وه باوه‌شیان به‌نیسلامدا کردو به‌حه‌ماسه‌ت و وره‌به‌رزو پرواوه جه‌نگان، بۆیه توانیان له‌ماوه‌یه‌کی کورت و قیاسی‌دا وێرای که‌می ژماره‌و که‌می که‌ره‌سته‌ی جه‌نگیان ره‌و‌په‌وه‌ی میژوو بگۆرن، وا دیاره به‌ره‌به‌ره پاش ماوه‌یه‌ک نه‌و تینو ته‌وژمه له‌دلی هه‌ندێ له‌موسولمانه‌کاندا کز بووه بۆیه خودا به‌و ئوسلوبه سه‌رنج راکێشه سه‌رزه‌نشتی کردو و هه‌ناگای هه‌تانه‌وه.

ئیبنو نه‌بی حاتم له‌ئیبنوعه‌بباسه‌وه ریاویه‌ت ده‌کا ده‌فه‌رموئ: خودا ته‌مه‌به‌یه‌کی له‌دلی موسولمانه‌کاندا بینی بۆیه دوا‌ی تێپه‌ر بونی سیانزه سال له‌نازل بونی قورئان سه‌رزه‌نشتی کردن!

نه‌جار جله‌و‌گیری نه‌وه له‌موسولمانه‌کان ده‌کا که لاسایی گاورو جوله‌که بکه‌نه‌وه، فه‌رمانیان پێ ده‌کا له‌خوره‌وشتی نه‌وان دور بن. ده‌فه‌رموئ: ﴿وَلَا يَكُونُوا كَالَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلُ فَطَالَ عَلَيْهِمُ الْأَمَدُ فَقَسَتْ قُلُوبُهُمْ وَكَثِيرٌ مِنْهُمْ فَاسِقُونَ﴾ با موسولمانان لاسایی نه‌هلی کیتاب نه‌که‌نه‌وه، نه‌چن وه‌کوو نه‌و گهل و نه‌ته‌وانه‌ی له‌پیش هاتنی ئیسلامدا نامه‌ی ئاسمانیان بۆ نه‌ژدراوه له‌گاورو جوله‌که‌و کاتی رۆژگاریکی درێژ به‌سه‌ر ئایینه‌که‌یاندا تێپه‌ری سه‌رده‌می هاتنی پیغه‌مبه‌ره‌کانیان دوور که‌وته‌وه، ئیتر دلایان ره‌ق بوو وایان لی هات

وه عظو نامۆژگاریی کاری تیینه کردن، وادهو هه ره شه ههستی نه بزواندن،
 گۆرانکاریان له ته ورات و نینجیل دا کرد، دهستیان کرد به دونیا خواردن و
 ناین فرۆشتن، شه ریعه تی خۆیان وا شیواند هیچی به سه ره هیچه وه نه ما،
 جوړه ها راو بۆچونی جیا جیا و بۆ بناغه و بۆ به لگه له ناینه که یاندا به ریا
 بوو، کوێرانه شوین مالمو قه شه کاریان که وتن، زۆریه ی مالمو
 قه شه کاریشیان له سنوری ناینی خودا ده رچوون و نه وه ی به ناینیان
 حسیب ده کرد فری به سه ره ناینی خودا وه نه بوو. دلیان له تاوانکاری دا
 رهش بوو بوو، کرده وه کاریشیان به تال و پوچ! وه کوو له نایه تیکی تر دا
 قورنان ده ربار هیان ده فرموی: ﴿فَبِمَا نَقْضِهِمْ مِيثَاقَهُمْ لَعَنَّاهُمْ وَجَعَلْنَا
 قُلُوبَهُمْ قَاسِيَةً يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ عَنْ مَوَاضِعِهِ وَنَسُوا حَظًّا مِمَّا ذُكِّرُوا
 بِهِ﴾ (المائد: ۱۳) ته مجار په روه ردگار نمونه یه که دینیتته وه بۆ کاریگری
 وه عظو نامۆژگاریی و خوتندنی قورنان، ده فرموی: ﴿اعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ
 يُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا قَدْ بَيَّنَّا لَكُمُ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ﴾ بزنان: که
 خودا دوا ی نه وه ی زهوی وشک و سوته مه رۆیه زیندوی ده کاته وه. بیگومان
 نیمه نیشانه کانی ده سه لاتی خۆماتتان بۆ رون ده که ینه وه بۆ نه وه ی نیوه
 ژیر بنو به خۆتان دا بچنه وه. به م جوړه په روه ردگار جله وگری
 له موسولمانه کان ده کا که وه که گا ورو جوله که کاریان لی نه یه، به وینه ی
 نه وان سه ریان لی نه شیوی، بۆیه په روه ردگار فرمانی ناراسته کردن و
 پیی فرمون با نیوه وه کوو نه هلی کیتابتان لی نه یه، ناینیان له بیر

بچیته‌وهو شهریه‌تتان لی بگۆرئ. هه‌میشه قورئان بخویننه‌وهو له‌مانای
 نایه‌ته‌کانی ورد ببنه‌وه، گوئی لی رابگرنو بیری لی بکه‌نه‌وه، چونکه
 قورئان بارانی ره‌حه‌ته‌و بیرویاوهر له‌دله‌کاندا تازه ده‌کاته‌وه، گه‌شه‌و
 نه‌شه‌یان پی‌ده‌کا، چون زه‌وی وشکو سوته‌مه‌رۆ: که بارانی لی ده‌بارئ
 زیندوو ده‌بیته‌وهو گژوگیاو گولۆ گولزاری تیدا ده‌رۆ، قورئانیش بو دله
 مردوه‌کان وه‌هایه، زیندویان ده‌کاته‌وهو نه‌شو‌غمایان تیدا به‌دی دینی.
 مشتو مالیان ده‌کا، ژه‌نگو چلکیان له‌سه‌ر لاده‌با.

نه‌جار په‌روه‌ردگار پاداشی به‌خشنده‌کان چ پیاو بن چ ئافره‌ت
 دیاری ده‌کاو ده‌فه‌رموی: ﴿إِنَّ الْمُصَدِّقِينَ وَالْمُصَدِّقَاتِ وَأَقْرَضُوا اللَّهَ
 قَرْضًا حَسَنًا يُّضَاعَفُ لَهُمْ وَلَهُمْ أَجْرٌ كَرِيمٌ﴾ بیگومان پیاوانی به‌خشنده‌و
 ئافره‌تان دلاوا نه‌وانه‌ی که له‌مال‌وسامانی خویان ده‌به‌خشنه‌هه‌ژارو
 ئاتاجان، به‌نیازی به‌ده‌سته‌یێنانی ره‌زامه‌ندی پاداشی خودا یارمه‌تی
 بی‌نه‌وایان ده‌ده‌ن، به‌روی گه‌شو ناوچاوانی رونه‌وه ده‌سگرویی هه‌ژارو
 لیقه‌وماوان ده‌که‌ن، منه‌تیان به‌سه‌ردا ناکه‌ن و خویان هه‌لنانینه‌وه، نه‌وانه
 خودا چاکه‌کانیان به‌ده‌چه‌ندانه‌ بو تۆمار ده‌کا، به‌به‌ریشیه‌وه هه‌یه تا
 هه‌وتسه‌د هینده‌و زیاتریش پاداشیان بداته‌وه، بو نه‌وان هه‌یه پاداشی
 زۆرو به‌به‌هاو ریز! ده‌بی چ پاداشتیک بی، خودا به‌﴿أجر کریم﴾ ئاماره‌ی
 بو کردبی؟!

﴿وَالَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ أُولَٰئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ وَالشُّهَدَاءُ عِنْدَ رَبِّهِمْ لَهُمْ أَجْرُهُمْ وَنُورُهُمْ﴾ ئەوانەى خاوەن بیروپروان دان بەتاک و تەنهایى خودادا دەنێن و بروایان بە پیغەمبەرانی خودا هەبە، ئەوانە لەپلە و پایەى سیددیقیندان، وەکوو ئەوان لای خودا رێز لێ گیراون، ئەوانەیش کە لەرێگای خودادا شەهید بون و گیانی خۆیان بەخت کردووە بۆ ئەوەى ئالای (لا اله الا الله، محمد رسول الله) لەبەرزى بەشەکیته‌وه و نایینی خودا بەرقرار بێ و شەریعه‌تی خودا یاسای کۆمەڵە و فرمانپەروا بێ، ئەوانە پاداشی گەورەیان لای خودا بۆ ئاماده‌ کراوە، نوورو روناکی قیامەتیان پێ دەدرێ و بەرەو بەهەشت بەرێ دەکرێن و بەمراز دەگەن، ئیمامی عەلى دەفەرموی: پیغەمبەر(ﷺ) بەهاوە‌لانی فەرمو: ئیوه کێ بەشەهید حسیب دەکەن؟ وتیان: کەسێک لەپینا و نایینی خودادا گیانی خۆی بەخت بکا. پیغەمبەر(ﷺ) فەرمووی کەوابێ شەهیدی ئومەتی من کەمن. نەخەیر شەهید هەر ئەوانە نین بە‌لکو کەسێک بەناحق بکوژێ شەهیده، کەسێک بەتاعون بمرێ شەهیده، کەسێک بەسک نی‌شه بمرێ شەهیده.

﴿وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ﴾ ئەوانەى کافرو بێ پروان ئینکاریی هەبوون و تاک و تەنهایى خودا دەکەن، نایەتەکانی قورئان رەت دەکەنەوه، پشت لەبە‌لگە و نیشانه‌کانی خودایەتی خودا هە‌ل‌دە‌کەن. پیغەمبەر بە‌درۆ دەخەنەوه، ئەوانە ئەهلی دۆزەخن، رۆژی قیامەت توپ دەدرێنە ناوی بۆ هەتا هەتایە تییدا دەمیننەوه!

دو نیا بی بایه خه وهول بدن له قیامه تدا به خته وه ربن

اعلموا انما الحیوة

الدنیا لعب و لهو و زینة و تفاخر بینکم و تکاثر فی الاموال

والاولاد کمثل غیث اعجب الکفار بانه ثم یهیج فترته

مصفرا ثم یكون حطما و فی الآخرة عذاب شدید و مغفرة

من الله و رضوان و ما الحیوة الدنیا الا متع الغرور ﴿۲۰﴾

سابقوا الی مغفرة من ربکم و جنة عرضها کعرض السماء

والارض اعدت للذین ءامنوا بالله و رسله ذلك فضل

الله یؤتیه من یشاء و الله ذو الفضل العظیم ﴿۲۱﴾

له نایه ته کانی پيشودا حال و وه زعی موسولمانان و کافره کانی
له قیامه تدا رون کرده وه، به شوین نه وه دا هیچ و پوچی ژیا نی دو نیا و
به نرخی ژیا نی قیامه ت باس ده کا، موسولمانان هه لده نی بو نه نجامدانی
نه و کارانه ی لیخو شبوون و ره زامه ندی خودایان پی ده سته بهر ده بی.

ده فهرموی: ﴿اعلموا انما الحیة الدنیا لعب و لهو و زینة و تفاخر
بینکم و تکاثر فی الاموال و الاولاد﴾ نه ی ناده میزادینه "هه موتان بزانی

ژیانی دنیا گالتو گه په، ماوه یه کهو به سر ده چی، یاری مندا لانه و زوو
 تیک ده چی، خو خه ریک کردنه به شتی کهوه سودی نیه، نارایشتی کهوه
 ناده میزادی دنیا په رست خو ی پی ده پازینیته وه زوری پی ناچی نامینی.
 خو هه لانه وه و شانازی کردنه به سر یه کتردا، هه ندیکتان به سر
 هه ندیکتان دا شانازی ده کا به مال و سامان و مندا و خزم و کهس و کارو
 داروده سته. خو یان پیوه هه لده کی شی و لاف و گزاف لی دده. وه کوو
 له نایه تی کی تر دا ناما وه بهم مانایه ده کاو ده فرموی: ﴿زَيْنَ النَّاسِ حُبُّ
 الشَّهَوَاتِ مِنَ النِّسَاءِ وَالْبَنِينَ وَالْقَنَاطِيرِ الْمُقَنْطَرَةِ مِنَ الذَّهَبِ وَالْفِضَّةِ
 وَالْخَيْلِ الْمُسَوَّمَةِ وَالْأَنْعَامِ وَالْحَرْثِ ذَلِكَ مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَاللَّهُ عِنْدَهُ
 حُسْنُ الْمَبَإِ﴾ (آل عمران: ۱۴) نه مهش نیشانه ی بی بایه خی جیهانه، نه وه
 ده خوازی که ناده میزاد هینده خو ی پیوه هه لده و گپ نه کا قیامه تی
 له بیر به ریتته وه.

نه مجار ژیا نی دنیا ده شو به یینی به گزو گیایه کی ته مه نکورتی زوو
 به سه رچو و خیرا په ریو و بی سود، ده فرموی: ﴿كَمْثَلٍ غَيْثٍ أَعْجَبَ الْكُفَّارَ
 نَبَاتُهُ ثُمَّ يَهِيجُ فَتَرَاهُ مُصْفَرًّا ثُمَّ يَكُونُ حُطَامًا﴾ دنیا وه کوو بارانیک وایه:
 که نه و گزو گیایه ی پی شین ده بی که شتیار سه رسام بکاو دلی پی خوش
 بی پاشان وشک بی و، بیینی زهره هه ل بگه ری و نه مجار بیته پوش و
 په لاش و با به ملو و به ولایدا بداو پاش ماوه یه که شوینه که ی بیته وه
 به زهوی یه کی سوته مه ری و، وه کوو له نایه تی کی تر دا ناما وه بهم مانایه ده کاو

ده فەرموی: ﴿إِنَّمَا مَثَلُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا كَمَاءٍ أَنْزَلْنَاهُ مِنَ السَّمَاءِ فَاخْتَلَطَ بِهِ نَبَاتُ الْأَرْضِ مِمَّا يَأْكُلُ النَّاسُ وَالْأَنْعَامُ حَتَّى إِذَا أَخَذَتِ الْأَرْضُ زُخْرُفَهَا وَازْيَنْتَ وَظَنَّ أَهْلُهَا أَنَّهُمْ قَادِرُونَ عَلَيْهَا أَتَاهَا أَمْرُنَا لَيْلًا أَوْ نَهَارًا فَجَعَلْنَاهَا حَصِيدًا كَأَن لَّمْ تَغْنَ بِالْأَمْسِ﴾ (یونس: ۲۴) ئیتر ههركه سیك دونیا په رست بڼو خوی پتوه ههله وگير بکا، جوانی و رازاوه یی کورتخایه نی ده سخره وی بکا، به ته واوی قیامه تی له بیر بچیته وه، نه وه به د به خت و چاره پشه ﴿وَفِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ شَدِيدٌ وَمَغْفِرَةٌ مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانٌ وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا مَتَاعُ الْغُرُورِ﴾ له ژیا نی قیامه تدا دوو حال هه ن یان سزای به شیدده ت بو دوژمنانی خودا، یان لیتخو شبون و ره زامه ندی خودا بو خو شه ویستانی. ژیا نی دونیا ش جگه له مه تاع و هو کار یکی رابواردن هیچی تر نیه، داوو ته له یه که بو که سیك تی ی بکه وی و خوی بداتی.

که سیك وای لی هات له دونیا په رستی دا پڼی و ابو و هه ر ژیا نی دونیا به و ژیا نی تر نیه، نه وه مال و یران و به د به خت و چاره پشه.

سه عیدی کوړی جوبه یر فەرمویه تی دونیا نامیری هه لڅه له تاندن و ده سخره پو بوونه، نه گهر هیندده ت خو دایه قیامه تی له بیر بر دیه وه، وه لی نه گهر دونیات کرد به مه زره عی قیامه ت و به کارت هی نا بو به خته وه ری دواړو و ده ده سته ی نا نی ره زامه ندی خودا ، نه وه با شترین کالایه و به نرخت رین هو کاره.

ئیمامی بوخاری و نه محمد له عه بدوللای کوری مه سعوده وه ریوایه ت
ده کا: ده لئی: پیغه مبه ر(ﷺ) فهرمووی: (به هشت بو هه ریه کی له ئیوه
له سیرمه ی نه عله که ی لئی نزیکتره. دۆزه خیش هه روا) که وابی خیرو
شه ر له ئاده میزاد نزیکنو خوی کامه یانی بوئ له ئامیزی ده گری.

نه بچار پهروه دگار موسولمانان هه لده نی بو پیشپرکی کردن له کاری
چاکه دا بو ده ست پیشخه ری له وه ده ست هیئانی لیخو شبون و به هشت،
به هوی نه نجامدانی کرده وی چاک و خوگرتنه وه له شتی حرام و کاری
نادروست. ده فهرموئ: ﴿سَابِقُوا إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا
كَعَرْضِ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أُعِدَّتْ لِلَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ﴾ نه ی خاوه ن
باوه ران، په له بکه ن له نه نجامدانی کاری چاکه و بکه ونه پیشپرکی و
موسابه قه له گه ل یه کتری بو نه نجامدانی نه و کرده وه چاکانه ی ده بنه هوی
لیخو شبون ی خودا لیتان، په له بکه ن له تویه کردن و گه رانه وه بو لای خودا و
په شیمان بونه وه له تاوان، بو نه وه ی بگه ن به به هشتیکی پانو پۆر: که
پانیه که ی به نه ندازه ی پانی ئاسمان و زهویه، که ناماده کراوه بو نه وانه ی
بروایان به تا و ته نهایی خودا و راستیی پیغه مبه رانی هه یه. نه رکی
سه رشانیان نه نجام ده دن خو له و شتانه ده پارێزن: که خودا نه ی لی کرده و.
﴿ذَٰلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ﴾ نه و پاداشه
گه و ره و به مرز گه یشتنه بی وینه یه، نه و به هشته رازوه و لیخو شبون و
ره زامه ندیی خودایه لیتان فه ضلو ره همه تی خودایه پیتان ده به خشی و
واجب نیه له سه ری.

خودا خاوه نی فهضلی گه وره و کهره و میهره بانیی زور و
زه به ندهیه بۆ موسولمانان.

به لاو موصیبه ت په یوه ندن به قه زاو قه دهره وه، نه وانه ی چروکن
سته م نه خویمان ده که ن

مَا أَصَابَ

مِنْ مُصِيبَةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي أَنْفُسِكُمْ إِلَّا فِي كِتَابٍ
مِّن قَبْلٍ أَن نَّبْرَأَهَا إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿٢٢﴾ لَّكَيْلَا
تَأْسَوْا عَلَى مَا فَاتَكُمْ وَلَا تَفْرَحُوا بِمَا آتَاكُمْ وَاللَّهُ
لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخْتَالٍ فَخُورٍ ﴿٢٣﴾ الَّذِينَ يَبْخُلُونَ وَيَأْمُرُونَ
النَّاسَ بِالْبُخْلِ وَمَن يَتَوَلَّ فَإِنَّ اللَّهَ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ ﴿٢٤﴾

له وه پیش نه وهی را که یاند: که هه موو خپرو خوشییه کی قیامت
له چوونه ناو به هه شتو لیخو شبونو ره زامه ندیی، هه مووی فهضلو
کهره می خودایه، نه بچار نه وه راده گه یه نی: که هه رچی روداوو به لاو
موصیبه تی دنیا هه ن هه موویان به قه زاو قه دهری خودان. نه بچار
موسولمانان هه لده نی بۆ نه وهی به له ده ستدانی مالو سامان و نازو

نیعمهت خه فه تبار نه بنو بهر ژانی نازو نیعمهت به سهریاندا له خوین بایی نه بن. هه ره شه له وانهش ده کا: که به خیل و چروکنو نه وهی له سهرشانیانه نه نجامی نادهن، به لکوو دهنه دهنه که سانی تریش ددهن بو به خیلی و دهست قوچاندن. ده فهرموئ: ﴿مَا أَصَابَ مِنْ مُصِيبَةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي أَنْفُسِكُمْ إِلَّا فِي كِتَابٍ مِنْ قَبْلِ أَنْ نَبْرَأَهَا﴾ هیچ به لاو موصیبه تیکتان توش نابج نه له زه وی دا وه کوو گرانیو لافاوو بومه له رزهو نهو جوژه شتانه، نه له خودی خۆتاندا وه کوو نه خۆشی و هه ژاری و مردنو قه له قو خه مباریی، ئیلا له زانیاریی خودادا، له له و حوله محفوظدا تۆمار کراوه پیش نه وهی نه م مخلوقاتانه دروست بکهین! هه رچی به لاو موصیبه تی دنیا هیه هه مووی به قه زاو قه ده ری خودایه، خودا له نه زه لدا ته تقدیری کردوه له له و حوله محفوظدا تۆمار کراوه ﴿إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ﴾ بیگومان تۆمار کردنی نهو هه موو روداوو کاره ساتانه له نه زه لداو زانیاریی خودایی پییان پیش پهیدا بوونیان کاریکی سههل و ئاسانه بو خوداو هیچ گرانی تیدا نیه، چونکه خودا بو خۆی به دیهینه ری هه موو شتی که وه زانی چی دروست کردوهو چۆنی هیئاوه ته دیو چی ده کاو چی به سهر دینئ، له فهرموده ی پیغه مبهردا هاتوه: ده فهرموئ: (من عرف سر الله فی القدر هانت علیه المصائب) که سیک نهیننی خودا بزانی ده رباره ی قه زاو قه ده ر، قورسایی به لاو موصیبه تی له سهر سوک ده بج.

له حقیقه ت و راستی دا هه موو روداوو به لاو موصیبه تیک به ده ست
خودایه و نهو خه لقی ده کا، خه لق و ئیجاد به ده ست خودایه، کرده و هی
ئاده میزاد سه به ب و هو کاریکی روا له تییه نه ک حقیقی، سیحرو چاوه زارو
کوشتن هه موویان به کاریگه ری پهروه ردگار دینه دی، (مؤثری حقیقی و
کاریگه ر خودایه.

بیگومان نه م بونه وهره به رفراوانه پهروه ردگار به نه خشه و پلانیك
هیئاویه ته وجود، هینده ی وردیست و نه ندازیاری تی دا کرده، هه ر
روداویکی تی دا روبدا پیش به دیه یئانی بونه وهر خوی، مه زنده کراوه و
برپاری خودایی بو دراوه، هیچ شتیکی تی دا به ریکه وت و بیه وده رونادا،
هه رچی روبدا له م بونه وهره دا پیش خه لقی زه وی و ئاده میزاد له زانیاری
خودادا به وردی ته قدر کراوه، کات و شوینی روداو هه و چۆنیه تی رودانی
له عیلمی خودادا به شه فافی دیاری کراوه. چونکه له زانیاری خودادا
رابردو و حال و داهاتوو له زه مان دا یه که و به نیسبه ت پهروه ردگار هه
ماضی و حال و موسته قبه ل وجودیان نیه. نهو زه مه نه رابردو و ئیستایه و
دوایی به نیسبه ت ئیمه ویه که روژیک بووه نه بووین و روژیکیش دی
نابین. ئیمه به و زه مانه جیا جیا یانه سنووری شته کان ده زانین به بی سنووری
مه کانینی و زه مانینی ناتوانین مه زنده ی شته کان بکه یین. خودا بو خوی
حقیقه تی موطله قه و ده توانی به چرکه یه ک ناگاداری هه موو بونه وهر

بئی، به‌بئی سنوورو له‌مپه‌ر کون و قوزینی ناو ئەم که‌ونه و هەر گەردیلەو
 خانەیه‌کی دەزانێ چیه و چۆنە و چۆن بوو و چی لێ دئی! ئەم که‌ونه و هەرچی
 تێدا یەو تێیدا رو دەدا هەر له‌ئەزەله‌وه تا ئەبەد له‌زانیا‌ری خودادا به‌بئی
 سنوورو هەبوونی پەردە و له‌مپه‌ر دیارینی یەو گەردیلەیه‌کی لێ نەدیو نیە.
 هەر موصیبه‌تێک خێر بئی یان شه‌رپێ که له‌زه‌وی رو‌ده‌دا یان یه‌خه‌ی
 ئاده‌میزاده‌کان خۆیان ده‌گرێ له‌کتیبی ئەزەلی خودادا تۆمار کراوه.
 که‌وابی پێویسته‌ دل‌ه‌کان به‌وردی هه‌ست به‌و حه‌قیقه‌ته‌ بکه‌ن و به‌و
 بیروباوه‌ره‌وه هه‌نگاو به‌اون و روبه‌روی به‌لا و موصیبه‌ت ببه‌وه، ﴿لَکِیْلًا
 تَأْسَوْا عَلٰی مَا فَاتَکُمْ وَلَا تَفْرَحُوا بِمَا آتَاکُمْ﴾ بۆ ئەوه‌ی ئەگەر شتی‌کتان
 له‌کیس چوو ئەوه‌نده خه‌فته‌ی بۆ نه‌خۆن سه‌نته‌رتان تێک بدا ئەگەر خێرو
 خوشیتان هاته‌رپێ و مال و سامانتان زۆر بوو له‌شساع و ته‌ن دروست بوون
 له‌خۆتان بایی نه‌بن و بوغراییی روتان تێ نه‌کا. ﴿وَاللّٰهُ لَا یُحِبُّ کُلَّ مُخْتَالٍ
 فَخُوْرٍ﴾ خودا هیچ خۆبه‌زلزان و شانازی‌که‌رو خۆه‌لکی‌شیکی خوش ناوی،
 هەرکه‌سی له‌دلی خۆی‌دا خۆی به‌لاوه‌ زل بئی و لوتبه‌رز بئی، شانازی به‌سه‌ر
 مه‌ردوم‌دا بکا، به‌مال و مندال و کورسی و پله‌وپایه‌ بنازی تاوانه‌و خودا
 سزای ده‌دا و تۆله‌ی لێ ده‌ستینێ. بێگومان خه‌فته‌ و خوشی، دل‌ته‌نگی و
 دل‌خۆشی له‌سروشتی ئاده‌میزادان و جله‌وگیری له‌شتی‌ک نا‌کرێ سروشتیی
 بئی، که‌وابو نه‌هیه‌که‌ رو‌ده‌کاته ئەو حاله‌تانه‌ی له‌فه‌رح و حوزنه‌که‌وه سه‌ر
 هه‌ل ده‌ده‌ن. به‌م جو‌ره‌ که‌یف‌خۆشی‌یه‌که‌ وای لێ بکا کوفرانی نیعمه‌ت

بکا، یان ناخوشییه که وای لی بکا نارازی بی به قه دهر! واته حوزنو
 فهره که ی له نه ندازه و سنوور دهر بچن بگاته نهو حاله ته ی نه هی لی
 کراوه، نه گینا کی هیه به ناخوشی دلته نگ نه بی و به خوشی که یفخوش
 نه بی. وه لی پیویسته له سهر خوشی سوپاسگورزار بینو له ناخوشی دا پشوو
 دریژ بین.

﴿الَّذِينَ يَخْلُونُ وَيَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبُخْلِ وَمَنْ يَتَوَلَّ فَإِنَّ اللَّهَ هُوَ الْغَنِيُّ
 الْحَمِيدُ﴾ خویه زلزانو خۆه لکیش نهوانه به خیل و چروکن دهستیان
 ناچیتته خهر جکردنی مال و سامانی خویان بو هه ژارو ئاتاجان، زه کاتی
 مالی خویان دهرناکهن، یارمه تی لیتقه و ماوان نادهن. نه که ههر ته و نه ده
 به لکوو داوا له کهسانی دیکه ش ده کهن دهست قووچاوو به خیل بن، به لکوو
 به خیلی و چروکی له پیش چاوی کهسانی دیکه جوان ده کهن، که سیك پشت
 له به خشندهیی بکاو بی گویی فهرمانی خودا بکا، با نه وه بزانت خودا
 هیچ ئاتاجی به نه و نیه و لی بی منه ته. چونکه خودا شوپاسکراوه
 له ئاسمانه کان و زه وی دا به گوی نه کردنی نه و نهو. چ زیانیکی پی
 ناگه یه نی. به خیل و چروک زیان به خوی ده گه یه نی و خوی خه ساره تمه نه ده
 وه کوو قورئان له سهر زمانی حه زره تی موسا ده فهرموی: ﴿وَقَالَ مُوسَى
 إِنَّ تَكْفُرُوا أَنْتُمْ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعاً فَإِنَّ اللَّهَ لَغَنِيٌّ حَمِيدٌ﴾ (ابراهم: ۸)
 یان ده فهرموی: ﴿يَا أَيُّهَا النَّاسُ أَنْتُمُ الْفُقَرَاءُ إِلَى اللَّهِ وَاللَّهُ هُوَ الْغَنِيُّ
 الْحَمِيدُ﴾ (فاطر: ۱۵).

دهستوری کومه لگای نیسلامیی و یاسای حوکه

لَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا بِالْبَيِّنَاتِ وَأَنْزَلْنَا مَعَهُمُ الْكِتَابَ
وَالْمِيزَانَ لِيَقُومَ النَّاسُ بِالْقِسْطِ وَأَنْزَلْنَا الْحَدِيدَ فِيهِ
بَأْسٌ شَدِيدٌ وَمَنْفَعٌ لِلنَّاسِ وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ مَنْ يَنْصُرُهُ وَرُسُلَهُ
بِالْغَيْبِ إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٢٥﴾

له وه پیتش باسی حالو وه زعی دونیاو قیامه تی کرد، نه مجار لی ره دا
مه به ست له ناردنی پیغه مبه ران دیاری ده کا که خودا ناردونی بو
ریک خستنی کومه لگاو ره هنومایی کردنی ناده میزاد بو ریبازی راست و
به خته وه ریو چه سپاندنی عه داله تکاری بی له ناو کومه لگادا بو نه وه ی
به خته وه ریو دونیاو قیامه ت به ده ست به یتن. ده فرموی: ﴿لَقَدْ أَرْسَلْنَا
رُسُلَنَا بِالْبَيِّنَاتِ﴾ بیگومان نیمه فریشته مان ناردوه بو لای
پیغه مبه رانمان و نیگا و سروشان پیدا ناردوه بو یان، پیغه مبه رانیشمان
ره وانه کردون بو سهر گهل و نه ته وه کانیا، موعجیزه و به لگهی ناشکرمان
له سهر راستیی پدیامه که یان پی داو، شهریه ت و یاسامان بو ناردون تا
بیگه یه ننو بو مه ردومی شی بکه نه وه، ﴿وَأَنْزَلْنَا مَعَهُمُ الْكِتَابَ وَالْمِيزَانَ
لِيَقُومَ النَّاسُ بِالْقِسْطِ﴾ نازلمان کردوه بو سهر نه و پیغه مبه رانه مان نامه ی

ناسمانی وه‌کوو ﴿ته‌ورات و زه‌پورو ئینجیل و قورنان﴾ له‌ناو ئه‌و نامه
ناسمانیانه‌دا حوکم و عه‌دالته‌تکاریمان ناردۆته خوار، فهرمانان
به‌پیغه‌مبه‌رانان کردوه که ئه‌و شه‌ریعت و یاسایه به‌مه‌ردوم رابگه‌یه‌نن.

بۆ ئه‌وه‌ی ئاده‌میزاده‌کان شوین شه‌ریعتی خودا بکه‌ون و پابه‌ندی
فهرمان و جله‌وگیریه‌کانی په‌روه‌ردگار ببن و ژیا‌نی خۆیان به‌گوێهری ئه‌و
یاسایه به‌پێوه به‌رن. به‌ویژدان و عه‌دالتکاری له‌گه‌ڵ یه‌کترا مامه‌له
بکه‌ن، کاروباری دویا و قیامه‌تیان به‌گوێهری شه‌ریعتی خودا نه‌نجام
به‌ن، ریز له‌شه‌ریعتی خودا بگرن و شوین پیغه‌مبه‌رانی خودا بکه‌ون.

﴿وَأَنْزَلْنَا الْحَدِيدَ فِيهِ بَأْسٌ شَدِيدٌ وَمَنْفَعٌ لِلنَّاسِ﴾ ناسن و پۆلامان بۆ
دروست کردون، ده‌ره‌ینان و دروستکردنیمان فیر کردون، شاه‌زادان
کردون: که نامیری جیا‌جیای جه‌نگی و ناجه‌نگی لی دروست بکه‌ن، تۆپ و
تفه‌نگ و که‌شتی و سه‌یاره‌ و فڕۆکه‌ و شه‌مه‌نده‌فه‌رو گه‌لی شتی تری
گرنگتری لی دروست بکه‌ن.

له‌ ناسندا ه‌ی‌زیک‌ی جه‌نگی زۆر سه‌خت ه‌یه، هه‌رچی نامیری
جه‌نگ ه‌یه هه‌م‌وی له‌ناسن دروست ده‌کری، به‌لکوو ناسن ه‌ی‌زی به‌کاره
له‌ناشتی و شه‌ردا، سوودی زۆری بۆ ئاده‌میزاد ه‌یه له‌زۆر بواردا به‌کاری
دینن، دروستکردنی باله‌خانه‌ی قاتقات و نامیری کشت و کال و کردنه‌وه‌ی
ریگاوبان و نامیری پیشه‌سازی و جه‌نگی و ئابوری و کارگه‌ی دروستکردنی

کالو پئداویستی ژیان، هه‌موویان پئویستیان به‌ئاسن هه‌یه، به‌شی زۆریان له‌ئاسن به‌ره‌هم ده‌هینرین. هه‌ر به‌ئاسن ئاده‌میزاد ده‌توانی پر دو ریگاوێان رابکیشی و سروشت بۆ سودی خۆی به‌کار بیئی. هه‌رچی شارستانیته هه‌یه به‌بی ئاسن ده‌سته‌به‌ر نابێ، هه‌موو ئامیتریکی کارکردن به‌ده‌گه‌من نه‌بی به‌شیکی ئاسن تێدا یه، شه‌مه‌نده‌فه‌رو ئامیتری کشت و کال و رستن و چنینه و بیناسازی و چاپ و چاپه‌مه‌نیو گه‌لی شتی تر په‌یوه‌ستن به‌ئاسنه‌وه. به‌لکوو به‌ئاسن پارێزگاری له‌ئایینه و له‌ولات ده‌کری، بۆ تیکشکاندن و ته‌مه‌بی کردنی دوژمن به‌کار ده‌هیندری.

په‌غه‌مبه‌ر (ﷺ) دواي ئه‌وه‌ی کرا به‌په‌غه‌مبه‌ر سیانزه سال له‌مه‌که‌ مایه‌وه، ئایاتی مه‌ککی بۆ نازل ده‌کران بۆ چه‌سپاندنی بنه‌ماکانی عه‌قیده و ره‌وشی جوان. له‌ماوه‌ی ئه‌و سیانزه ساله‌دا هه‌ر خه‌ریکی ئامۆژگاری و بانگکردنی خه‌لك بوو، مو‌ع‌ج‌یزه‌ی ده‌نواند، قورئانی بۆ ده‌خویندن، به‌شیوه‌ی جوان و له‌سه‌ره‌خۆ مو‌نا‌قه‌شه‌ی ده‌کرد، به‌رنامه‌ی ئایینی خودای راده‌گه‌یاند، کاتیک فەرمانی پێ‌کرا کۆچ بکا بۆ مه‌دینه و ئیزن درا شه‌ر بکا بۆ دیفاع له‌عه‌قیده و بیروباوه‌رو ده‌وله‌تی تازه رسکاوی ئیسلامی له‌مه‌دینه.

نه‌جار وێرای ده‌عه‌وت و بانگه‌وازی و نه‌صیحه‌ت و ئامۆژگاری تاوی دایه شمشیریش، بۆ روبه‌رپه‌وه‌ی دوژمنه سه‌ره‌قه‌کان و به‌گژدا

چونه‌وه‌یان. نیمام نه‌همه‌دو نه‌بوداود له‌ئیب‌نوعومه‌ره‌وه ریوایه‌تیا‌ن کردوه ده‌لی: پیغه‌مبه‌ر(ﷺ) فەرمووی: (بعثت بالسيف حتى يعبد الله وحده لا شريك له، و جعل رزقي تحت ظل رمحي، و جعلت الذلة الصغار على من خالف امری، و من تشبه بقوم فهو منهم)

به‌کورتی ئاده‌میزاد دوو جوژن، هه‌یانه به‌نه‌صیحه‌ت و ئاموژگاریی دپته‌ سه‌ر رێگای راست و واز له‌خراپه‌کاریی ده‌هێنێ، هه‌شیانه به‌زه‌برو زه‌نگ و شمشیر و تفه‌نگ نه‌بێ مه‌هار نا‌کری. زۆر جاری وا هه‌یه کاریگه‌ریی هێزو ده‌سه‌لات له‌کاریگه‌ریی قورئان پتره. وه‌کوو له‌ئه‌شه‌ردا هاته‌وه (ان الله ليزع بالسلطان ما لا يزع بالقرآن)

ئیت‌ر خودا: که پیغه‌مبه‌رانی ئاردوه به‌نامه‌ی ئاسمانی‌یه‌وه شه‌ریعه‌ت و یاسای بۆ دانا‌ون، ئاسنیشی دروست کردوه بۆ ئه‌وه‌ی هه‌موو جوژه چه‌کیکی لی دروست بکه‌ن، ئایینی پێی بپاریزن و عه‌داڵه‌ت و دادی پێی بچه‌سپێنن. ﴿وَلْيَعْلَمْ اللَّهُ مَنْ يَنْصُرُهُ وَرُسُلَهُ بِالْغَيْبِ إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ﴾ واته: خودا هه‌موو ئه‌و کارانه‌ی کرد بۆ ئه‌وه‌ی ده‌ری بخاو ده‌ریکه‌وی کێ یارمه‌تی ئایینی خودا ده‌دا، کێ پشت‌گیریی پیغه‌مبه‌ره‌کانی ده‌کا، کێن ئه‌وانه‌ی دلسۆزانه به‌هۆی نیمان بر‌وایان به‌و شتانه‌ی که په‌نامه‌کین لی‌یان وه‌کوو بر‌وا به‌روژی قیامه‌ت. چه‌ک هه‌لده‌گرن و ئاسن به‌کار دێنن و دژی دوژمن ده‌جه‌نگن، بی‌گومان خودا بۆ خۆی توانا و ده‌سه‌لاتی ره‌های هه‌یه‌و

پتویستی به یارمه تیدانی نئوه نیه، عزیزو بالادهسته
له فرمانپه وایینو حوکمرانی خزی دا. وهلی: که فرمان به موسو لمانان
ده کا به جیهاد کردن بو تهویه خزیان سودی لی وهریگرن، له دونیادا
سهریبرز بژین و له قیامه تدا به خته وهر بنو به مرازی گه وره بگن که چونه
ناو به هه شته.

شهریعه ته ناسمانییه کان له بنه مادا هه موویان یه کن

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا وَإِبْرَاهِيمَ
وَجَعَلْنَا فِي ذُرِّيَّتِهِمَا النُّبُوَّةَ وَالْكِتَابَ فَمِنْهُمْ مُهْتَدٍ
وَكَثِيرٌ مِّنْهُمْ فَاسِقُونَ ﴿٢٦﴾ ثُمَّ قَفَّيْنَا عَلَىٰ آثَرِهِم
بِرُسُلِنَا وَقَفَّيْنَا بِعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ وَآتَيْنَاهُ الْإِنجِيلَ
وَجَعَلْنَا فِي قُلُوبِ الَّذِينَ اتَّبَعُوهُ رَأْفَةً وَرَحْمَةً وَرَهَابَانِيَّةً
أَبْتَدَعُوهَا مَا كُنْنَاهَا عَلَيْهِمْ إِلَّا ابْتِغَاءَ رِضْوَانِ اللَّهِ فَمَا
رَعَوْهَا حَقَّ رِعَايَتِهَا فَآتَيْنَا الَّذِينَ ءَامَنُوا مِنْهُمْ أَجْرَهُمْ
وَكَثِيرٌ مِّنْهُمْ فَاسِقُونَ ﴿٢٧﴾ يٰٓأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ

وَأَمِنُوا بِرَسُولِهِ يُؤْتِكُمْ كِفْلَيْنِ مِنْ رَحْمَتِهِ وَيَجْعَلْ لَكُمْ
 نُورًا تَمْشُونَ بِهِ وَيَغْفِرْ لَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٢٨﴾
 أَهْلُ الْكِتَابِ أَلَّا يَقْدِرُونَ عَلَى شَيْءٍ مِنْ فَضْلِ اللَّهِ وَأَنَّ
 الْفَضْلَ بِيَدِ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿٢٩﴾

له‌وه‌پیش پ‌روه‌ردگار نه‌وه‌ی راگه‌یاند: که پی‌غه‌مبه‌رانی
 به‌م‌وع‌جیزه‌و نایاته‌وه‌ ره‌وانه‌ کرده، ف‌ه‌رمانی‌شی به‌ئاده‌میزاد کرده: که
 پشت‌گیریی نایینی خداو پی‌غه‌مبه‌ره‌کانی ب‌کن، نه‌جار له‌م ک‌ؤمه‌له
 نایه‌ته‌دا نه‌وه راده‌گه‌یه‌نی که ه‌م‌وو پی‌غه‌مبه‌ران یه‌ک به‌رنام‌ه‌یان ه‌ه‌یه‌و
 ب‌ؤ یه‌ک م‌ه‌به‌ست بانگ‌ه‌وازی‌یان کرده، بنه‌مای بی‌روبا‌وه‌ریان یه‌ک بو‌وه
 ده‌ف‌ه‌رم‌وی: ﴿وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا وَإِبْرَاهِيمَ وَجَعَلْنَا فِي ذُرِّيَّتِهِمَا النُّبُوَّةَ
 وَالْكِتَابَ﴾ بی‌گومان نی‌مه‌ باب‌ه‌ گ‌ه‌وره‌ی دو‌وه‌می ئاده‌میزاد که ح‌ه‌ز‌ره‌تی
 (نوح) ک‌رد‌مانه پی‌غه‌مبه‌رو ن‌ار‌د‌مان ب‌ؤ س‌ه‌ر گ‌ه‌له‌ک‌ه‌ی، ه‌ه‌روه‌ها
 نی‌براهیم: که خ‌ؤ‌شه‌وی‌ستی خ‌ودایه به‌با‌و‌کی پی‌غه‌مبه‌ران ن‌اس‌را‌وه
 ره‌وانه‌مان ک‌رد ب‌ؤ س‌ه‌ر نه‌ته‌وه‌ی تر، نی‌تر له‌وه‌چه‌و نه‌وه‌ی ثم‌ دو‌و ز‌اته
 ز‌نجیره‌ی پی‌غه‌مبه‌ران‌مان تی‌دا ه‌ه‌ل‌ب‌ژ‌اردن و ره‌وانه‌مان ک‌ردن، نام‌ه‌ی
 ن‌اس‌مانی‌مان پی‌دا ن‌اردن، ه‌م‌وو پی‌غه‌مبه‌ره‌کا‌ن‌مان له‌ته‌وه‌ی نه‌و دو‌و
 پی‌غه‌مبه‌ره به‌ر‌پ‌ژ‌ه‌ن. ه‌ه‌ر چ‌وار نام‌ه‌ ن‌اس‌مانی‌یه‌کان: که ته‌ورات و نی‌نجیل و

زه بوورو قورئانه له نه وهی نوح و ئیبراهیم به دهر نیه، وه لی ئەم نه ته وانه ی: که ئەو هه موو پیغه مبه رانه یان بۆ سهر ره وانه کراو ئەو نامانه یان بۆ نیردرا هه موویان وه کوو یه ک نه بوون، به لکوو دابه ش بون به دوو کۆمه ل، ﴿فَمِنْهُمْ مُهْتَدٍ وَكَثِيرٌ مِنْهُمْ فَاسِقُونَ﴾ سهره نجامی ئەو نه ته وانه ئەوه بوو بوونه دوو تاقم، کۆمه لیکیان به پیر بانگه وازی پیغه مبه ره کانیا نه وه چونو شوین نامه ی ئاسمانی که وتن، زۆرینه شیان له ریگا لایان داو سنووری خودایان شکاندو فاسق بوون. به روا له ت له ناو ئایینه که دا مابوونه وه به لām هه موو جو ره تاوانیکیان نه نجام ده دا.

﴿ثُمَّ قَفَّيْنَا عَلَى آثَارِهِم بِرُسُلِنَا﴾ نه مجار دوا ی نوح و ئیبراهیم و گه له کانیا ن په یتا په یتا پیغه مبه رانی خۆمانان نارد ه سهر گه لو نه ته وه کانی دوا ئەوان، به گویره ی پتیوست و به درێژایی روژگار یه ک له دوا ی یه ک پیغه مبه رمان ناردن. تا گه یشته سهرده م و روژگاری عیسا ی کور ی مه ریه م، ئیتر ﴿وَقَفَّيْنَا بِعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ وَآتَيْنَاهُ الْإِنجِيلَ﴾ به شوین زنجیره ی پیغه مبه ران دا عیسا ی کور ی مه ریه مان ه ینا و کردمانه پیغه مبه رو (ئینجیل) مان پێدا: که ته وا و که ری کتیبی ته ورات بوو، حه قیقه ت و ناوه روکی شه ریه تی عیسا ی له خۆ گرتبوو، هه ندی نه حکامی ته وراتی سوک کردبوون: که کاتی خۆی په روه ردگار له سه ر نه ته وه ی ئیسرا ئیلی قورس کردبون. وه کوو له نایه تیکی تردا ئاماژه ی پی ده کاو ده فهرموی: ﴿فَيُظْلَمُ مِنَ الَّذِينَ هَادُوا حَرَمًا عَلَيْهِمْ طَبِيبَاتٌ أُحِلَّ لَهُمْ﴾ (النساء: ۱۶۰)

نه بچار په‌روه‌ردگار بری ره‌وشتی نه‌ته‌وه‌ی حه‌زره‌تی عیسا باس ده‌کاو ده‌فه‌رموی: ﴿وَجَعَلْنَا فِي قُلُوبِ الَّذِينَ اتَّبَعُوهُ رَأْفَةً وَرَحْمَةً وَرَهْبَانِيَّةً ابْتَدَعُوهَا مَا كَتَبْنَاهَا عَلَيْهِمْ إِلَّا ابْتِغَاءَ رِضْوَانِ اللَّهِ فَمَا رَعَوْهَا حَقَّ رِعَايَتِهَا﴾ گپ‌رامان له‌دلی شوینکه‌وتوه‌کانی عیسا دا دلنه‌رموی به‌زه‌یی هاتنه‌وه به‌که‌سانی دیکه‌دا به‌پیچه‌وانه‌ی جوله‌که‌کان: که دل‌په‌قو بی‌ویژدان بوون. شوینکه‌وتوه‌کانی عیسا له‌خوینانه‌وه دیارده‌ی ره‌به‌نییان داهینا، له‌تاکامی نه‌و زۆرو سته‌مه‌ی چه‌شتیان له‌ده‌ستی سته‌مکاران، هیچیان به‌ده‌سته‌وه نه‌ما ده‌ستیان کرد به‌خودا په‌رستییه‌کی تاییه‌تی: نه‌وه بوو رویان ده‌کرده ته‌شکه‌وت و بن به‌ردو چۆلو بیابان، جل‌وبه‌رگی زیریان ده‌پۆشی و خواردن‌یک‌کی که‌م و هه‌ژارانه‌یان ده‌خوارد، ژن هینانیان له‌خوین قه‌ده‌غه ده‌کردو له‌کۆمه‌لو ناوه‌دانی گۆشه‌گیر ده‌بوون، خودا له‌سه‌ری پیوست نه‌کرد بوون خوین دایانه‌ینابوو. نه‌وان نه‌و گۆشه‌گیریه‌یان که دایانه‌ینابوو مه‌به‌ستیان ره‌زامه‌ندی خودا بوو، له‌سه‌ر خوین نه‌زر ده‌کردو به‌باشی ته‌نجامیان ده‌دا، وه‌لی پاش ماوه‌یه‌ک که له‌روژگاری حه‌زره‌تی عیسا دوور که‌وته‌نه‌وه، نایینه‌که‌یان شی‌واو گۆرانکاری تی‌دا کرا، ئیتر موراعاتی نه‌رک و پید‌اویستی گۆشه‌گیریه‌که‌یان نه‌کرد عیباده‌ته‌که‌یان کرده روپاماییو بۆ مه‌به‌ستی دنیا‌یی به‌کاریان هینا، فه‌سادیان له‌ناودا بلاو بوه‌وه. واته: (نه‌وان دوو تاوانیان ته‌نجام دان، یه‌که‌م گۆشه‌گیریو ره‌به‌نی خوین دایانه‌یناوه له‌نایینه‌که‌یان‌دا نه‌بوو، دووه‌م پابه‌ندیشی نه‌بوون..)

ئیبینو ئه‌بی حاتم له‌ئیبینومه‌سعوده‌وه ریوایه‌ت ده‌کا ده‌لی: پیغه‌مبه‌ر(ﷺ) فەرمووی ئه‌ی ئیبینومه‌سعود، وتم به‌لی: ئه‌ی پیغه‌مبه‌ری خودا! فەرمووی ده‌زانی نه‌ته‌وه‌ی ئیسرائیل به‌سه‌ر حه‌فتاو دو تا‌قم‌دا دابه‌ش بوون؟ سێ تا‌قمیان نه‌بی ئه‌وانی تر هه‌موویان گومراو خه‌ساره‌مه‌ندن:

۱- تا‌قمی‌ک له‌دوای عیسا له‌دژی پاشاو مله‌و‌پو بی‌ویژدانه‌کان راپه‌رپین و بانگه‌وازیان کرد بۆ پابه‌ند بوون به‌ئایینی هه‌زه‌تی عیساو. شه‌ریان کردو لییان کوژرا خۆیان را‌گرت و رزگاریان بوو.

۲- تا‌قمی‌کی تریان له‌دژی پاشاو مله‌و‌په‌کان راپه‌رپین و بانگه‌وازیان کرد بۆ ئایینی عیسا کوژران و به‌مشار دایانه‌پێنان و سوتاندنیان، خۆیان را‌گرت و به‌شه‌هیدی دونیایان به‌جی‌هیشته‌و به‌مراز گه‌یشته‌ن.

۳- تا‌قمی‌کی تریان توانای شه‌پو خه‌باتیان نه‌بوو نه‌یان‌توانی بانگه‌وازیی بکه‌ن و بیروباوه‌ری خۆیان له‌ناو کۆمه‌ڵدا بلاو بکه‌نه‌وه، ناچار رویان له‌کێتو که‌ژو بیابان کردو گو‌شه‌گیر بوو بون به‌ره‌به‌ن، ئه‌مانه‌ ئه‌و که‌سانه‌ن که‌ خودا ده‌رباره‌یان ده‌فه‌رمو‌ی: ﴿وَرَهْبَانِيَّةً ابْتَدَعُوهَا مَا كَتَبْنَاهَا عَلَيْهِمْ...﴾

﴿فَاتَيْنَا الَّذِينَ آمَنُوا مِنْهُمْ أَجْرَهُمْ وَكَثِيرٌ مِنْهُمْ فَاسِقُونَ﴾ به‌خشیمان
به‌وانه‌ی به‌راستی نیماندار بوون و دلسوزانه خوداپه‌رستیان کرد پاداشی
خوینان، زۆربه‌ی زۆری نه‌و ره‌به‌نانه فاسق و گومران، له‌نایینی خوین لایان
داوه و سنووری خودایان شکاندوه، به‌ناحه‌قی مالی خه‌لک ده‌خۆن، فریان
به‌سەر شه‌ریعه‌تی عیساوه نیه. ناشکرایه زیده‌په‌روی له‌هه‌موو شتی‌ک را
ناپه‌سه‌نده. ته‌نانه‌ت له‌ته‌نجامدانی نه‌رکی نایینیش‌دا.

هه‌ر بۆیه نایینی نیسلام نایینیکی میان‌ه‌کاره‌و دژی توند ره‌ویییه.
نه‌بو یه‌علا له‌ته‌نه‌سی کوری مالی‌که‌وه ریوایه‌ت ده‌کا و ده‌لی:
پیغه‌مبه‌ر(ﷺ) ده‌یفه‌رموو: نه‌رکی نایینی له‌سەر خۆتان قورس مه‌که‌ن
قورس ده‌بی له‌سه‌رتان، بی‌گومان گه‌لو نه‌ته‌وه‌یه‌ک نه‌رکی نایینیان له‌سەر
خوینان قورس کرد قورس بوو له‌سه‌ریان نه‌وته‌تا نه‌وه پاشماوه‌ی نه‌وانه
له‌دیرو که‌نیشته‌کاندا به‌دی ده‌کرین. نیمام نه‌همه‌د له‌نیاسی کوری
مالی‌که‌وه ریوایه‌ت ده‌کا: ده‌لی: پیغه‌مبه‌ر(ﷺ) فه‌رموو: (لکل نبی
ره‌بانیه و ره‌بانیه هه‌ذه الامة الجهاد فی سبیل الله عزوجل)

ته‌جار په‌روه‌ردگار خیطاب ناراسته‌ی کۆمه‌لی موسولمانان ده‌کا که
دوا زنجیره‌ن له‌زنجیره‌ی برواداران‌ی ئاده‌میزاد له‌میژووی که‌ونا‌رای‌داو
میراتگرو جی‌نشینی هه‌موو نایینه‌کان... ده‌فه‌رموی: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ
آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَآمِنُوا بِرَسُولِهِ يُؤْتِكُمْ كِفْلَيْنِ مِنْ رَحْمَتِهِ وَيَجْعَلْ لَكُمْ

نُوراً تَمْشُونَ بِهِ وَيَغْفِرْ لَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٢٦﴾ نهی خاوهن باوه‌رانی
 نه‌هلی کیتاب نهی نهو که‌سانه‌ی بپرواتان به‌تاک‌وته‌نهایی خدا هه‌یه‌و
 پیغهمبهر به‌راست ده‌زانو شوینی که‌وتوون ته‌قوای خدا بکه‌ن، بترسن
 له‌خودا به‌وه هه‌رچی لیّ قه‌ده‌غه کردون توخنی مه‌که‌ون، هه‌رچی فەرمانی
 پیکردون به‌گویره‌ی توانا ته‌نجامی بدن، شوین په‌یامی پیغهمبهری
 ئیسلام بکه‌ون، خودا دو به‌شتان له‌ره‌جمه‌تی خۆی ده‌داتی چونکه ئیماتتان
 به‌پیغهمبهری خۆتان هه‌بوه. سهرباری نهو به‌شه ره‌جمه‌ته نورو روناکی‌تان
 پیّ ده‌به‌خشّی به‌و نوره‌وه به‌سهر پردی سیرات‌دا تیدده‌په‌رن، ریگای
 به‌هه‌شت ده‌گرنه‌بهر، له‌دونیا‌دا به‌هۆی نهو نوره‌ی ئیمان‌ه‌وه چاک و خراب
 جیا ده‌که‌نه‌وه، خۆتان له‌کوفرو نه‌قامی ده‌پاریزن. په‌روه‌ردگار له‌تاوانی
 رابوردوتان خۆش ده‌بی و خودا زۆر لیّ خۆش‌بووه و خاوه‌نی به‌زه‌ینییه.

په‌روه‌ردگار له‌م نایه‌ته‌دا واده‌ی به‌وانه داوه که بپروایان به‌پیغهمبهری
 ئیسلام هی‌ناوه دوا‌ی نه‌وه‌ی ئیمانیان به‌پیغهمبهرانی پیشوو هه‌بووه، که
 سیّ پاداش و سه‌روه‌رییان بداتی. دوو چه‌ندان‌ه‌ی پاداش و به‌خشینی نورو
 روناکی و لی‌خۆش‌بون له‌تاوانی پیشویان..

خاوه‌ن نامه‌کان (به‌تاییه‌ت جوله‌که‌کان) پییان وابوو نه‌وان
 هه‌لب‌ئارده‌ی ره‌گه‌زی ئاده‌میزادن، خۆیان به‌کۆری خوداو خۆشه‌ویستی
 خودا ده‌زانی، ده‌یان‌گوت: خودا دلّی نایه ئیمه سزا بدا، هه‌روه‌ها

دهیانگوت همرکه سی جوله که و فله نه بی ناچیتته بهه شته وه، بهه شت
 هر بۆ نه وان قورغ کراوه. له هه مان کاتدا جوله که کان پییان وابوو
 پیغه مبه رایه تی هر ده بی له ره گزی نه ته وه ی ئیسرا نیلدا بی و تایبه ته
 به وان وه. ئیتر پهروه ردگار ره ددی دانه وه وه فهرمووی: نه ی نه هلی کیتاب
 ته قوای خودا بکه ن ئیمان به پیغه مبه ری ئیسلام بیئن، وه کوو ده فهرمو ی:
 ﴿لَئَلَّا يَعْلَمَ أَهْلُ الْكِتَابِ أَلَّا يَقْدِرُونَ عَلَى شَيْءٍ مِنْ فَضْلِ اللَّهِ وَأَنَّ
 الْفَضْلَ بِيَدِ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ﴾ بۆ نه وه ی
 خاوه ن نامه کان له و گاورو جوله کانه ی بر وایان به حه زره تی موحه مه د
 نه هی ناوه تی بگه ن و بزائن: که هیچ فه ضل و ره حه تی کی خودایان ده ست
 ناکه وی، تا بر وایان به حه زره تی موحه مه د نه که ن و شوین په یامه که ی نه که ون.
 دلنیا ش بن: که ناتوانن نه و فه ضل و میهره بانیه قه ده غه بکه ن له وان ه ی
 خودا پی ی به خشیون. نه وه ش بزائن: که نه و فه ضل و میهره بانیه به ده ست
 خودایه و خودا دهیدا به که سیک شایه نی نه و سهروه ی و به هریه بی وه کوو
 چۆن به موحه مه دو هاوه لانی به خشیوه. خودا فه ضل و ره حه تی به رفراوانه و
 به خشاینده و خاوه ن به زه یی یه و به خشی گه وری هیه و دهیدا
 به به نده راستاله کانی.

به کورتی ئیمانیه‌تان به موساو عیساو به تورات و به ئینجیل بی‌سوده
نه‌گهر پروا به‌ه‌زرتی موحه‌ممه‌د نه‌که‌ن و شوین په‌یامی
ئیسلاام نه‌که‌ون...

به یارمه‌تی خودا شه‌وی یه‌که‌می ره‌مه‌زانی سالی ۱۴۲۳ی کۆچی
له‌پاکنوسی نه‌م جزمه‌ له‌ته‌فسیری ره‌وان بومه‌وه. که به‌رامبه‌ر بوو
به ۲۰۰۲/۱۱/۶

له‌کاتی‌کدا که له‌ژیانمدا هه‌ینه‌ده‌م و خه‌فته‌ی روی تێ نه‌کردوم،
خودا به‌گه‌وره‌یی خۆی و به‌قه‌ضلو که‌ره‌می
د‌ل‌خۆشمان بکا و خه‌م و خه‌فته‌مان له‌دل دهر‌بهاوین..
سه‌لا مه‌حمود احمد

پیرستی بابتهکان

لایه	بابته
۳	سورهتی ((الذاریات))
۹	پاداشتی لهخودا ترسان وههئس وکوتو ناکارو رەفتاریان لهدونیا دا
۱۷	چیرۆکی میوانهکانی ههزرتی ئیبراهیم و نهکی سهشانیان بو لهناویردنی قهومی لوط
۲۳	چیرۆکی ههئدی له پیغه مبههرا نی تر له گه ن نه ته وهکانیان
۲۷	به لگهی جوراو جۆر له سه ر تاک و ته نهایی خودا و رههایی ده سه لاتی
۳۰	هه ره شه کردن له موشریکه کان به ناردنی عه زاب بو سه ریان
۳۵	سورهتی (الطور)
۳۶	رابوونی قیامه ت و هه بوونی عه زاب له ژیا نی قیامه ت دا
۴۲	پاداشی ته قواکاران و نیعه تی خودا به سه ریانه وه له به هه شه ت دا
۴۹	فه رمان کردن به پیغه مبهه ر: که به رده وام بی له سه ر بانگه وازی و گه یاندنی په یامی پیروزی
۵۲	به لگهی جوراو جۆر له بونه وهرو له نه فسی ئینسان له سه ر هه بوونی خودا و تاک و ته نهایی زاتی پاکی
۵۸	رو وه رگیران له کافره کان، چونکه ئینکاری مه حسوسات ده که ن
۶۲	سورهتی (النجم)
۶۴	راستی پیغه مبهه رایه تی و دیارده ی سروشت

بابته	لاپه ره
هیچ و پوچی بیرو باوه ری بته رستی	۷۳
سه رزه نشتر دنی موشریکه کان چونکه فرشته یان به کچی خودا داناون	۸۰
سزاو پاداشی خراپه کاران و چاکه کاران	۸۲
سه رزه نشتر دنی موشریکه مله وره کان چونکه پشتیان له حق کرد	۸۷
په ند و مرگرتن به قورنان و شوینکه و تنی پیغه مبه رو ترسان له روداوی ترسناکی قیامت	۹۷
(سورة القمر)	۱۰۱
دووله تبوونی مانگو وه لوینیستی موشریکه کان به رامبه ری	۱۰۳
گیرانه وی سه رگورشته ی نه ته وه پیشینه کان : که پیغه مبه ره کان یان به درو خسته وه. چیروکی قهومی نوح (علیّه)	۱۰۹
چیروکی عاد (قهومی هود (علیّه))	۱۱۳
چیروکی ثمود (حه زره تی صالح (علیّه))	۱۱۶
چیروکی قهومی لوط (علیّه)	۱۲۱
چیروکی فیرعه ون و داروده سته که ی	۱۲۵
سه رزه نشتر دنی موشریکه کانی قسوره یش و نامه زه کردن به سزای تاوانباران و پاداشتی خودا په رستان.	۱۲۶
سورة الرحمن	۱۳۵

لاپىرە	بابەت
۱۳۸	گەرەتەرىن نىعمەتى خۇدا لەدۇنياو قىيامەت - نىعمەتى قۇرئان و نىعمەتە كەونىيەكان
۱۵۳	دەست نىشان كەردنى ھەندى لەنىعمەتەكان
۱۶۱	نەمانى بوونەومرو مانەوھى خۇدا
۱۶۵	تۆلە ئىستاندىن لەسەر تاوان و پاداش دانەوھ لەسەر كەردەوھى چاك
۱۶۷	شەق بونى ئاسمان و حال و وزى تاوانباران لەرۇزى قىيامەتدا
۱۷۱	نىعمەتە جۇراو جۇرەكان لەبەھەشتدا بۇتەقواكاران
۱۷۶	وھىفكى تىرى باخەكانى بەھەشت
۱۸۱	سۇرەتى (الواقعة)
۱۸۲	رابوونى قىيامەت و دابەشكەردنى ئادەمىزاد بۇسى تاقىم
۱۸۵	جۇرەكانى نىعمەتى خۇدا پەرستە دەست پىشخەرەكان
۱۸۸	نىعمەتەكانى (أصحاب اليمين)
۱۹۰	سزاي نەوانەى نامەيان دەدرىتە دەستى چە پىيان لەقىيامەتدا
۱۹۴	بەلگە لەسەر خۇدايەتى خۇداو ھەبوونى تواناي رەھا لەسەر زىندو كەردنەوھو دانەوھى پاداش و سزا

لایه‌ره	بابیه‌ته
۲۰۴	سه‌ماندنن پیغه‌مبه‌رایه‌تی جه‌زره‌تی موجه‌مه‌دو راستیی قورئان و سه‌زره‌نشتکردنی موشریکه‌کان
۲۱۸	سورة (الحديد)
۲۲۰	هه‌موو بونه‌وهر ته‌سبیجاتی خودا ده‌کا
۲۲۹	هه‌ئنانی ناده‌میزاد بو ئیمانیه‌ئنان به‌خوداو برپا کردن به‌پیغه‌مبه‌رو به‌خشینی مال له‌ریگه‌ی خودادا
۲۴۰	حال و وه‌زعی دوو‌رووه‌کان له‌روژی قیامه‌تدا
۲۴۳	ترسان له‌خوداو پاداشی موسوئمانانی به‌خشنده‌و سزای کافره‌کان
۲۴۹	دونیا بی‌بایه‌خه‌و هه‌ول بدن له‌قیامه‌تدا به‌خته‌وهر بن
۲۵۳	به‌لاو موصیبه‌ت په‌یوه‌ندن به‌قه‌زاو قه‌ده‌ره‌وه، نه‌وانه‌ی چروکن سته‌م له‌خویان ده‌کن
۲۵۸	ده‌ستوری کۆمه‌لگای ئیسلامیی و یاسای حوکم
۲۶۲	شه‌ریعه‌ته‌ ئاسمانیییه‌کان له‌بنه‌مادا هه‌موویان یه‌کن
۲۷۱	پیرستی بابیه‌ته‌کان